Penny Jordan

COLECTIA ROMANTIC

CÂND TIMPUL SE OPREŞTE-N LOC ...

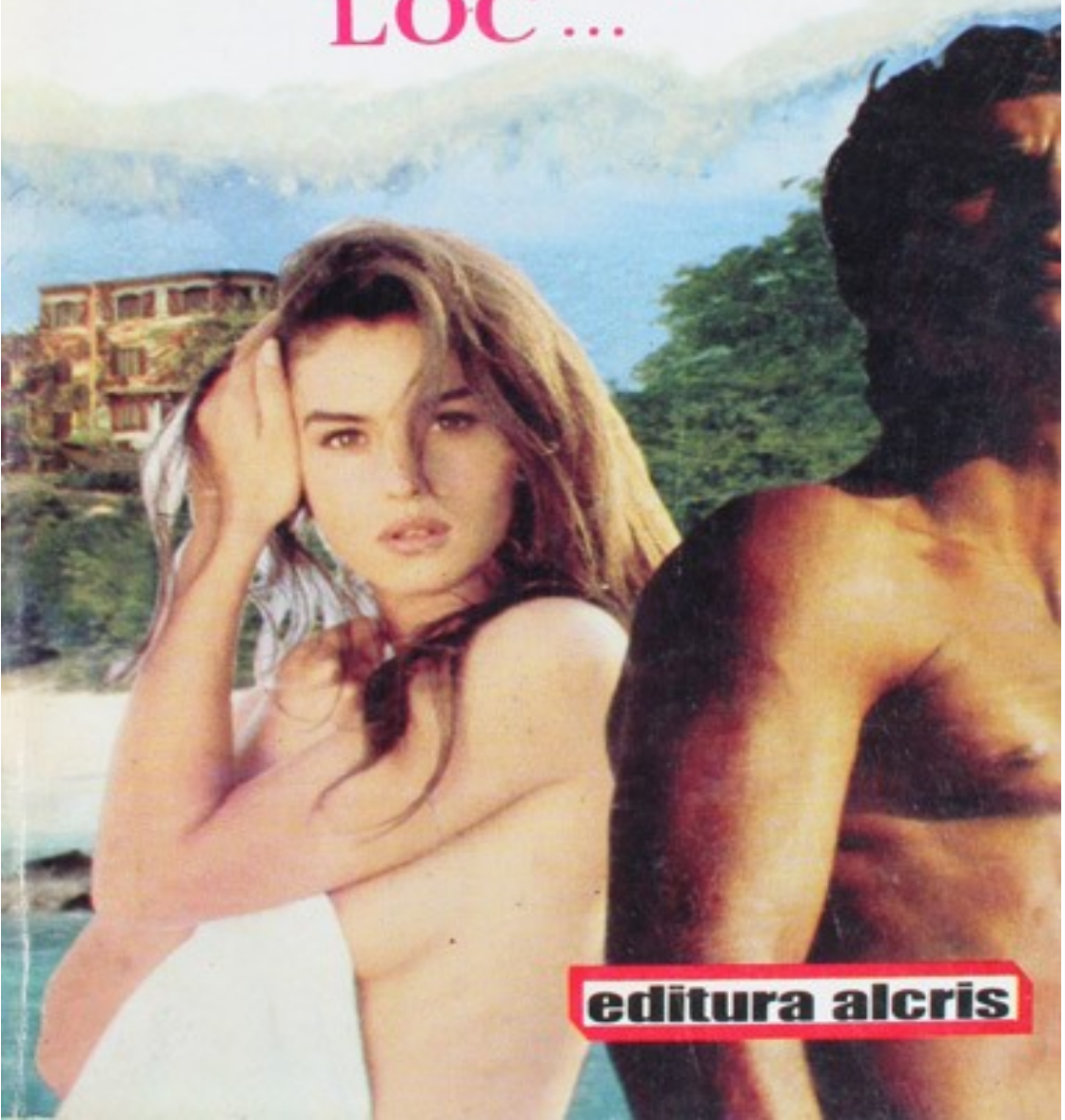

editura alcris

PENNY JORDAN

CÂND TIMPUL SE OPREŞTE-N LOC...

Traducere de
VENERA CORAVU

BUCUREŞTI, 1994

Editura Alcris
Coperta: ANDY

© by Penny Jordan, 1986
DESIRE NEVER CHANGES

Toate drepturile asupra acestei ediţii
aparţin editurii ALCRIS-M 94

Redactor: AURELIAN MICU
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE
ISBN 973-96672-4-4
Colecţia: „ROMANTIC“

Culegere şi paginare computerizată
Secţia fotoculegere – R.A.I.— Imprimeria Coresi

Nr. Colilor de tipar: 15
Bun de tipar: 03.05.1994

Tipărit sub comanda nr. 40 298
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI Bucureşti
Piaţa Presei Libere Nr. 1
ROMÂNIA

Sarah, fiica unui bogat industriaş, întoarsă de curând de la pension, sătulă de-a fi tratată ca o fetiţă neexperimentată, se decide să se căsătorească cu Andrew, director al unui hotel din Jersey, în ciuda faptului că tatăl său nu este prea

încântat de acest lucru, ea rămânând pentru el încă o fetiţă. Din păcate însă, ea îşi dă în curând seama că Andrew n-o iubeşte; el nu aspira decât la banii tatălui ei. Jignită, Sarah caută să se răzbune..

Capitolul 1

— Sarah, eşti sigură că totul va decurge bine?

— Desigur, papa, nu te nelinişti! răspunse Sarah cu un grăunte de nerăbdare în glas. Cu un gest al mâinii, Sarah îşi aruncă pe spate părul lung, brun. Trecuseră deja trei luni de când îşi terminase studiile şi venise să trăiască în Scoţia, la tatăl ei. Cu toate acestea, el n-o considera încă adultă şi se încăpăţâna s-o protejeze, ca şi cum ar mai fi încă o fetiţă. Şi, în ciuda dragostei puternice pe care o nutrea pentru tatăl ei, vigilenţa excesivă pe care acesta o manifesta faţă de ea avea aerul câteodată s-o exaspereze.

Ori, de când ea îi anunţase intenţia să se mărite cu Andrew Hollister, Sir Duncan MacDonald era şi mai nelinişţit. În mai multe rânduri încercase s-o facă să renunţe, punând accentul pe totala ei lipsă de experienţă şi spunându-i că la optsprezece ani era prea tânără ca să se mărite. Prima dată obiectase că mama ei se căsătorise cu el atunci când tocmai împlinea optsprezece ani. Dar faţa tatălui ei se întunecase şi Sarah nu mai îndrăznise să-i opună din nou acest argument.

Deşi văduv de zece ani, Duncan MacDonald nu se reînsurase şi evita pe cât posibil să vorbească de cea pe care nu încetase s-o iubească. Viaţa lui era totuşi destul de diferită faţă de cea de

odinioară. Când se însurase cu Catriona Sefton nu era decât un modest proprietar funciar din Highlands şi primii lor ani de căsătorie fuseseră marcaţi de greutăţi de tot felul. De atunci se reconvertise în industria petroliferă şi Rafinăriile Sefton, botezate astfel ca omagiu adus soţiei sale erau acum celebre în lumea întreagă. Această reuşită profesională nu-l împiedicase niciodată să se ocupe foarte atent de educaţia lui Sarah şi neliniştea care-l măcina în prezent era la drept vorbind perfect legitimă pentru un tată grijuliu de fericirea fiicei sale unice. Ea era tot ce avea mai preţios în lume şi ideea de-a o vedea unindu-şi viaţa cu un necunoscut, nu putea decât să-i displacă. Nu-l văzuse niciodată pe viitorul lui ginere. Sarah făcuse cunoştinţă cu el cu şase luni în urmă, atunci când îşi petrecea o parte din vacanţa de Crăciun la Jersey, în familia unei colege de clasă. Andrew conducea unul din principalele hoteluri din insulă şi se îndrăgostiseră unui de celălalt chiar de la prima întâlnire. Sarah îşi petrecuse apoi timpul vacanţei de Paşti împreună cu el şi la întoarcere arătase tatălui ei cu mândrie un mic inel de logodnă împodobit cu un diamant, care nu-i părăsise de atunci degetul. Cu această ocazie îl anunţase că ei doi ar vrea să se căsătorească la începutul verii. Înnebunit, MacDonald o sfătuise atunci să aştepte până ia nouăsprezece ani, înainte de a lua o hotărâre atât de importantă. Şi, deşi acest răgaz îi părea îngrozitor de îndepărtat, Sarah cedase din respect pentru tatăl ei pe care-l adora.

Sarah aruncă o privire furişă tatălui ei. Deşi acesta nu-şi formulase deschis dezaprobarea, ea

simţise că măritişul ei era departe de a-l bucura. Ştia că el o credea prea tânără ca să se mărite. Totuşi Sarah era sigură că nu comitea o greşeală. Andrew şi cu ea se iubeau cu pasiune şi întotdeauna va fi aşa. Fără îndoială că tatăl ei îşi uitase propria lui tinereţe şi dragostea nebună care-l făcuse să se căsătorească cu Catriona Sefton, atunci când nu împliniseră niciunul nici celălalt douăzeci de ani. Altfel şi-ar fi amintit că vârsta nu schimba nimic în această problemă şi că fiecare secundă petrecută departe de fiinţa iubită, era o veritabilă tortură, chiar la optsprezece ani.

Crescută într-un pension, cu reguli foarte stricte, Sarah nu frecventase băieţi înainte de a-l întâlni pe Andrew, care era cu şase ani mai mare ca ea. Fusese imediat şi cu totul subjugată de farmecul acestuia, de surâsul lui, de vocea şi de delicatul contact al mâinilor lui. Totuşi, cu toată dorinţa ce-o simţea, nu se simţise gata să împartă cu el intimitatea amanţilor. Andrew o înţelesese şi îi propusese spontan să aibă răbdare până la căsătorie. Sarah fusese tulburată. Pentru ea o astfel de dovadă de respect era una dintre cele mai frumoase dovezi de dragoste pe care un băiat putea s-o dea unei fete. Deci răgazul suplimentar pe care i-l dădea tatăl său, cerându-i să întârzie căsătoria cu opt luni, constituia o corvoadă aproape de nesuportat. Cu atât mai mult cu cât între timp Andrew putea fi numit directorul unui hotel din complexul de hoteluri pentru care lucra. Îi mărturisise într-o zi că ambiţia lui era să gireze un mare hotel de lux în Caraibe. Dacă o asemenea ocazie s-ar prezenta, era evident că n-o va lăsa să-i scape, chiar dacă ar pune între el şi Sarah mii de

kilometri. Singurul mijloc de a evita această dureroasă separare era să fi fost deja căsătoriţi în momentul plecării.

Vocea catifelată a stewardesei anunţând îmbarcarea imediată a pasagerilor cu destinaţia Jersey, o trezi pe Sarah din visare.

— Acum trebuie să te părăsesc, papa, spuse ea ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-l îmbrăţişa. Te implor, nu te nelinişti pentru mine. Andrew mă iubeşte la fel de mult ca şi eu pe el. Totul va fi bine.

Duncan MacDonald schiţă un surâs puţin crispat şi îşi îmbrăţişă fata cu dragoste. Dar faţa lui se întunecă imediat ce ea se întoarse. Cu o strângere uşoară de inimă privi silueta ei micuţă topindu-se în mulţimea pasagerilor. De când îi murise soţia, căutase mereu s-o protejeze pe Sarah de loviturile aspre – ale vieţii. Până acum se gândea că reuşise. Dar de data aceasta nu mai era în puterea lui, fie că-i plăcea sau nu, Sarah se îndrepta acum singură spre un destin pe care-l alesese fără el.

Avionul făcu un cerc deasupra Aberdeen-ului, înainte de a se îndrepta spre sud. Prin hublou Sarah contempla peisajul fără să-l vadă. Se gândea ia Andrew şi la decepţia pe care i-o va produce anunţându-l că mariajul lor va fi amânat cu opt luni. Andrew păruse atât de grăbit s-o ia în căsătorie când s-au văzut de Paşti. Totuşi era convinsă că va înţelege şi că va ţine cont de asta. Aceasta era de fapt una din calităţile pe care le aprecia cel mai mult la el.

Andrew era foarte înţelegător şi avea un respect profund faţă de sensibilitatea altuia. Egoismul era un sentiment cu totul străin personalităţii lui.

Sarah închise ochii şi se lăsă pe spatele fotoliului. De fapt, îi plăcea totul la el, părul uşor buclat, mângâierea buzelor lui, surâsul, mâinile, corpul şi fiecare trăsătură a caracterului său. Singura ei nelinişte era de a nu fi destul de drăguţă pentru el. Nu pentru că nu era seducătoare. Ochii ei gri-bleu atrăgeau admiraţia tuturor şi părul castaniu, lung, suplu şi mătăsos îi încadra figura încântătoare cu un oval perfect. N-avea nimic din femeia fatală, blondă şi vaporoasă, capabilă să înnebunească pe orice bărbat normal constituit. Desigur, de când îl frecventa pe Andrew începuse să aibă mai multă încredere în ea şi chiar să se machieze puţin din când în când. Dar era conştientă de drumul ce-l avea de parcurs dacă dorea să poată rivaliza într-o zi cu Judith Barnes de exemplu, recepţionera hotelului pe care-l conducea Andrew. Aceasta era înaltă, zveltă şi avea şansa să posede un minunat păr blond pe care-l lăsa liber să-i atârne pe umeri. Întotdeauna perfect machiată, oricare ar fi fost ora şi împrejurările, îmbrăcată elegant şi original, atrăgea irezistibil toate privirile oriunde se ducea. Alături de ea, Sarah se simţea inexistentă, stângace şi chiar ridicolă. Prezenţa acestei femei alături de Andrew, era de altfel pentru ea o sursă de nelinişte, încât nu putuse rezista dorinţei de a-i vorbi acestuia cu ocazia ultimului sejur la Jersey.

— Judith este o femeie, draga mea, răspunsese el râzând încet şi tu nu eşti încă decât o fetiţă. Dar ce importanţă are, deoarece eu pe tine te iubesc. Aceste cuvinte nu fuseseră suficiente s-o asigure pe Sarah, care simţea instinctiv, în spatele măştii politicoase a lui Judith, o profundă antipatie faţă

de ea, a cărei raţiune n-o înţelegea.

Zborul Aberdeen-Jersey durase mai puţin de o oră şi Sarah avu impresia c-a ajuns înainte să fi avut timpul să realizeze că a plecat.

În timp ce-şi recupera valizele, căuta din priviri cu disperare silueta lui Andrew. Îi promisese că va veni s-o primească la aeroport, dar desigur ceva îl împiedicase să vină. Nu-i rămăsese decât să ia un taxi.

În momentul când ieşea din holul aeroportului, o mică maşină sport albă se opri exact în faţa ei, într-un scârţâit de frâne.

Portiera se deschise şi Judith Barnes apăru îmbrăcată într-un taior alb care îi punea în valoare în acelaşi timp formele feminine şi tenul bronzat. Sarah simţi cum i se strânge inima. Nu, desigur, ea nu putea să concureze cu o asemenea femeie.

— Îmi pare rău, zise Judith ironică, deschizând portbagajul maşinii ei, dar Drew m-a rugat doar să vin să te caut. Nu mi-a cerut să-ţi car şi geamantanele. Te sfătuiesc deci să le pui singură în portbagaj dacă ţii neapărat să le iei cu dumneata la hotel. Era conştientă de drumul ce-l avea de parcurs dacă dorea să poată rivaliza într-o zi cu Judith Barnes de exemplu, recepţionera hotelului pe care-l conducea Andrew. Aceasta era înaltă, zveltă şi avea şansa să posede un minunat păr blond pe care-l lăsa liber să-i atârne pe umeri. Întotdeauna perfect machiată, oricare ar fi fost ora şi împrejurările, îmbrăcată elegant şi original, atrăgea irezistibil toate privirile oriunde se ducea. Alături de ea, Sarah se simţea inexistentă, stângace şi chiar ridicola. Prezenta acestei femei alături de Andrew, era de altfel pentru ea o sursă

de neliniște, încât nu putuse rezista dorinţei de a-i vorbi acestuia cu ocazia ultimului sejur la Jersey.

— Judith este o femeie, draga mea, răspunsese el râzând încet şi tu nu eşti încă decât o fetiţă. Dar ce importanţă are, deoarece eu pe tine te iubesc. Aceste cuvinte nu fuseseră suficiente s-o asigure pe Sarah, care simţea instinctiv, în spatele măştii politicoase a lui Judith, o profundă antipatie faţă de ea, a cărei raţiune n-o înţelegea.

Zborul Aberdeen-Jersey durase mai puţin de o oră şi Sarah avu impresia c-a ajuns înainte să fi avut timpul să realizeze că a plecat.

În timp ce-şi recupera valizele, căuta din priviri cu disperare silueta lui Andrew. Îi promisese că va veni s-o primească la aeroport, dar desigur ceva îl împiedicase să vină. Nu-i rămăsese decât să ia un taxi.

În momentul când ieşea din holul aeroportului, o mică maşină sport albă se opri exact în faţa ei, într-un scârţâit de frâne.

Portiera se deschise şi Judith Barnes apăru îmbrăcată într-un taior alb care îi punea în valoare în acelaşi timp formele feminine şi tenul bronzat. Sarah simţi cum i se strânge inima. Nu, desigur, ea nu putea să concureze cu o asemenea femeie.

— Îmi pare rău, zise Judith ironică, deschizând portbagajul maşinii ei, dar Drew m-a rugat doar să vin să te caut. Nu mi-a cerut să-ţi car şi geamantanele. Te sfătuiesc deci să le pui singură în portbagaj dacă ţii neapărat să le iei cu dumneata la hotel.

Sarah se abţinu să răspundă, şi cu un gest brusc luă una din valize pentru a o pune în maşină. Un surâs ironic apăru pe buzele Judithei.

— Dar ce-ai pus în aceste valize? O garderobă completă pentru a-l seduce pe Drew? N-ai înţeles încă, că pentru a place bărbaţilor este suficient ceea ce ți-a dat natura? Evident, în cazul dumitale Doamna Natură nu s-a arătat prea generoasă… adăugă ea privind-o pe Sarah cu un aer dispreţuitor.

Sarah se înroşi până în vârful urechilor de furie şi de ruşine. Dar se forţă să păstreze tăcerea şi continuă să-şi aranjeze bagajele în portbagaj, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Călătoria a fost foarte greu de suportat pentru sistemul nervos al lui Sarah; drumul care ducea la hotel era îngust şi sinuos, ca majoritatea drumurilor insulei şi Judith părea să aibă o plăcere diabolică să conducă cu mai mult decât viteza autorizată, luând fiecare viraj la limita derapajului. De multe ori Sarah se agăţa instinctiv de scaun în timp ce pneurile maşinii muşcau periculos marginea drumului.

— Nu-ţi fie teamă! îşi bătu joc Judith. Cum speri să-i placi lui Drew, dacă la cea mai mică mărire de viteză te sperii! Lui nu-i plac vrăbiile speriate, ştiai?

Sarah rămânea tăcută. Dacă ar fi deschis gura, nu era sigură că-şi va stăpâni furia care fierbea în ea şi apoi dorea, mai ales, să nu-i dea satisfacţie rivalei ei, să-şi dea seama că răutatea ei a rănit-o.

„Să nu răspunzi niciodată sub imboldul mâniei, îi repetase deseori tatăl ei. Este din nefericire unul din cele mai mari defecte ale familiei MacDonald şi cei mai mulţi membri din clanul nostru au plătit-o cu viaţa lor. Gândeşte-te întotdeauna la consecinţele vorbelor tale înainte de a vorbi."

Înăbușindu-și furia, Sarah întoarse capul şi-şi concentră atenţia asupra peisajului.

Când ajunseră la Hotelul Hermitage, Sarah observă că parkingul era plin. Afacerile păreau a fi înfloritoare. Nu era deci de mirare că Andrew nu putuse să vină la aeroport în ziua aceea. Hotelul Hermitage nu era prea mare, dar cu cele trei plaje particulare şi piscina încălzită era unul dintre cele mai luxoase din insulă şi probabil cel mai frecventat, mai ales în luna iulie.

— Voi trimite pe cineva să urce valizele, spuse Judith, îndreptându-se repede înspre recepţie.

Fără măcar să-şi salute colega, se strecură în spatele biroului şi desprinse o cheie pe care i-o întinse lui Sarah.

— Camera 34, etajul trei, îi spuse ea sec.

Sarah se abţinu din nou. Era evident că Judith nu încerca decât s-o jignească, Sarah ţinuse totuşi, din mândrie, să-şi plătească camera ca oricare client şi considera că avea dreptul la un minimum de corectitudine din partea funcţionarilor hotelului. Dar Judith n-o trata nici ca pe o clientă, nici ca pe logodnica lui Andrew.

Se comporta ca şi când Sarah ar fi fost o oarecare cameristă angajată pentru sezon, fiind sigură că tânăra fată n-o să i se plângă niciodată lui Andrew şi aici avea perfectă dreptate.

— Poţi să-mi spui unde este Andrew? întrebă totuşi Sarah. Probabil că mă aşteaptă.

— Este ora lui de pauză, îi răspunse rece Judith, dar clienţii nu sunt admişi în clădirea personalului. Îi voi lăsa un bileţel pe birou ca să ştie că ai venit.

Înţelegând că era inutil să insiste, Sarah se

întoarse şi se îndreptă spre ascensoare. Se urcă într-unul din ele în acelaşi timp cu un alt client, un bărbat înalţ, cu părul foarte închis, îmbrăcat foarte simplu cu o bermudă din jeans cu franjuri şi decolorat de soare şi sare. Câteva clipe îi privi umerii puternici, pieptul bărbătesc şi muşchiulos, pielea bronzată, apoi îşi ridică faţa şi-i întâlni privirea. Imediat se simţi roşind. Şi el o inspecta detaliat şi evident ceea ce vedea nu-i displăcea. Stânjenită, Sarah îşi întoarse privirea. Ceva la el o făcea sa nu se simtă bine, fără să-şi dea seama ce anume. Emana din el un magnetism tulburător, o forţă senzuală. Totul în el era teribil de viril, admirabilele proporţii ale corpului său pe jumătate gol, felul nonşalant în care se sprijinea de peretele ascensorului, privirea grea de subînţelesuri cu care o fixa pe ea. Era evident că avea obiceiul să seducă femeile şi că nimic din ceea ce le privea, nu-i era necunoscut. Probabil că ştia să citească în ochii lor că-l doreau şi că nimeni nu se sustrăsese acestei dorinţe. Era exact tipul de bărbat căruia nicio femeie nu-i putea rezista.

Inconştient, Sarah se dădu un pas înapoi. Nu era totuşi niciun risc ca el să sară la ea. Un bărbat ca el n-avea nevoie să agreseze femeile în ascensoare pentru a-şi satisface pulsaţiile sexuale. Dar mângâierea ochilor lui verzi era deja aproape insuportabilă. Avea impresia că este dezbrăcată, măsurată, cântărită…

Când ascensorul se opri la etajul trei, Sarah abia îşi reţinu un suspin de uşurare. Repede, se depărtă de-a lungul culoarului. Dar uşurarea ei fu de scurtă durată. În spatele ei necunoscutul ieşise şi el din ascensor şi o luă pe acelaşi culoar. Sarah

îşi simţi bătăile inimii accelerându-i-se nebuneşte. Era ridicol, îşi dădea seama, dar nu putea face nimic.

Fără să îndrăznească să se întoarcă, se opri în faţa uşii camerei 34 şi cu o mână tremurândă încercă să introducă cheia în broască. Dar era atât de tulburată încât cheia îi scăpă din mâini şi căzu pe mochetă. Tocmai voia să se aplece pentru a o ridica, când bărbatul fu mai rapid decât ea. O ridică surâzând, apoi cu un gest dezinvolt băgă cheia în broască şi deschise uşa.

Sarah era ca împietrită, incapabilă să se mişte, să vorbească, incapabilă chiar să-şi stăpânească respiraţia. Încet întinse mâna către ea şi-i atinse buzele cu un deget. Sarah tresări violent ca sub efectul unei descărcări electrice.

— Ce v-a apucat!? exclamă ea cu o voce strangulată.

— Voiam doar să ştiu dacă aceste buze au fost sărutate... afirmă el liniştit, cu o licărire de amuzament în fundul ochilor verzi. Nu ştiu cine a avut imprudenţa să te lase să pleci singură de acasă, fetiţo, dar dacă aş fi fost eu, aş fi ros de nelinişte.

Tânărul surâse din nou, apoi se întoarse şi se depărtă cu paşi mari. Sarah rămase câteva secunde imobilă, încă sub şocul a ceea ce i se întâmplase. În fine îşi reveni şi intră în camera ei. Dar se linişti complet doar când uşa fu încuiată de două ori.

Sarah îşi reamintea perfect de reacţia pe care Andrew o avusese când îi spusese că era încă fecioară. După ce trecuse primul moment de surpriză, el păruse decepţionat şi plictisit în

acelaşi timp. Îi explicase atunci că actul sexual oferea mult mai multă plăcere atunci când cei doi parteneri aveau deja puţină experienţă. Sarah reuşise să nu-i arate amărăciunea care i-o produseseră cuvintele lui, dar în sufletul ei fusese consternată şi umilită. Până atunci îşi imaginase că omul căruia îi făcea cadou virginitatea ei va fi emoţionat, flatat şi fericit.

Şi deodată îşi dăduse seama că nu era deloc aşa. Puţin mai lipsise ca Andrew să-i reproşeze tocmai această nevinovăţie de care ea era atât de mândră.

Fără să ştie, necunoscutul pe care-l întâlnise în lift, reuşise să-i deştepte îndoielile şi temerile pe care reacţia lui Andrew o trezise în ea mai înainte. Era atât de neexperimentată, încât chiar un străin îşi dădea seama după câteva secunde chiar, nu fără amuzament de altfel. Ce era atât de, nostim? Toate fetele fuseseră într-o zi în cazul ei înainte de a deveni femei şi nu puteai scăpa în niciun fel!

Cu nervozitate deschise uşa şi ieşi pe balcon. La picioarele ei se întindeau piscina şi terenurile de tenis. Mai departe, o alee bordată cu superbe tufişuri de flori şerpuia printre bungalouri în direcţia falezei, de unde o scară şi mai multe alei coborau spre mare. Sarah lăsă un moment privirea să-i rătăcească pe apa de un albastru limpede, care scânteia sub soarele de iulie, apoi părăsi balconul şi reveni în cameră. Valizele nu-i sosiseră încă şi murea de dorinţa de a se schimba. Ridicând receptorul chemă recepţia, rugându-se în tăcere să nu-i răspundă Judith. Din fericire aceasta nu părea să fie de serviciu în acea după-amiază. Colega ei, după ce şi-a cerut scuze, îi

promise să vegheze personal ca valizele să-i fie aduse imediat. Încurajată de gentileţea interlocutoarei, Sarah profită ca s-o întrebe dacă Andrew a fost pus la curent de sosirea ei.

— Presupun că da, răspunse recepţionera cu o voce puţin ezitantă. Dar nu sunt sigură, căci de-abia a venit la birou.

Sarah îi mulţumi şi puse receptorul în furcă. Deodată simţi dorinţa să-l găsească pe Andrew şi să citească în ochii lui că o iubea, cu toată neîndemânarea, tinereţea şi lipsa ei de experienţă.

Câteva minute mai târziu, băiatul de la etaj îi aduse valizele. Sarah se grăbi să le desfacă şi să-şi aranjeze cu grijă lucrurile în dulap. Apoi făcu un duş şi-şi schimbă taiorul de stofă cu care călătorise cu o fustă pantalon din coton galben-pal şi o bluză asortată. Abia terminase să-şi facă ordine în cameră când se auzi bătând în uşă.

— Eu sunt dragă, deschide-mi repede!

— Andrew! strigă Sarah, nebună de bucurie. Mai mult alergă decât merse spre uşă, deschise în grabă şi se aruncă în braţele lui.

— Oh, Andrew… murmură ea lipindu-se de ei.

Andrew râse un pic şi se degajă din strânsoare aruncând în jurul lui o privire uşor neliniştită.

— Lasă-mă să intru, dragă. N-ar trebui să fiu aici… ştii…

Sarah fu de acord şi închise uşa în spatele lui.

— Credeam că vei veni să mă iei de la aeroport, îi reproşă ea încetişor.

— O, Sarah! Ai milă! N-o să-mi faci acum o scenă! exclamă el puţin agasat.

Erau faţă în faţă şi Andrew nu schiţase nici cel mai mic gest de tandreţe faţă de ea. În ciuda ei

Sarah simţi cum îi dau lacrimile. Nu, nu aşa îşi imaginase ea revederea. Andrew îşi dădu seama căci se apropie de ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— Scuză-mă, spuse el, cu un aer dezolat. Nu mă simt prea bine în acest moment şi sunt atât de obosit! Am lucrat ca un nebun în ultimul timp ca să-mi pot lua câteva zile de vacanţă cât timp vei sta aici.

Se aplecă spre ea şi o sărută pe colţul buzelor. Maşinal, Sarah se gândi că necunoscutul din ascensor nu s-ar fi mulţumit desigur, oricât ar fi fost de obosit să ţină la capătul braţului femeia pe care o iubea şi s-o sărute uşor după trei luni de despărţire. Desigur c-ar fi răsturnat-o pe pat şi… Sarah se înroşi şi-şi izgoni din minte imaginea care i se impunea. Cum putea să gândească astfel când de-abia îl regăsise pe Andrew?

— Nu este grav, dragul meu, îl asigură ea. Mâncăm împreună astă seară?

Andrew îi dădu drumul şi se îndreptă nervos spre fereastră.

— Din nefericire îmi este imposibil, mărturisi el cu jenă. Am o şedinţă cu comitetul director al complexului de hoteluri. Nu pot în niciun caz să lipsesc. Oricum cred că ai chef să te culci devreme în seara asta. Ne simţim întotdeauna puţin obosiţi după călătorie.

Sarah se abţinu să-i spună că Jersey nu era decât la o oră de zbor de Aberdeen şi că acest drum nu putea fi socotit ca obositor. Aprobă cu un semn din cap, căznindu-se mai ales să-şi reţină lacrimile care-i înceţoşau ochii.

După ce o sărută distrat pe obraz, Andrew o părăsi. Sarah rămase câteva clipe imobilă, cu ochii

fixaţi pe uşa închisă. Avea impresia că este părăsită de cel pe care-l iubea. Pentru sosire tot ce-i propusese Andrew era o seară plictisitoare şi singuratică şi se gândi că probabil s-ar fi putut elibera de această obligaţie, dacă într-adevăr ar fi dorit-o. Dar poate că asta nu era decât o reacţie de copil răsfăţat. De fapt era adevărat că Andrew nu putea să nu participe la o reuniune a comitetului directorial fără să rişte să-şi compromită serios cariera. Nici Sarah n-avea interes, căci mai devreme sau mai târziu i-ar fi reproşat-o.

Sarah se uită la ceas. Nu era încă ora şase seara. Avea deci timp suficient să se plimbe puţin înainte de masă. Şi era convinsă că o mică plimbare prin parcul hotelului îi va aduce liniştea care părea să-i lipsească de când sosise la Jersey.

Când reveni la hotel, o oră mai târziu, decizia ei era luată. Trebuia să se căsătorească cu Andrew cât mai repede posibil, oricare ar fi opinia tatălui ei. Acestuia îi convenea să le întârzie căsătoria, dar nu-şi dădea seama de sacrificiul pe care li-l impunea. Sarah visa la altfel de relaţii cu Andrew decât cele platonice, dar totuşi prefera ca legătura lor să fie consacrată prin căsătorie. Dacă Andrew se arătase până acum înţelegător, nu era totuşi decât un bărbat. Acceptase să aştepte. Dar răbdarea lui avea limite pe care Sarah nu ţinea să le depăşească. Va trebui ca tatăl ei să înţeleagă că era vorba de fericirea fetei lui.

Judith îşi reluase postul la recepţie, când Sarah intră în hotel. Dar nu era singură. Tocmai discuta cu necunoscutul din lift şi Sarah se opri imediat cu inima bătându-i tare. Îmbrăcat cu o cămaşă albă şi

cu nişte pantaloni negri strâmţi, care-i puneau în evidenţă pulpele lungi j şi musculoase, bărbatul era mai seducător decât oricând, judith părea de altfel cu totul subjugată de el. Niciodată Sarah nu-i văzuse acest surâs radios. Îi sorbea pur şi simplu cuvintele.

Cu prudenţă, Sarah bătu în retragere şi aşteptă ca bărbatul să se îndepărteze pentru a ieşi din umbra plantelor exotice care împodobeau holul. Judith nu remarcase prezenţa ei, căci tresări uşor văzând-o apărând. Imediat faţa ei se schimbă.

— Iată ce numesc eu un bărbat adevărat, declară ea, privind-o dispreţuitor pe Sarah. Desigur nu poţi înţelege. O fetiţă atât de speriată ca tine fuge repede la cel mai mic semn exterior de virilitate.

Sarah se făcu că ignoră remarca şi ceru calm cheia.

— Este un client al hotelului? întrebă ea pe un ton indiferent.

— Da, nu-l cunoşti? Este Chase Lorimer, fotograful la modă, ale cărui lucrări se văd în toate revistele specializate. Este aici de trei săptămâni. Se pare că lucrează. În sfârşit, dacă se poate numi „a lucra“ fotografierea tinerelor frumuseţi în bikini! Cu atât mai mult cu cât nu toate îşi menţin multă vreme bikini-ul. Şi trebuie să mărturisesc că le înţeleg. Este atât de viril, atât de senzual... în afară de asta se zvoneşte că are o mare experienţă în privinţa sexualităţii feminine.

Judith se întrerupse brusc şi ridică din umeri.

— Nu ştiu de ce-ţi povestesc toate astea! Este un subiect care nu interesează fetiţele. În ceea ce-l priveşte, mă îndoiesc că-ţi va observa într-o zi

existenţa. Toate femeile care-l înconjoară sunt creaturi de vis. De ce şi-ar opri ochii pe o fetiţă virgină de optsprezece ani, căreia îi e teamă de toate? Crede-mă, n-ai nimic ca să seduci un bărbat şi după părerea mea nu vei avea nimic niciodată. Eşti complet neînsemnată şi cum, vizibil, n-ai nicio dispoziţie naturală pentru plăcerile dragostei, ar trebui într-adevăr ca un bărbat să fie nebun să dorească să te atragă într-un pat.

— Uiţi că Andrew mă iubeşte şi că mă doreşte! îi răspunse Sarah înţepată.

— Eşti sigură? insinuă cu cruzime rivala ei. A alergat oare de îndată ce ai sosit la aeroport? Te-a strâns în braţe acoperindu-te de sărutări? Ţi-a murmurat la ureche că dorea să facă dragoste cu tine, că nu mai putea aştepta? Vei fi în noaptea asta în camera lui, în braţele lui?

Judith îşi punctă tirada cu un imens râs, care îi făcu rău lui Sarah. Fără un cuvânt, aceasta îşi luă cheia şi se îndreptă spre camera ei, încercând să-şi ascundă suferinţa pe care o simţea. De unde ştia Judith? Cum a putut oare să ghicească că Sarah îşi punea aceeaşi întrebare şi că o îndoială îngrozitoare o cuprinse de la primirea, mai mult călduţă, pe care Andrew i-o rezervase?

Întoarsă în camera sa, Sarah se aşeză pe pat şi se gândi îndelung. Fără îndoială că era în mare măsură responsabilă de această situaţie. Frustrarea pe care i-o producea lui Andrew refuzându-se, devenise progresiv intolerabilă, încât acesta nici nu mai îndrăznea s-o atingă, de frică de a nu-şi mai putea înfrâna dorinţa. Şi în final, totul era ridicol, deoarece acum, că amândoi erau siguri că se vor căsători, nu mai exista niciun

motiv valabil pentru a-l constrânge la castitate. Ea însăşi dorea din suflet să-i împărtăşească intimitatea. În ceea ce-l privea pe tatăl ei, Sarah înţelesese recent, în cursul unei conversaţii că era convins că Andrew era deja amantul ei şi nu păruse foarte afectat. Din contră, profitase ca să-i mărturisească că nici el însuşi nu fusese întotdeauna foarte cuminte cu Catriona şi că nimeni n-ar fi fost într-adevăr surprins dacă Sarah s-ar fi născut doar peste două luni de la căsătoria lor.

De fapt tatăl ei nu pusese niciun obstacol pasiunii lor şi era urgent ca Andrew să ştie acest lucru. Sarah nu putea să-l vadă în seara asta, deoarece era în şedinţă. Dar a doua zi dimineaţă se va duce să-i vorbească înainte de a-şi începe ziua de lucru. Ştia care era camera lui şi la acea oră matinală era sigură că nu va întâlni pe nimeni. Da, era hotărâtă, mâine în zori se va duce să-l vadă.

De altfel, în fundul inimii ei, Sarah spera că intimitatea camerei de culcare o va ajuta. Andrew îşi va pierde controlul şi fără să-i mai pese de rest, vor face în sfârşit, dragoste…

Capitolul 2

Cum prevăzuse, Sarah se sculă foarte devreme a doua zi dimineaţă. Îşi amintea că Andrew îşi începea lucrul la ora şapte şi că-şi lua micul dejun puţin mai târziu, după ce citea corespondenţa, dar nu era decât ora şase fără un sfert. Aveau deci o oră bună înaintea lor pentru a discuta.

Lăsând ascensorul, prea zgomotos, după gustul

ei pentru o expediţie pe care dorea s-o păstreze secretă, o luă pe scări şi parcurse interminabile culoare înainte de a se opri în faţa camerei lui Andrew. Din fericire uşa era puţin întredeschisă şi o tavă pe jumătate goală, pusă pe mocheta culoarului, dovedea că Andrew luase poate deja un aperitiv. Nu risca deci să-l scoale.

În tăcere, ea împinse uşa şi intră în vârful picioarelor. Pătrunse într-un fel de mic vestibul, în care dădeau două uşi: una a camerei propriu-zise în fund, şi cea a băii, pe dreapta. Mai tăcută ca o pisică, Sarah avansă spre camera a cărei uşă era şi ea întredeschisă. Atunci îşi dădu seama că Andrew nu era singur. Din cameră se auzi vocea lui Judith, languroasă, somnoroasă, în timp ce arcurile patului gemeau sub greutatea unui corp în mişcare.

— Mmmm… a fost minunat, dragul meu.

Sarah avu senzaţia că inima i se va opri. Cu picioarele moi se propti de zid pentru a nu cădea. Judith şi Andrew… Judith şi Andrew… Cele două pronume i se roteau în cap. Nu, nu era posibil, nu era adevărat! Credea că ajunsese la capătul ororii dar coşmarul nu făcea decât să înceapă. Ca prin ceaţă auzi din nou vocea Judithei reluând pe un ton ironic:

— Te vei gândi la mine în ziua când vei face dragoste cu mica MacDonald?

— Nu-ţi pot garanta nimic, îi răspunse Andrew, râzând încetişor. Mai întâi cred că mă voi gândi la banii tatălui ei şi la viitorul aurit pe care ni-l vom oferi cu ei. Asta sperând, evident că reuşesc să fac dragoste cu ea, adăugă el cu un suspin.

— Va trebui să te resemnezi, dragostea mea şi

cu cât mai repede, cu atât va fi mai bine. Cu toate că este fecioară, nu va întârzia să se întrebe de ce eşti aşa de rece. Nu este atât de proastă cum pare, să ştii!

— Ştiu. Dar ce vrei! Mă lasă complet rece. Te asigur că dacă nu ştiam că tatăl ei este bogat, nu-i aruncam nici măcar o privire. În orice caz nu este surprinzător că este fecioară. Nu văd cum un bărbat demn de acest nume ar putea-o dori…N-am întâlnit niciodată o fată atât de puţin atrăgătoare. Nu ştiu nici dacă, singur cu ea pe o insulă pustie, mi-ar veni ideea s-o ating.

Sarah trebui să-şi muşte pumnul ca să nu strige. Cum a putut Andrew, Andrew al ei, acela pe care l-a iubit atât, cel pe care era gata să-l ia de bărbat, cum putuse să-i joace comedia dragostei, când doar banii ei îi dorea? Cum putea să spună acum asemenea lucruri despre ea?

— Ah… să mă căsătoresc cât mai repede cu ea… continuă Andrew suspinând încă o dată. Apoi ne vom instala în Caraibe. Graţie banilor tatălui, voi construi un hotel mare de lux şi-l voi pune pe numele meu, bineînţeles. După un an voi cere divorţul, îl voi obţine şi totul s-a rezolvat. Am păcălit-o! Pentru noi va începe viaţa frumoasă, draga mea…

— Şi dacă tatăl ei va cere restituirea banilor? se nelinişti Judith.

— În mod legal nu va avea niciun drept asupra hotelului. Şi dacă într-adevăr insistă, îl voi ameninţa că voi dezvălui presei motivele divorţului. Parcă şi văd asta… Cu titluri mari, pe prima pagină a tuturor ziarelor de senzaţii. „Fiica marelui magnat al petrolului Duncan MacDonald

incapabilă să suscite dorinţa soţului ei“. Un veritabil scandal...! MacDonald nu şi-l poate permite. Ţine prea mult la reputaţia lui.

Sarah îşi trecu o mână tremurândă peste faţă. Îi era aproape rău. Auzise destule, nu mai putea rămâne nemişcată în spatele uşii, aşteptând ca ei să-și povestească micile maşinaţii sordide. Trebuiau să ştie că planul lor fusese descoperit şi că n-aveau decât să-și găsească o altă victimă. Trebuia să-i pună în faţa răspunderilor lor şi să le arate de ce era capabilă o MacDonald.

Dorea să le dea o lecţie de care să-și amintească şi mai ales să le dovedească că nu mai era o fetiţă de care puteau să-şi bată joc, fără jenă.

Adunându-şi tot curajul deschise uşa cu o lovitură de picior şi avansă până în mijlocul camerei. Apoi, în faţa amanţilor stupefiaţi îşi scoase inelul de logodnă şi-i aruncă cu toată forţa pe pat. Oprindu-şi un moment privirea asupra fetei lui Judith, constată, nu fără satisfacţie, că aceasta era cu mult mai puţin seducătoare dimineaţa, fără machiaj, cu cearcănele nopţii şi pleoapele încă umflate de somn. Peste câţiva ani Judith va fi chiar urâtă la sculare. Şi acest gând nu-i displăcea Sarei.

— Sarah! strigă Andrew, în sfârşit vizibil depăşit de evenimente.

În privirea lui uimirea cedase progresiv locul panicii.

— Taci, Andrew, îi ordonă Sarah cu o voce dură. Ceea ce am auzit este destul de edificator, n-am nevoie să ştiu nimic mai mult. Prevăzuseşi totul, nu-i aşa? în afară de un lucru: că în dimineaţa asta voi veni în camera ta pentru a face dragoste cu

tine.

Sarah îşi înghiţi cu greu saliva. Această mărturisire o costa, dar ea dorea să meargă până la capăt.

— Dar văd că tu ai alte preferinţe… aruncând o privire dispreţuitoare în direcţia lui Judith. Iau act, dar te previn… Alegând-o pe ea, ai renunţat definitiv la hotelul tău din Caraibe.

După aceste cuvinte se întoarse şi ieşi. Ajunsă în cameră îşi deschise furioasă valizele şi începu să arunce una peste alta toate lucrurile. Nu mai avea niciun motiv să rămână la Jersey acum. Logodna îi era stricată şi ea însăşi fusese atât de adânc rănită în amorul ei propriu. Fără să mai socotească suferinţa intensă pe care o simţise să ştie că Andrew o înşelase, o trădase, şi că ea iubise un om care nu-i dorea decât banii.

Totuşi, puţin câte puţin, o idee i se înfiripă în minte. Nu putea să fugă astfel, fără să încerce să-şi restaureze măcar puţin din mândria rănită. Ea era totuşi o MacDonald, nu trebuia s-o uite! Niciun membru al clanului ei nu se lăsase insultat vreodată fără să reacţioneze. Ori Judith şi Andrew, punând în dubiu capacitatea ei de seducţie, îi insultaseră grav feminitatea. N-avea dreptul să plece fără să le dovedească că nu aveau dreptate. Era o problemă de onoare.

Părăsindu-şi valizele deschise pe pat, se duse la parterul hotelului. Era aproape ora micului dejun şi clienţii nu vor întârzia să se îndrepte spre restaurant. Printre ei trebuia să găsească pe unul care să se intereseze de ea. N-avea decât să-şi întrebuinţeze farmecul pentru a-l seduce, şi numai după aceea putea să părăsească Jersey-ul cu capul

sus.

Judith tocmai îşi luase locul la recepţie şi când Sarah ieşi din lift îi aruncă o privire ucigătoare. Dar Sarah abia o observă. Atenţia ei fusese imediat atrasă de silueta unui bărbat pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Chase Lorimer. Frumosul, irezistibilul Chase Lorimer. Acesta tocmai vorbea cu colega lui Judith; la celălalt capăt al biroului de recepţie Sarah se apropie de ei cu inima bătându-i tare. Evident, dacă reuşea să-l seducă pe Chase Lorimer, ar fi o revanşă extraordinară. În afară de asta, fără îndoială că o va învăţa mai mult în câteva ore despre secretele dragostei decât mulţi bărbaţi într-o viaţă întreagă.

Se imobiliză la câţiva metri de el. Venise s-o întrebe pe recepţioneră unde se află micul golf despre care auzise vorbindu-se din întâmplare, dar care merita deplasarea. Sarah pândi răspunsul recepţionerei cu o nerăbdare greu reţinută. Golful despre care era vorba era foarte puţin cunoscut, căci era mic şi dificil de ajuns acolo. Dar Sarah îl cunoştea perfect. Aici o dusese Andrew de Paşti, în ajunul plecării ei la Aberdeen. Fusese o minunată zi de primăvară… Totuşi Sarah se întorsese puţin decepţionată din această plimbare. Golful părea să fi fost făcut pentru a adăposti îndrăgostiţi: mic, pustiu, invizibil din drum, nu se putea visa ceva mai romantic. Şi totuşi nicio clipă Andrew nu manifestase dorinţa de a race dragoste cu ea. În prezent înţelegea de ce. Dar atunci rezerva lui Andrew i se păruse puţin cam exagerată.

— Îmi pare rău, domnule Lorimer, dar mie teamă că nu cunosc acest golf, mărturisi

recepţionera. Dacă aşteptaţi puţin mă duc să mă informez la colega mea. Ea se întoarse spre Judith, dar aceasta discuta cu Andrew care tocmai sosise. Animată parcă de un subit impuls Sarah parcursese ultimii metri care o separau de biroul recepţiei.

— Dacă-mi pot permite, interveni ea cu o voce suavă. Eu ştiu unde este acest golf. De altfel şi eu aveam intenţia să mă duc azi acolo. Dacă doriţi, putem merge împreună. Aveţi o maşină?

— Da. Este foarte departe de aici? se interesă Chase Lorimer pe un ton neutru.

— Nu, este la aproximativ o jumătate de oră de drum.

— Puteţi fi gata într-o oră? Nu mi-am luat încă micul dejun şi mi-ar place să înot puţin înainte de a pleca.

Cu coada ochiului Sarah observa că Judith şi Andrew tăcuseră şi că amândoi o priveau cu o stupoare amestecată cu mânie. Nu se putu împiedica să nu simtă o imensă satisfacţie.

— De acord, aprobă ea, gratificându-l pe Chase Lorimer cu un surâs radios. Pe curând,

Ea îl privi un moment îndepărtându-se în direcţia piscinei apoi se întoarse spre ascensor. Abia ajunse când o mână îi prinse umărul, forţând-o să stea pe loc şi să se întoarcă,

— N-o să reuşeşti… şuieră Judith cu răutate. Nu vei obţine ceva de la el numai datorită faptului că a acceptat să se plimbe cu tine. Bărbaţilor ca el nu le plac tinerele fecioare speriate, mai ales când sunt atât de puţin seducătoare ca tine. În afară de asta, mă îndoiesc că ai poftă să i te oferi când vei afla că are reputaţia să fotografieze toate femeile

cu care s-a culcat. În poziţii… foarte sugestive… adăugă ea cu perfidie.

Sarah se abţinu să nu-i răspundă cu tot dezgustul subit care o cuprinsese şi impresia pe care o avea deodată că se lansase într-o aventură mult prea riscantă pentru ea.

— În orice caz, chiar dacă printr-o minune vei reuşi să-l atragi pe Lorimer în braţele tale, nu spera să trezeşti în Andrew cel mai mic sentiment de gelozie. Nu-i interesezi deloc. Pe mine mă iubeşte.

— Într-adevăr? Am înţeles totuşi că iubeşte mai ales banii, ironiză Sarah. Iar ideea de a-l face gelos nici nu-mi trecuse prin minte. De fapt am înţeles că mă înşelasem complet asupra lui în momentul în care…

— L-ai văzut pe Chase Lorimer, nu-i aşa? i-o tăie Judith. Pentru că îţi imaginezi că este un bărbat pe care îl poţi atrage cu banii, fără îndoială! Ei bine, te înşeli. Chase este unicul moştenitor al unui domn bătrân foarte bogat şi n-are nevoie de banii tăi.

— Ai aerul că eşti foarte bine informată asupra stării averii lui, remarcă Sarah. Poate chiar dumneata îi puseseşi gând rău?

Judith ridică mâna pentru a o pălmui, dar Sarah se dădu înapoi şi intră în liftul ale cărui uşi tocmai se deschiseseră. De îndată ce fu la adăpost în cabina liftului, Sarah se propti de perete şi închise ochii. Tremura din tot corpul. Niciodată nu avusese cu cineva un schimb de cuvinte atât de dur. Cu toate acestea era hotărâtă să meargă până la capăt, oricât ar costa-o. Mândria ei era în joc. Şi chiar gândul că Chase Lorimer risca s-o

fotografieze în împrejurări jenante pentru ea, n-o descuraja să-şi ducă proiectul până la sfârşit. Nu mai avea de ales. Să dea înapoi ar însemna în ochii tuturor că nu era într-adevăr decât o mică fecioară speriată, incapabilă să placă bărbaţilor, cum o acuzase Judith!

Ajunsă în cameră, cotrobăi în valiză în căutarea unui mic bikini cu dungi negre şi roz, pe care-l cumpărase în Franţa anul trecut la îndemnul unei prietene şi pe care nu îndrăznise să-l poarte niciodată.

Se dezbrăcă repede şi-l îmbrăcă. Apoi se contemplă în oglindă şi trebui să lupte cu toate forţele împotriva dorinţei de a-l înlocui cu un costum de baie mai decent. Acesta era atât de minuscul!… Avea impresia că este aproape goală. Totuşi, dacă dorea să-l seducă pe Chase Lorimer, nu exista altă soluţie. Trebuia să fie seducătoare, chiar uşor provocatoare pentru a putea rivaliza cu farmecul devastator al manechinelor cu care era obişnuit.

Dacă nu, nici nu se va uita la ea.

Întorcând spatele hotărâtă oglinzii, Sarah îşi îmbrăcă un şort roz pal şi o bluză asortată, ale cărei poale le înnodă neglijent pe şolduri. Apoi îşi puse în sacul de plajă un prosop de baie, un flacon cu ulei solar, o carte şi o pereche de ochelari de soare. În sfârşit, îşi încălţă. Sandalele şi ieşi din cameră. Uitându-se la ceas văzu că mai are douăzeci de minute până la întâlnirea fixată de Chase Lorimer, exact cât să-și ia micul dejun.

Sarah se instală la o mică masă situată într-un unghi al restaurantului şi comandă o cafea şi nişte toasturi, începu aşteptarea neliniştitoare şi penibil

de suportat pentru nervii tinerei fete. Şi dacă el nu venea? Dacă se răzgândise şi plecase fără măcar s-o informeze? Sarah nu îndrăznea să-şi imagineze privirea batjocoritoare pe care i-o va arunca atunci Judith, când va trece prin faţa recepţiei, ieşind din restaurant. Nu era posibil. Niciodată nu va fi în stare să depăşească şi această încercare. Oh, Dumnezeule trebuie neapărat să vină s-o caute la ora opt, aşa cum îi promisese!

La ora opt, Chase Lorimer încă nu dăduse semn de viaţă. Nici la ora opt şi cinci. La ora opt şi zece Sarah se resemnă, hotărâtă să-şi suporte înfrângerea…Nu va veni, este evident. Judith şi Andrew vor putea să se delecteze cu eşecul ei lamentabil. Nu-i rămânea decât să părăsească hotelul cât mai repede pentru a fugi de comentariile insultătoare pe care i le vor arunca în obraz.

— Ah, în sfârşit, exclamă Chase Lorimer. V-am căutat peste tot. Aţi uitat deja de întâlnirea noastră?

Sarah tresări. Pierdută în gândurile ei sumbre, nu-l văzuse apropiindu-se de masa ei.

— Nu, nu… vă aşteptam, se bâlbâi ea, înroşindu-se fără voia ei.

— M-am dus să fac plinul de benzină, de aceea sunt în întârziere, explică el scurt. Îţi aparţine? întrebă el apucând sacul de plajă.

Ea dădu din cap în semn că da şi se ridică pentru a-l urma.

— Sper c-aţi luat ceva cu care să vă protejaţi pielea, continuă Chase Lorimer. Am auzit că acest golf este cu totul sălbatic şi izolat. Este imposibil să contezi pe existenţa celei mai mici umbrele,

cred…

Era un avertisment, un mod abil să-i reamintească că va fi singură cu el, supusă voinţei lui într-un fel..? Dar nu asta căutase oare?

— Ştiu, răspunse simplu Sarah.

— Am obţinut de la hotel să ne pregătească un pachet cu hrană rece, o informă el, oprindu-se în faţa unei maşini Porsche decapotabilă. Căci sper că veţi petrece toată ziua cu mine? Nu există niciun mijloc de transport până acolo, dacă nu mă înşel…

Sarah îşi reţinu un tremur şi se forţă să râdă cu un aer vesel.

— Este exact! Soarta mea este în mâinile dumneavoastră după cum vedeţi!

Chase Lorimer îi aruncă o privire de nepătruns şi deschise portbagajul pentru a-i pune sacul. Sarah profită pentru a se aşeza în maşină şi a încerca să-şi găsească controlul interior. De ce tremura oare de îndată ce ei o privea? De ce era incapabilă să se simtă bine cu el? Nu era totuşi decât un bărbat ca şi ceilalţi! Cel puţin aşa dorea ea să-l vadă…

Chase se aşează la volan şi-şi ascunse privirea în spatele unor ochelari fumurii.

— Nu ştiu exact cât timp vom rămâne acolo. Trebuie să fac fotografii care-mi vor servi ca fond pentru a lucra în studio. Totul va depinde de orienta rea soarelui. Încotro, la stânga aici? se interesă el frânând la capătul aleii particulare a hotelului.

— Da.

Sarah îi dădu câteva instrucţiuni asupra drumului pe care trebuia să meargă, încercând să-

şi reţină cu o mână părul care zbura în vânt. Dacă ar fi ştiut că are o decapotabilă, şi l-ar fi legat cu o panglică.

Lasă-l liber, ordonă Chase încetişor. Îţi vine foarte bine să fii puţin decoafată. Culoarea este naturală?

— Da, spuse Sarah, roşind din nou.

— Rar să întâlneşti pe cineva cu o piele atât de deschisă ca a dumitale şi cu un păr atât de castaniu, o asigură el dând din cap. Dacă mai adăugăm la acestea albastrul ochilor, nu poţi să nu-ți dai seama că eşti de origine celtă. Poate irlandeză?

— Scoţiană, corectă Sarah.

Între ei se lăsă tăcerea. În ciuda ei Sarah simţea cum îi creşte neliniştea. Ce idee avusese să se arunce într-o aventură atât de fără sens! Ce-ar spune tatăl ei, el care fusese întotdeauna grijuliu de moralitatea ei, dacă ar vedea-o în această maşină, alături de un bărbat despre care nu ştia nimic, dar cu care era hotărâtă să-şi piardă inocenţa…? înnebunise?

— Ai devenit deodată foarte gânditoare, îi spuse Chase, aruncându-i o privire întrebătoare. Regreţi poate c-ai acceptat să mă acompaniezi?

Sarah se încordă deodată.

— Nu, răspunse ea.

— Nu pari prea sigură. Totuşi nu ai de ce te teme, orice ţi s-ar fi povestit, să ştii că n-am obiceiul să violez tinerele fete fără apărare. Şi acum, că această problemă s-a lămurit între noi, poate îmi poţi explica de ce ai venit să-ţi petreci vacanţa la Jersey.

— Eu… de fapt venisem, să-mi întâlnesc

logodnicul, dar ne-am certat şi…

— Şi cauţi un înlocuitor, completă Chase sec. De fapt, de ce nu? Ce vârstă ai? întrebă el deodată.

— Optsprezece ani…

— Optsprezece ani! repetă Chase cu un aer incredul. Ştii că am cu zece ani mai mult ca dumneata? Poate că eşti atrasă de oameni mai în vârstă ca dumneata?

— Într-un fel, da, admise zăpăcită, gândindu-se la cei douăzeci şi patru de ani ai lui Andrew.

— Ei bine, asta ne promite o zi foarte agreabilă, conchise el cu o satisfacţie vizibilă. N-aş fi crezut că o fată tânără, la optsprezece ani, a putut să guste deja din toate plăcerile vieţii, dar eşti pe cale să-mi demonstrezi contrariul. Ai totuşi o privire atât de nevinovată, încât ţi s-ar da sfânta împărtăşanie fără spovedanie. Mulţi bărbaţi înaintea mea au fost atraşi în capcană de aparenţa ta de puritate. Aş putea să ştiu câţi amanţi ai avut până în prezent? Poate, desigur, că este o întrebare indiscretă, sau poate ai uitat de mult să-i mai cataloghezi?

— Ce vă interesează? Aveţi intenţia să deveniţi unul dintre ei? replică ea vioi, speriindu-se în sinea ei de întorsătura pe care o lua convorbirea lor.

Dar văzând surâsul ironic al lui Chase îşi dădu seama de adevărata provocare conţinută în răspunsul ei şi teama ei se schimbă brusc în panică.

Că Chase o credea foarte experimentată nu era o problemă în sine. Ar fi avut astfel mai puţine scrupule să-şi încerce şansa cu ea şi în fond asta o aranja pe Sarah. Dar cât timp va reuşi ea să-i

întreţină iluzia? Şi care va fi reacţia lui Chase când îşi va da seama că l-a minţit?

Era încă cufundată în aceste gânduri, când ajunseră pe faleza care era deasupra micului golf. Chase parcă maşină la umbră şi tăie contactul.

— Pe acest drum o să coborâm la plajă? se interesă el arătând cu un gest o mică cărare între tufişuri.

— Da.

— Şi panta este abruptă?

— Da. Ea este chiar destul de periculoasă.

— În acest caz voi face două drumuri. Nu vreau să risc să-mi stric materialul, explică el ieşind din maşină. Vrei să încerci singură să-ţi duci sacul? Sau poate…

— Pot foarte bine să-l duc, îl întrerupse Sarah, pe un ton sigur.

— Ah, este adevărat, uitasem că aparţii acestei generaţii de femei eliberate… ironiză el amabil. Aş fi curios să ştiu ce gândesc părinţii dumitale de stilul de viaţă pe care-l duci?

— Mama a murit, îl informă ea pe un ton neutru. În ceea ce-l priveşte pe tatăl meu…

— … este un vechi hippy din anii şaizeci care predică dragostea liberă şi care te-a crescut în această concepţie, nu-i aşa? îi spuse Chase, dând din umeri. De fapt, de ce m-aş plânge? Graţie lui poate voi petrece o zi încântătoare în compania dumitale…

Fără un cuvânt, Sarah îşi luă sacul din portbagaj şi se îndreptă spre cărare.

Golful era aşa cum şi-l păstrase în amintire. Foarte mic, adăpostit de vânt, delimitat din trei părţi de faleze înalte, ’ impresionante,

deschizându-se spre mare printr-o plajă cu nisip auriu,. Un veritabil mic paradis.

— Am impresia că nu riscăm să fim deranjaţi, constată Chase, depunându-şi o parte din materialul fotografic pe un fel de pânză cerată pe care o întinsese pe jos. Bine, mă întorc sus să caut restul şi să închid maşina. De ce nu te faci comodă în acest timp? Presupun că eşti o adeptă convinsă a nudismului, nu? Atunci nu te jena din cauza mea… Se poate chiar să te imit în curând.

Împietrită, Sarah îl privi îndepărtându-se. Nudism… Se simţea cu totul incapabilă. Şi totuşi, dacă dorea să facă dragoste cu el va trebui să se dezbrace în faţa lui mai devreme sau mai târziu.

Cu gâtul uscat, Sarah se apropie de mare şi-şi scoase sandalele. Un timp lăsă apa să-i gâdile gleznele ascultând strigătul pescăruşilor care tulburau câteodată tăcerea. Acum, deoarece se pusese în această situaţie, trebuia să-şi asume consecinţele: instinctul ei îi spunea de altfel, că nimic din ce-o aştepta nu va fi deloc dezagreabil, din contră. Dar aceasta n-o împiedica să se teamă teribil de ceea ce-şi dorea cu ardoare în fundul sufletului.

— Nu pot lucra imediat. Unghiul soarelui nu este bun, declară Chase, întrerupându-i brutal cursul gândurilor. Mă duc să fac baie. Vii?

Sarah se întoarse. La câţiva metri mai încolo pe nisipul uscat, Chase îşi întinsese prosopul de baie şi era pe cale să-şi scoată hainele. Sarah îşi reţinu respiraţia. Era într-adevăr admirabil clădit. Aproape fără să-şi dea seama ea încercă să-şi imagineze acest corp viril şi muşchiulos peste al ei şi pe loc o cuprinse o emoţie vie.

— Nu… reuşi ea să articuleze. Prefer să fac întâi plajă.

— Foarte bine, nu uita să te dai cu ulei solar, îi reaminti el, trecând pe lângă ea. O arsură de soare ar risca să compromită serios talentele tale amoroase.

Sarah se înroşi violent şi luându-şi sandalele se grăbi să urce spre locul unde-şi lăsase sacul.

Tocmai reuşise să se ungă cu puţin ulei solar, când Chase ieşi din apă şi veni lângă ea dându-şi pe spate cu un gest al mâinii părul ud. Privirea lui exploră o clipă corpul pe jumătate gol al tinerei fete şi un surâs răutăcios îi apăru pe buze. Întinzând braţele deasupra ei, lăsă să cadă o picătură de apă sărată pe pielea lucind de ulei, exact în adâncitura micului ei sutien. Sarah tresări şi vru să se scoale. Dar cu o mână el îi lipi umărul de pământ, în timp ce îngenunche alături de ea. Apoi îşi înclină capul şi-o sărută cu buzele reci pe gât. Sarah se încordă ca un arc, pătrunsă brusc de senzaţii noi şi delicioase. Un tremur o parcurse din cap până-n picioare.

— Tremuri… remarcă Chase privind-o adânc în ochi.

— Este apa rece, minţi ea.

— Mmmm… apa rece, nu-i aşa? repetă el mângâindu-i cu un deget umărul. De ce nu scoţi asta? sugeră el, deznodându-i bretelele sutienului. Sunt sigur că apoi îţi va fi mai puţin frig.

— Nu vreau să mă ard, protestă ea.

Fără să răspundă, Chase îi descheie încet partea de sus a bikini-ului. Apoi cu o mână îndepărtă materialul, dezgolindu-i încetul cu încetul sânii.

— Iată… sunt sigur că-ţi este mai puţin frig,

afirmă el închizând unul dintre sâni în căuşul palmei. În ceea ce priveşte arsurile… O lăsă un moment şi deschise dopul flaconului de ulei solar.

— Varsă-mi puţin în mâini, ordonă el întinzându-i sticluţa.

— Pentru ce? murmură Sarah forțându-se să-şi stăpânească panica care o cuprindea progresiv.

— De ce crezi?

Cu o mână uşor tremurândă ea apucă flaconul şi-l ascultă pe Chase. Începu s-o maseze încetişor peste sâni pentru a face să pătrundă bine produsul. Sarah închise ochii, pradă unei emoţii mult mai intense decât tot ce-şi putuse imagina până acum. Era atât de neobişnuit încât nu ştia dacă simţea plăcere sau durere. Instinctiv se cambră spre el şi încercă stângaci să-l tragă spre ea. Dar Chase se liberă fără dificultate şi se sculă încet.

— Nu acum… spuse el cu o voce înceată. Trebuie să lucrez totuşi puţin.

Încă arzând de dorinţa pe care o născuse în ea, Sarah ridică ochii spre el, rugându-l în tăcere să n-o abandoneze astfel, atunci când tocmai descoperea necrezuta voluptate a actului de dragoste. Desigur, avusese deseori poftă ca Andrew s-o îmbrăţişeze şi s-o mângâie. Dar niciodată această dorinţă n-a fost atât de arzătoare, atât de imperioasă. Pentru prima dată în viaţa ei dorea ca un bărbat s-o dezbrace în întregime, s-o contemple, s-o facă să tremure de dorinţă sub mângâierile lui din ce în ce mai intime.

— Nu mă privi astfel! exclamă Chase ridicându-se. Semeni cu o fetiţă care a gustat din fructul

oprit şi care ar dori să-l mănânce în întregime. Cred că ai trecut acest stadiu de mult.

Sarah fu gata în mod spontan să-i spună adevărul, dar cuvintele îi rămaseră în gât. La ce bun? Dacă Chase afla că este încă virgină, va avea desigur aceeaşi reacţie ca Andrew şi încă o dată. Va pierde partida. Or, ea trebuia să admită că nu dorea să facă dragoste cu el doar pentru a se debarasa de acest handicap al virginităţii, ci pentru că îl plăcea. Dacă o respingea, ea va fi de două ori decepţionată.

Fără a-l pierde din priviri, se cambră uşor ştiind cu siguranţă că mişcarea îi va pune în valoare rotunjimea şi tăria sânilor. Rezultatul nu se lăsă aşteptat.

— Ah, ah… nu dai înapoi de la nimic pentru a mă seduce, nu-i aşa? Cunosc un excelent remediu împotriva acestuia, o asigură el aplecându-se spre ea.

Înainte de a avea timp să înţeleagă ce i se întâmplă, el o luă în braţe şi alergă în valuri cu ea. Fără să se sinchisească de strigătele ei de protest, o aruncă în apa rece râzând. Sarah înghiţi apă, surprinsă de temperatura apei, dar îşi reveni şi se depărtă de el înotând cu – putere. Din câteva mişcări Chase o ajunse. Mâinile lui îi cuprinseră talia subţire şi o lipi de el, deschizându-i gura cu un sărat.

— Buzele tale sunt sărate, murmură el, sărutând-o din nou.

— Şi ale tale la fel, replică Sarah cu îndrăzneală. Cu îndemânare, scăpă din strânsoarea lui şi reveni la mal înotând. Privind peste umăr constată că de data aceasta Chase n-o urmărise. Ajunse pe nisip

şi se îndreptă liniştită spre prosopul de baie, pe care se întinse pe burtă. Chase avea dreptate. Această baie forţată o calmase cu totul. Se simţea chiar puţin adormită.

Chase veni câteva minute mai târziu. Sarah îşi băgase faţa în curbura braţelor, îl auzi deplasându-și prosopul şi venind să se întindă alături de ea, dar nu o atinse.

Cufundându-se încet într-o toropeală plăcută, după câteva secunde adormi adânc. Abia simţi mâinile lui Chase care-i întindeau pe spate puţin ulei solar.

Chase o contemplă îndelung. Era desigur foarte seducătoare. Şi puţin a lipsit să nu-şi piardă controlul. Totuşi, prima dată când o văzuse, crezuse sincer că nu era decât un copil timid şi emotiv. Ce imbecil fusese… De când făcea această meserie ar fi trebuit să înveţe să recunoască semnele distinctive ale steluţei în căutarea celebrităţii. Nu era desigur prima care-şi imagina că cedându-i îşi asigura puterea şi gloria. Dar curios, de data aceasta se lăsase prins în joc fără să-şi fi dat seama şi îl întristă puţin să ştie că pentru ea el nu era nimic altceva decât un instrument al succesului ei profesional.

Se ridică cu greutate. Că-i plăcea sau nu, o dorea ca un nebun. Şi-şi dădea seama că va fi foarte greu să reziste acestei dorinţe. Totuşi, înainte de a face dragoste cu ea, îşi promise să pună lucrurile la punct. Nici nu putea fi vorba să se servească de el pentru a progresa în cariera ei. Dacă i se dă lui, o făcea pentru el şi numai pentru el. Lecţia pe care i-o dăduse Laura când avea 22 de ani fusese foarte dureroasă, dar cel puţin

dăduse rezultate. El o iubise cu toată puterea şi crezuse că şi ea-l iubeşte. Îi propusese chiar s-o ia în căsătorie. Ea se mulţumise să pufnească în râs. Tot ce aştepta de la el, era s-o împingă spre cele mai înalte trepte ale artei. Pentru el acest prim eşec amoros a constituit, în afara unei decepţii puternice, o reanalizare a vieţii lui și a raporturilor pe care se gândea să le întreţină cu femeile. De atunci, nu mai avea încredere.

Gânditor se uită la tânăra femeie întinsă la picioarele lui. Probabil o altă Laura în devenire… Dar el nu mai avea 22 de ani. Nu va comite de două ori aceeaşi greşeală.

CAPITOLUL 3

Sarah se trezi încet. Uluită, clipi din ochi, apoi se îndreptă pe un cot şi contemplă cu o privire încă grea de somn, picnicul pe care Chase era pe cale să-l aranjeze în faţa ei.

— Ah… te-ai sculat! exclamat acesta, începeam să cred că vei dormi toată ziua! Ţi-e foame?

Sarah aprobă din cap.

— Perfect. Hotelul Hermitage vă propune ca antreu pateu de somon, apoi o salată de roşii şi pui, brânză şi fructe. Vă convine?

— Perfect, răspunse Sarah gânditoare.

Puţin câte puţin îi reveneau în memorie evenimentele care precedaseră somnul ei şi nu se putea împiedica să nu simtă o oarecare teamă retrospectivă. Dorise într-adevăr să facă dragoste cu acest bărbat experimentat şi sigur de el, despre care nu ştia aproape nimic? îşi pierduse oare cu totul simţul realităţii?

Mâna lui Chase îi mângâie umerii şi ea îşi reţinu cu greu un recul violent.

— Nu te ustură spatele? întrebă Chase cu sprâncenele încruntate. Te-am uns pe spate ca să nu te arzi, dar totuşi ai dormit două ore bune fără să te mişti. Pentru o primă expunere la soare este puţin cam mult.

— Nu, nu, minţi ea cu stoicism.

Chase scoase din coş o sticlă de vin şi două pahare.

— Vrei vin? propuse el destupând sticla.

— Da, cu plăcere.

Îi întinse un pahar plin, apoi începură să mănânce în tăcere. Privirea lui Sarah era irezistibil atrasă de corpul minunat bronzat al partenerului ei şi trebuia în continuu să se abţină să nu-l privească cu prea multă insistenţă. Fusese poate nebună să dorească să se ofere acestui bărbat, dar îi era greu să nu se lase sedusă de el. Totul în el era perfect, de la strălucirea maliţioasă a ochilor verzi până la fiecare din detaliile corpului muşchiulos. Chiar felul de a se mişca, cu eleganţă şi nonşalanţă totodată, asemeni unei pisici, avea ceva nespus de senzual.

— Sarah, strigă Chase încet, nu mă mai fixa astfel, sau nu mai răspund de nimic.

— Nu te priveam, pretinse Sarah aplecând uşor capul, pentru a n-o vedea roşind. Visam cu ochii deschiși.

— Sunt sigură că mă visai pe mine, afirmă Chase surâzând. Ochii tăi străluceau de poftă ca aceia a unei fetiţe în faţa vitrinei unui magazin de jucării.

— Te înşeli, protestă Sarah cu vioiciune, eram cu totul în altă parte. Sunt dezolată că ţi-am dat

impresia că…

— Nu trebuie să fii dezolată. Era foarte măgulitor pentru mine. Dar poate că regreţi că te-ai dat de gol, căci asta nu face parte din tehnica ta de seducţie… Asta este, nu-i aşa? Aşteptaţi de la bărbaţi să vă arate cât de mult vă doresc înainte ca să consimţiţi să vă dezvăluiţi propria dorinţă.

— Dar eu… n-am chef de tine! ripostă Sarah.

— Cu adevărat?

Aşezând farfuria şi paharul gol pe nisip, se apropie încetişor de ea. Sarah nu schiţă nici cea mai mică mişcare, ca şi cum ar fi fost hipnotizată de intensitatea privirii lui. Încet, se aplecă peste ea, şi gura lui o acoperi pe a ei. Aproape fără să vrea Sarah deschise buzele şi-i răspunse cu fervoare sărutului. Simţi cum o răstoarnă pe prosopul de baie şi reuşi să emită un timid protest, repede astupat de buzele lui Chase. Învinsă, ea se abandonă îmbrăţişării lui.

Totuşi, în fundul sufletului ei, mica voce a conştiinţei încerca în zadar să-l îndepărteze. Chase nu era decât un necunoscut pentru ea şi probabil nu-şi imagina că era încă fecioară.

Descoperind acest lucra ar fi putut să aibă orice fel de reacţie şi Sarah era sigură că va fi încă o dată teribil de umilită. Dar era ca şi cum corpul ei încetase să asculte de raţiune. Nu mai contau nimic decât mâinile lui Chase pe corpul ei şi buzele lui peste ale ei.

Voinţa îi fusese anihilată cu primul sărut pe care i-l dăduse şi chiar dacă dorise într-adevăr să-i scape, ar fi fost perfect incapabilă.

— Sarah… gemu Chase, lăsând să-i rătăcească buzele de foc pe pielea tinerei fete. Sarah, tu mă

înnebuneşti… Nebun de dorinţă… Aş dori să contopesc corpurile noastre într-unul singur, pentru ca niciodată, niciodată să nu trebuiască să le despărţim. Te doresc în întregime, cum n-am dorit niciodată o femeie… Oh, Sarah… spune-mi că şi tu simţi acelaşi lucru pentru mine… Te rog, spune-mi-o! Gura lui se închise pe unul din sâni, luându-i orice posibilitate de a-i răspunde. O undă de plăcere îi parcurse tot corpul şi se agăţă instinctiv de umerii lui. Fără a înceta să-i excite sânii, el îi dezlegă cu o mână şiretul care-i menţinea partea de jos a bikiniului. Sarah se încordă uşor, dar mângâierea buzelor lui pe sâni era atât de voluptuoasă, că uită să protesteze.

— Sarah… atinge-mă, ordonă el cu o voce transformată din cauza dorinţei. Mângâie-mă, iubeşte-mă… Te implor, nu rămâne nemişcată! Mă vei face să-mi pierd capul.

Sarah închise ochii şi cu o mână ezitantă atinse pieptul viril al lui Chase. Acesta scoase un geamăt surd.

— Mă doreşti Sarah, o simt, o ştiu!

Ah, Sarah!… Sarah! Mângâie-mă, te implor.

Îndrăznind din ce în ce mai mult, ea îi exploră umerii, spatele, şoldurile. Inima îi bătea în piept şi tremura de emoţie. Nemaiputând suporta, Chase o luă în braţe şi se lungi peste ea. Sarah înţelese că inevitabilul se va produce şi deodată i se făcu teamă.

— Nu mă fotografiezi înainte? strigă ea deodată, agăţându-se disperată de prima idee care-i trecea prin cap – în speranţa să câştige puţin timp. Credeam că întotdeauna faci poze femeilor cu care faci dragoste.

Faţa lui Chase se aspri şi ochii lui verzi se întunecară încât deveniră aproape negri.

— Asta era deci, şuieră el printre dinţii strânşi. Aş fi pariat. Îmi pare rău Sarah, dar n-ai fizicul potrivit. Nu vei fi niciodată un bun model. Dar întrucât experienţa te tentează, n-am dreptul să te descurajez.

Cu o săritură reveni pe picioare şi fără să-i lase timp să reacţioneze, se duse să-şi caute aparatul de fotografiat.

— Am să te fotografiez, Sarah, şi asta imediat. Şi sunt sigur că revistele îşi vor smulge clişeele. Iar în ceea ce priveşte cititorii… Când te vor vedea goală pe această plajă, cu privirea tulburată, purtând pe corp toate semnele semnificative ale dorinţei vor avea impresia că ei înşişi sunt pe cale să facă dragoste cu tine. Fotografiile tale vor fi scandaloase, Sarah, dar vor avea un succes nebun, crede-mă!

În timp ce vorbea el îşi aranjase aparatul. Auzi un declic şi Sarah îşi dădu seama de ceea ce se întâmpla.

— Nu! protestă ea, forţându-se cât mai bine să-şi ascundă goliciunea.

Chase se aplecă spre ea şi-i dădu la o parte mâinile, fără milă. Aparatul funcţionă din nou.

— Priveşte-mă… nu, nu aşa!

Cu un deget el îi forţă buzele să se întredeschidă.

— Este ceva mai bine… Cambrează-te puţin, ordonă el.

— Chase, eu…

— Am spus să te cambrezi.

Vocea lui era dură şi lui Sarah i se păru chiar că

avea un aer rău. Terorizată, îl ascultă. Din nou declicul aparatului îi străpunse inima.

Nu asta dorise. Sperase doar să întârzie momentul fatal, momentul pe care-l dorea din tot sufletul, dar de care se şi temea. Dacă ar fi ghicit efectul pe care aceste cuvinte le vor avea asupra lui, ar fi tăcut! Dar era prea târziu ca să regrete ceva. Chase era vizibil furios şi ea însăşi se simţea în prezent teribil de umilită.

Chase făcu o ultimă fotografie şi-şi aranjă aparatul în sacoşă.

— Chase, ascultă-mă, se hazardă Sarah gata să plângă. N-ai înţeles.

— Oh, ba da, am înţeles prea bine! Te-ai propus în mod spontan azi dimineaţă ca să vii cu mine, cu singurul scop să faci dragoste cu mine. Dar n-aveai în cap decât o idee: fotografiile. Ei bine, poţi să fii satisfăcută, le ai! Şi acum le vei plăti!

Chase se lăsă să cadă în genunchi lângă ea şi degetele lui de oţel îi cuprinseră încheieturile. Cu forţa o imobiliză pe prosop, ţinându-i fără cea mai mică dificultate aparentă mâinile reunite deasupra capului. Apoi privirea lui inspectă în linişte corpul lui Sarah astfel oferit.

— Nu încerca să pretinzi că este prima dată când îţi comercializezi farmecele, continuă el privind-o cât dispreţ. Micul tău joc este prea pus la punct pentru a fi fapta unei debutante. Cu abilitate, m-ai făcut să devin nebun de dorinţă pentru tine. Speri, fără îndoială, să poţi apoi să mă manipulezi cum vei dori, dar aici ai făcut o mare greşeală de diagnostic. Am întâlnit multe fete în genul tău şi am început să mă obişnuiesc. Evident, nu puteai să prevezi acest lucru.

Se aruncă cu brutalitate asupra ei, fără a-i da drumul la mâini. Genunchiul îi desfăcu picioarele, în timp ce cu mâna liberă îşi scotea costumul de baie. Simţind corpul lui gol pe al ei, Sarah avu o tresărire de disperare. Dorea să facă dragoste cu el, dar nu astfel!

— Chase, nu, te rog!…

— Puţin curaj, Sarah! Sper că nu te gândeai să obţii aceste fotografii, fără cea mai mică contrapartidă? Atunci eşti mai abilă decât am crezut. Sunt dezolat, dar voi lua ceea ce-mi datorezi, chiar cu forţa dacă va fi necesar.

— Chase, nu vreau aceste fotografii! Nu le-am vrut niciodată… Eu…

— Ce aştepţi de la mine?

— Ca… să faci dragoste cu mine, mărturisi ea confuză.

— Ah, bine! exclamă el pe un ton sarcastic. Şi de ce?

— Pentru că… pentru că sunt încă fecioară.

Chase se ridică pe jumătate şi-i dădu drumul la mâini… Sarah profită pentru a-şi ascunde faţa în ele.

— Ştiu că nu sunt seducătoare şi că nu am niciun talent particular pentru dragoste, murmură ea cu tristeţe. Dar m-am săturat să fiu tratată de toţi ca şi când n-aş fi decât un copil…

Adunându-şi tot curajul ea îşi depărtă mâinile şi înfruntă privirea de nepătruns al lui Chase. Nu trebuia ca şi el s-o alunge. Nu trebuia mai ales ca după această mărturisire foarte dureroasă să sufere un al doilea eşec. Oh, Dumnezeule, se ruga ea în tăcere, fă ca el să accepte…

— Chase! Te rog… Fă dragoste cu mine, imploră

ea cu o voce timidă.

Tăcerea care urmă rugăminţilor ei fu un supliciu. În sfârşit el dădu negativ din cap.

— Sarah, nu este într-adevăr momentul. Încearcă să mă înţelegi puţin…

Avu impresia că lumea se dărâma în jurul ei. Chase n-o dorea. La fel cum o respinsese Andrew, şi el o refuzase. O dorise atâta vreme cât o crezuse experimentată, dar acum când cunoştea adevărul nu mai avea nevoie de ea.

— Trebuie mai întâi să avem o mică conversaţie, Sarah, urmă Chase calm.

— La ce bun!? strigă Sarah disperată. Nu mă mai vrei. Nimeni nu mă vrea. Andrew avea dreptate din păcate. N-am nimic pentru a…

— Andrew? o întrerupse brusc Chase.

— Da, Andrew. Cu el eram logodită până în dimineaţa asta, până să-l găsesc în pat cu o altă femeie. O femeie adevărată, repetă ea cu o ironie amară. Este ca tine, vezi… Tinerele fecioare nu-l interesează.

— Şi din cauza lui, te-ai aruncat? 7

acum în braţele mele…? întrebă el pe un ton neîncrezător. Nu este adevărat…! continuă el fără a-i lăsa timp să răspundă. Nu este posibil! îţi dai seama de riscurile pe care ţi le-ai asumat? Eram gata să te violez adineaori. Şi ce-ai fi devenit dacă te-ai fi pomenit însărcinată, nenorocito?

Sarah îşi coborî ochii. În vocea lui Chase mânia era amestecată cu dezgustul. Sarah nu putea totuşi decât să-i dea dreptate. Se comportase ca o proastă şi asta putea să se termine foarte rău.

— Erai gata să te serveşti de mine, de corpul meu pentru că un altul te-a înşelat, reluă Chase.

Este aproape insultător pentru mine. Aş putea să ştiu de ce m-ai ales pe mine, printre atâția alţii?

— Pentru că aveai aerul că ai multă experienţă, mărturisi Sarah.

— Asta-i tot? N-ai simţit o singură clipă cea mai mică dorinţă pentru mine, independent de rest?

— Nu…

Nu era tocmai exact, dar mândria ei îi interzicea să mărturisească că-l plăcea, tocmai când el o izgonea. Chase se uită la ea câteva clipe, apoi se ridică şi-şi strânse lucrurile.

— Îmbracă-te, ordonă el sec, ne întoarcem la hotel.

Sarah acceptă cu amărăciune. Niciodată nimeni n-o umilise astfel. De data asta rana era mai rea decât aceea pe care i-o făcuse Andrew. Şi nu era sigură că-şi va putea reveni într-o zi.

Făcură drumul de întoarcere într-o tăcere absolută. Chase era evident nebun de furie, dar Sarah nu reuşea să înţeleagă de ce. De fapt, ea fusese cea izgonită, mândria ei fusese călcată în picioare. Ea trebuia să urască lumea întreagă şi bărbaţii în special. Chase nu avea nimic să-i reproşeze, decât doar inexperienţa ei, pe care o va purta de-a cum ca pe o cruce. Era deci condamnată să rămână fecioară toată viaţa? Asta era o perspectivă foarte puţin îmbucurătoare, dar oricum era mai bine decât o a treia umilire.

— Este ora şaisprezece, declară Chase garându-şi maşina în faţa peronului hotelului. Te aştept la ora douăzeci tot în holul de la recepţie. Trebuie să vorbim despre toate astea. Şi dacă nu eşti acolo la ora douăzeci, voi veni să te caut cu forţa în camera ta. Sarah aprobă în tăcere, îşi luă apoi

sacul şi coborî din maşină. Ajunsă în camera ei se dezbrăcă şi se băgă sub duş. Avea chef să plângă, să hohotească, chiar să strige, dar inima i se strânse şi lacrimile îi rămaseră în fundul gâtului. Nu vru să-l vadă nici pe Chase, nici pe Andrew, pe nimeni. Nu mai avea curajul. Se simţea la pământ. După şocul pe care-l primise de dimineaţă, abandonul lui Chase reuşise s-o distrugă. Nu dorea decât să se reîntoarcă acasă la ea, la Aberdeen, cât mai repede.

Înfăşurându-se într-un prosop gros de toaletă, se aşeză pe marginea patului şi luă telefonul. Spre uşurarea ei îi răspunse colega lui Judith. Sarah îi explică ceea ce dorea de la ea şi tânăra femeie îi ceru să aibă răbdare o clipă. Trecură cinci minute care-i părură lui Sarah o eternitate.

— Aveţi noroc. Mai rămâne un loc disponibil pentru zborul de la ora optsprezece şi treizeci. Nu aveţi prea mult timp să vă pregătiţi, dar dacă vă grăbiţi, aceasta ar fi posibil. Vă chem un taxi?

— Da, vă rog.

Sarah suspină. Optsprezece şi treizeci… Asta însemna că la ora douăzeci, în timp ce Chase o va aştepta în holul recepţiei, ea va fi la Aberdeen, în siguranţă, departe de acel mic golf unde el o umilise aşa de tare. Chase… o suferinţă inexplicabilă o cuprinse. Felul în care se purtase cu ea, era mai rău decât trădarea de care Andrew se făcuse vinovat. Ea fusese totuşi logodită cu Andrew şi logica îi spunea că infidelitatea şi duplicitatea lui ar fi trebuit s-o atingă mai mult decât a altcuiva. Dar atitudinea lui de fapt o atingea mai puţin decât cea a lui Chase, căci niciun moment virginitatea ei nu fusese în cauză.

Andrew n-o iubise niciodată şi el n-o frecventase decât ca să pună mâna pe averea tatălui ei. Asta nu-i făcea onoare, dar Sarah nu era amestecată. Cazul lui Chase era cu totul diferit.

Chase o dorise într-adevăr, era convinsă de asta. Şi renunţase subit la ea de îndată ce aflase că este virgină. El o alungase deci în mod clar din cauza nevinovăţiei ei şi asta cu toată umila rugăminte pe care i-o adresase, în ciuda mândriei. Comportându-se astfel, o adusese pe Sarah în starea de a se îndoi şi mai mult de ea. Era grav, şi răul pe care i-l făcuse în acel moment era ca să spunem aşa ireparabil. Nu putea să i-o ierte.

Totuşi, ea mai ştia că niciodată nu va uita contactul mâinilor lui pe pielea ei, nici dorinţa arzătoare pe care o deşteptase în ea. Chase va uita repede, fără îndoială, după-amiaza pe care o petrecuse cu o adolescentă crescută prea repede, naivă şi puerilă, fără prea mare interes pentru el de fapt.

Dar nu Sarah. Căci viaţa ei nu va fi niciodată ca mai înainte. Din cauza lui ceva se schimbase în ea, fără să ştie într-adevăr despre ce este vorba. Şi-şi dădea seama deja că imaginea lui Chase va rămâne gravată în memoria ei până la sfârşitul zilelor.

CAPITOLUL 4

Duncan MacDonald, Ambasadorul Mani Britanii la Qu’Hoor… Sună bine nu? glumi Sarah.

— Nu este încă oficial, îi aduse aminte tatăl ei, stăpânindu-şi un surâs.

Îşi strânse ziarul şi-l puse pe masă, lângă ea.

Apoi luă cafetiera şi umplu cele două ceşti aşezate în faţa lui. În cinci ani multe schimbări interveniseră în viaţa familiei MacDonald şi cea care-i afectase fata nu era cel mai puţin importanta. Observase asta de la întoarcerea ei de la Jersey, când îi anunţase ruptura logodnei. În fundul sufletului fusese mulţumit la aflarea acestei noutăţi căci nu aprobase niciodată relaţiile lui Sarah cu Andrew. Dar simţise imediat că fata lui fusese mai profund atinsă de acest eşec, decât voia ea să admită. Refuzase de altfel totdeauna să-i vorbească, ceea ce, ţinând seama de încrederea absolută ce domnea între ei, era destul de semnificativ.

Altă schimbare importantă avusese loc cu trei ani în urmă, când Sefton Oil îşi schimbase sediul social de la Aberdeen la Londra. Amândoi se mutaseră şi Sarah continuase să asigure pe lângă tatăl său rolul de asistentă, pe care-l îndeplinea de fapt de când îşi terminase studiile. Puţin câte puţin totuşi, în faţa succesului obţinut de societatea lui, Duncan MacDonald îşi delegase puterile unor directori pe care-i formase el însuşi, înainte de-a se îndrepta către noi activităţi. Astfel ideea primului-ministru ca să-l trimită la Qu'Hoor ca ambasador, nu-i displăcea. Ceea ce în schimb nu-i plăcea era faptul că presa publicase imediat noutatea, înainte ca numirea lui să fie anunţată oficial. Fotografia lui şi cea a lui Sarah, care trebuia să aibă acolo un post de secretară particulară, figurau pe prima pagină a tuturor ziarelor, însoţite de mai multe coloane de comentarii. Or, era exact genul de publicitate pe care Sir Duncan MacDonald îl detesta.

Una din problemele care reveneau cel mai des în presă priveau motivele care ghidaseră alegerea primului-ministru. Acesta părea că încercase să găsească o personalitate din lumea industrială, fără îndoială în speranţa de-a favoriza contractele care legau Qu'Hoor de Marea Britanie. Printre oamenii susceptibili de a îndeplini această misiune cu succes, primul nume care se impusese fusese cel al lui Duncan MacDonald, din cauza excelentei reputaţii de care se bucura în toate mediile. Purtarea ireproşabilă a lui Sarah contribuise şi ea la această decizie. Qu'Hoor era condus de o morală musulmană deosebit de austeră, care n-ar fi putut tolera ca fata unui ambasador să aibă un comportament uşuratic. Nimic din ce relatau ziarele nu era total fals. Duncan MacDonald ştia aceasta. Primul-ministru îi dăduse aproape aceleaşi argumente cu ocazia precedentei discuţii. Dar ar fi preferat ca nimic din toate astea să nu se fi publicat prematur. Ce s-ar fi întâmplat dacă Ministerul Afacerilor Externe i-ar fi refuzat în final numirea?

Sarah luă ceaşca de cafea pe care i-o întindea tatăl ei şi îi mulţumi cu un surâs. Cu toate că perspectiva acestei numiri îi cauza oarecare nelinişte, reuşea să i-o ascundă cu grijă. Îi era teamă într-adevăr ca din cauza acestei schimbări să nu iasă la iveală o parte din trecutul ei, pe care căutase până acum să-l îngroape. Bineînţeles că nimeni nu putea să-i reproşeze că s-a destrăbălat, dar dacă aventura ei cu Chase ajungea la urechile presei, fără îndoială că aceasta va face vâlvă. Or, în afară de ruşinea teribilă pe care ar simţi-o să vadă această poveste afişată în toate ziarele, ea

ştia că acest scandal oricât de mic ar fi fost, va fi de natură să compromită definitiv cariera de ambasador a tatălui ei.

În plus, nu era sigură că doreşte să părăsească Anglia. La Qu'Hoor va trebui, în mod practic, să trăiască închisă în ambasadă, ceea ce nu o entuziasma deloc. Pentru ea această plecare însemna să-şi părăsească noua ei meserie, în care începuse să se simtă bine. De când sosise la Londra urmase nişte cursuri de programare pe ordinator, fără ca totuşi să înceteze să lucreze pentru tatăl ei. La sfârşitul cursului se instalase pe contul ei şi în prezent compunea numeroase programe pentru mai multe întreprinderi. Această activitate îi plăcea mult şi îi aducea şi nişte venituri confortabile, care i-ar permite, dacă va fi nevoie, să trăiască la Londra fără ajutorul tatălui ei. Acesta îi înţelegea perfect reticenţele şi o încuraja chiar să rămână în Anglia, cel puţin la început.

— Bineînţeles că voi fi încântat dacă ai veni cu mine, recunoscuse el cu ocazia uneia din conversaţiile lor. Dar viaţa nu va fi veselă pentru tine acolo, să ştii… Şi apoi, nu vei rămâne la infinit celibatara, adăugase el cu maliţiozitate. Or, n-ai nicio şansă să întâlneşti acolo bărbatul vieţii tale, doar dacă te căsătoreşti cu un şeik foarte bogat care-mi va oferi în schimb o jumătate de duzină de puţuri cu petrol.

Sarah se abţinuse să răspundă, căci era un subiect la care nu se gândea. Bărbaţii n-o interesau deloc. Totuşi nu-i lipseau admiratorii. Dar o lăsau indiferentă. Era ca şi cum Chase Lorimer, refuzându-se ei într-o zi, o făcuse

incapabilă să iubească, incapabilă să se dea unui bărbat. Devenise chiar maestră în arta de a respinge avansurile înainte ca ele să fie formulate. Şi ştia că pentru majoritatea bărbaţilor ea avea reputaţia unei femei reci şi inaccesibile. Cel puţin era sigură de un lucru: niciodată, niciun bărbat nu va avea posibilitatea de a o respinge ca Chase Lorimer. Ea îşi oferea în prezent luxul de a respinge ofertele lor.

În fundul sufletului totuşi această atitudine o costa. Avea uneori impresia că nu era întreagă. Cunoscuse odată flacăra devorantă a plăcerii, dar experienţa ei se oprea aici. La vârsta ei multe fete gustaseră din plăcerile dragostei. Dar nu Sarah MacDonald. În spatele măştii calme pe care o oferea lumii se ascundea un suflet gol. Şi atâta vreme cât va fi astfel, nu se va simţi o femeie întreagă.

Sarah îşi bău dintr-odată ceaşca de cafea şi se ridică de la masă. Trebuia să termine redactarea unui program foarte important pe care o întreprindere îl aştepta pentru a doua zi dimineaţa. Scuzându-se faţă de tatăl ei, se retrase în biroul ei. Dar abia îşi închisese uşa că sună telefonul. Plictisită, ridică receptorul.

— Alo, Miss MacDonald?

— Chiar ea.

— Stan Fellows de la jurnalul „Globe“, domnişoară. Cum aţi primit vestea plecării dumneavoastră la Qu’Hoor? Stan Fellows nu era nici primul nici ultimul, care-i pusese această întrebare şi avea de-acum un răspuns gata pregătit.

— Nimic nu este hotărât, domnule, şi prefer să

nu vorbesc acum.

— Domnul Clinton Towers a spus despre dumneavoastră că un sejur sub soarele arzător al deşertului va reuşi poate să vă dezgheţe puţin. Reproduc doar cuvintele lui, să ştiţi, adăugă el repede. Ce credeţi?

Clinton Towers vânase cu câteva luni mai înainte postul de director, foarte căutat, la Sefton Oil şi, pentru a-şi consolida poziţia pe lângă Duncan MacDonald, nu ezitase s-o curteze pe Sarah. Dar aceasta nu se lăsase păcălită şi-l pusese politicos dar ferm la locul lui. Clinton Towers nu i-o iertase şi de atunci nu pierdea nicio ocazie ca să-i facă mizerii.

— Îi las domnului Towers responsabilitatea opiniilor lui, replică ea cu răceală.

Înţelegând că nu va obţine nimic în plus insistând, ziaristul îi mulţumi şi închise telefonul.

Sarah suspină. De-abia aştepta ca Ministerul Afacerilor Externe să se hotărască. Fie că tatăl ei va obţine sau nu postul de ambasador, cel puţin ziariştii vor înceta să le mai invadeze viaţa particulară. Era destul de penibil să te afli în miezul actualităţii.

Distrată, examină corespondenţa zilei, pe care tatăl ei o depunea pe biroul ei, înaintea micului dejun. Câteva scrisori de afaceri, un decont de la bancă, o ilustrată de la o prietenă în vacanţă la Seychelles şi o carte de vizită într-un mic plic alb! Mâna care scrisese numele şi adresa pe plic avea un scris ferm, voluntar, desigur masculin. Acest scris – nu-i amintea de nimeni cunoscut, totuşi nu se putu împiedica să nu simtă o uşoară strângere de inimă. Această scrisoare nu-i spunea nimic bun.

Cu inima bătându-i tare deschise plicul şi scoase cartea de vizită. Instantaneu i se opri respiraţia: Chase Lorimer.

În cinci ani avusese deseori ocazia să citească articole despre el în ziare. Astfel aflase că părăsise lumea fotografiei pentru a deveni directorul unui nou canal TV particular. De câte ori îi văzuse numele în presă, simţise mereu aceeaşi emoţie, la care se adăuga o oarecare jenă. Dar acum era mai rău. De ce-i scrisese? Ce voia de la ea?

Textul mesajului era laconic, dar imperativ: „Să fiţi la mine la ora optsprezece precis, pe data de douăzeci şi trei ale lunii crt. Dacă nu veţi onora această întâlnire, voi veni să vă caut acasă. “

Dar de ce? Ce avea el aşa de urgent să-i spună, încât nu putea suferi nici cea mai mică întârziere? Şi cum dăduse de adresa ei? Văzuse fotografia ei într-un ziar şi-o recunoscuse imediat? Părea puțin probabil. După cinci ani, ar fi trebuit să-i uite nu numai figura, ci chiar şi existenţa! De ce se hotărâse să ia deodată contact cu ea? De ce?

Un val de panică o cuprinse. Nu putea risca să-l lase să vină la ea. Şi-l credea capabil să-şi pună în aplicare ameninţarea, dacă ea nu-i dădea satisfacţie. N-avea deci de ales. Trebuia să se ducă la el la ora optsprezece în ziua de douăzeci şi trei, deci în aceeaşi zi.

Oh, nu, nu aşa repede…! N-avusese timpul să se pregătească psihologic pentru o asemenea întrevedere, nici măcar să se obişnuiască cu ideea că dorea s-o revadă. Nu era nicio îndoială. Întâlnirea pe care i-o fixase în mod autoritar, era într-adevăr pentru seara asta.

Se auzi o lovitură uşoară în uşă. Sarah ascunse

repede cartea de vizită a lui Chase Lorimer, sub un maldăr de dosare.

— Intră…

Uşa se deschise şi intră doamna McLeod, menajera familiei MacDonald cu o tavă în mână. De ani de zile lucra pentru Sarah şi tatăl ei, şi când aceştia părăsiseră Aberdeen-ul pentru a se instala la Londra, se hotărâse să-i urmeze.

— Vrei o ceaşcă cu ceai?

— Da, cu plăcere. Pune-o acolo, îi sugeră Sarah, degajând un colţ al biroului.

— Dumnezeule, dar ce se întâmplă, Miss Sarah? exclamă doamna McLeod apropiindu-se. Ai un aer furios! Nu te-am văzut niciodată astfel!

Nimic nu scăpa ochiului exersat al bătrânei guvernante, care o văzuse crescând pe Sarah.

— Oh, sunt puţin enervată, asta-i tot, o asigură ea pe un ton fals dezinvolt. Acest program este destul de complicat şi mă căznesc cu el de zile întregi. Asta mă enervează!

Doamna McLeod se încruntă. Nu credea niciun cuvânt, dar avu delicateţea să nu insiste.

După plecarea guvernantei, Sarah încercă să lucreze. Dar degeaba… Amintirea lui Chase şi felul stupid în care se purtase cu el o obseda făcând imposibilă orice concentrare. Către ora şaisprezece părăsi biroul şi se duse în camera ei unde se schimbă din cap până-n picioare. Nu dorea ca Chase să poată recunoaşte în ea adolescenta timidă şi puţin ridicolă, care fusese. Dorea din contră să-l dezorienteze, să-i arate că se schimbase şi că era acum o femeie sigură pe ea. Cu grijă îşi alese un taior negru, foarte sever, şi-şi completă ţinuta cu o bluză albă cu guler înalt.

Apoi îşi adună părul într-un coc sever, se încălţă cu pantofi cu toc jos şi se contemplă cu satisfacţie în oglindă. Oricare ar fi fost imaginea pe care ar fi păstrat-o despre ea, niciodată Chase nu şi-ar permite cea mai mică familiaritate în privinţa ei. Mai mult decât atât, ea era Sarah MacDonald, fata viitorului ambasador a Marii Britanii la Qu'Hoor, cu trecutul ireproşabil şi pe care niciun bărbat nu putea să se laude c-o sedusese până acum.

— Ieşi? se miră tatăl ei, când o întâlni în vestibul, o oră mai târziu.

— Da, o întâlnire de ultimul moment, explică ea fără să mintă. Dar voi fi înapoi pentru cină.

— Am primit un telefon de la secretara particulară a primului-ministru. Trebuie neapărat să asist în seara asta la o reuniune informativă pe care o organizează Ministerul Afacerilor Externe. Ambasadorul de la Qu'Hoor, şeicul Najur Ben Zayad este şi el invitat şi trebuie să-i fiu prezentat. S-ar părea că de această întâlnire depinde continuarea negocierilor. Nu ştiu cât va dura această reuniune, dar probabil va trebui să cinezi fără mine.

— Nu este prea grav tată, nu te nelinişti. Noroc. Îl sărută rapid pe obraz şi ieși.

Chase Lorimer locuia într-un cartier rezidenţial de-a lungul Tamisei, nu prea departe de ea. Sarah îşi gară Mercedesul roşu în faţa casei, o superbă locuinţă în stil victorian, înconjurată de o grădină foarte bine întreţinută. Era puţin mirată, căci şi-l imaginase locuind într-un apartament ultra-modern la ultimul etaj al unui turn din sticlă şi oţel. Dar la urma urmei, chiar şi unui director al unui canal de televiziune putea să-i placă farmecul

desuet al unei case mari şi vechi. Tăie contactul maşinii şi aşteptă în maşină să se facă ora şase. Apoi îşi părăsi maşina, închise portiera şi o luă pe aleea care ducea la peronul de la intrare. Căznindu-se să-şi calmeze bătăile dezordonate ale inimii, ridică mânerul din bronz şi bătu hotărâtă la uşă. Aproape imediat aceasta se deschise.

— Asta este ceea ce numesc eu să fii punctual, comentă Chase uitându-se la ea cu un aer ironic. Când am văzut că rămâi aşezată în maşină, m-am gândit o clipă că-ţi vei schimba gândul şi vei pleca.

Sarah îşi stăpâni cu greu agasarea. Gândul c-o observase la un moment dat când se crezuse singură era cu totul neplăcut.

— N-am prea mult timp să vă acord, spuse ea rece. Aş putea să ştiu de ce mi-aţi cerut să vin?

— Poate c-am avut pur şi simplu dorinţa să văd dacă mai eşti tot atât de frumoasă. Dar intră, sunt sigur că ai totuşi puţin timp să te aşezi şi să bei un pahar cu mine.

Sarah se încordă. Cu cinci ani în urmă fusese cu totul sedusă de el. În prezent, exercita asupra ei o veritabilă fascinaţie. Totuşi, el nu se schimbase deloc. Avea aceeaşi privire puţin maliţioasă, aceeaşi cută amuzată în colţul gurii şi era la fel de minunat făcut. Chiar şi pielea lui era tot atât de bronzată ca altădată. Dar maturizându-se devenise şi mai atrăgător şi Sarah ghicea că era pe deplin conştient de acest lucru. În fundul sufletului ei se declanşă o mică alarmă. Acest bărbat era periculos de seducător şi sigur de puterea lui asupra femeilor. Trebuia să se arate mai vigilentă ca niciodată.

Întrucât Sarah rămăsese nehotărâtă în pragul

uşii, Chase îşi consultă ostentativ ceasul.

— Este deja ora şase şi trei minute. Am pierdut deci trei minute din preţiosul dumneavoastră timp. V-aţi decis, da sau nu, să intraţi?

— Mi-ar place mai întâi să ştiu de ce sunt aici, insistă Sarah.

— O să vă explic, dar cu condiţia să mă urmaţi în salon şi să acceptaţi să beţi ceva.

Împotriva dorinţei ei, trecu pragul.

— Așezați-vă, ordonă el, arătându-i un fotoliu minunat îmbrăcat în catifea grena.

Toată camera era mobilată cu antichităţi scumpe şi încă o dată Sarah fu surprinsă.

— Vă place? se interesă el văzând-o privind în jurul ei cu curiozitate.

— Părerea mea este fără importanţă, i-o întoarse Sarah sec. Aş vrea mai curând să-mi ex…

— Vă înşelaţi, părerea dumneavoastră, din contră, are o importanţă capitală, o întrerupse Chase calm. Această casă va fi în curând atât a dumneavoastră cât şi a mea. Este de preferat să vă simţiţi bine…

— Eu… nu înţeleg, se bâlbâi Sarah, luată din scurt.

— Este totuşi simplu de înţeles. Vreau să vă căsătoriţi cu mine.

Sarah rămase mută de stupoare.

— Vreţi să mă căsătoresc cu dumneavoastră? reuşi ea în final să articuleze. Sunteţi nebun? N-am intenţia să mă căsătoresc cu nimeni şi cu dumneavoastră cu atât mai puţin.

— Şi de ce cu mine cu atât mai puţin? Pentru că altădată am refuzat să fac dragoste cu tine? Iartă-mă Sarah, n-ar fi trebuit niciodată să-ţi aduc un

asemenea afront. Dar mă aşteptam atât de puţin ca să fii… Sunt într-adevăr mâhnit pentru acest lucru, Sarah, crede-mă.

— Nu ţin să discut despre trecut, replică Sarah, nervoasă. Iar în ceea ce priveşte propunerea, cred că este o glumă!

— Nu, sunt foarte serios.

— Bine, foarte bine. Deci mi-aţi cerut mâna şi eu o refuz. Asta-i tot, conchise ea sculându-se. Întrevederea noastră s-a terminat şi acum pot pleca. Permiteţi-mi cel puţin să vă spun că printre toate cererile în căsătorie pe care le-am primit, a dumneavoastră nu este desigur cea mai delicată.

— Cea a lui Clinton Towers era mult mai delicată, bănuiesc… ironiză Chase aşezându-se între ea şi uşă. Sarah, fii rezonabilă. Am decis să mă căsătoresc cu tine şi nimic nu mă va împiedica. Acceptă, asta ne va simplifica viaţa la amândoi.

— Averea tatălui meu vă interesează atât de mult? insinuă Sarah.

— Averea tatălui tău? Nu, deloc. La drept vorbind, eu însumi sunt foarte bogat sau mai bine spus sunt pe punctul de a deveni. Cu condiţia să execut ultimele dorinţe ale unchiului meu.

— Adică? îl întrebă Sarah în mod spontan.

Imediat şi-o reproşă. De ce avea nevoie să-i pună o asemenea întrebare? De fapt n-o interesa nimic.

— Trebuie să mă însor în următoarele trei luni după decesul lui. Dacă nu, mă dezmoşteneşte. Iată pentru ce trebuie neapărat să mă căsătoresc cu tine şi cât mai repede posibil.

— Este ridicol. Sunt convinsă că în jurul tău există sute de femei care nu visează decât să te ia

de bărbat. De ce m-ai ales pe mine?

— Pentru că pe tine te vreau.

Sarah ridică din umeri.

— Nu asta este impresia pe care mi-ai lăsat-o acum cinci ani.

— Am comis o greşeală. O admit. Dar acum este diferit.

— Şi dacă refuz?

— Trimit fotografiile tale presei. Cred că moralitatea ta ireproşabilă a influenţat decizia primului-ministru în favoarea tatălui dumitale. Ar fi păcat ca totul să se prăbuşească în ultima clipă…

— Asta-i şantaj, murmură ea uluită.

— Numeşte-l cum vrei. N-am de ales, Sarah. Vreau să mă căsătoresc cu tine şi sunt gata la orice pentru a-mi atinge scopul.

— Dar, de ce eu?

— De ce? Foarte simplu. Fiindcă eşti singura femeie pe care o cunosc şi care-mi va ceda fără greutate libertatea peste un an, când voinţa unchiului meu va fi îndeplinită. Voi avea mijloacele să divorţez, tot aşa cum sunt în măsură să te oblig să mă iei de bărbat.

— Fotografiile, nu-i aşa?

— Nu ţi se poate ascunde nimic. În legătură cu asta, poate ai chef să le vezi?

— Nu, strigă Sarah, devenind subit palidă.

Fără să ţină seama de protestele ei, traversă camera, deschise sertarul unui mic birou şi scoase un plic mare cafeniu.

— Iată-le. Douăsprezece clişee. Bineînţeles nu sunt decât copiile, negativele sunt în siguranţă.

Ca hipnotizată Sarah îl privi desfăcând plicul şi

etalând pe masă douăsprezece fotografii în culori, care nu ascundeau nimic din anatomia ei. O suferinţă teribilă îi strânse inima.

— Oh, nu… gemu ea, închizând ochii, mai albă ca varul.

— Ba da, insistă Chase în mod crud. Şi nu înţeleg de ce manifeşti un astfel de dezgust acum în faţa clişeelor pe care mi le-ai cerut să le fac!

— Este o neînţelegere… găsi ea forţa să-i explice. Mi-era frică şi-am spus orice doar ca să câştig timp…

— Şi cinci minute mai târziu voiai să mă implori să fac dragoste cu tine. Dumnezeule, Sarah! Ţi-ai pierdut capul? Şi ce te-a apucat să fugi chiar în acea seară? Eram pe jumătate nebun de nelinişte, ştii? în starea în care erai când te-am părăsit, putea să ţi se întâmple orice. Şi, bineînţeles, nimeni de acolo n-a putut să-mi dea vreo informaţie. În registrul hotelului nu exista decât numele tău. Nu aveam niciun mijloc să aflu ce s-a întâmplat cu tine.

— Grija ta mă emoţionează, ironiză Sarah, cu amărăciune. Dar nu te cred. Dacă ceea ce spui ar fi fost adevărat, n-ai fi fost în stare acum să mă şantajezi. Pari foarte încântat să mă fi găsit în sfârşit…

— Ţi-am explicat. Am nevoie să mă însor pentru ca să-mi iau moştenirea. Dar nu vreau o femeie care poate fi tentată să rămână apoi cu mine. Vreau să divorţez fără probleme, la sfârşitul unui an, fără ca să fiu obligat să plătesc toată viaţa o pensie alimentară fostei mele soţii. Or, ştiu că tu, Sarah, n-o să-mi creezi niciodată nici cea mai mică dificultate. Şi dacă din întâmplare ideea de a

profita de situaţie ţi-ar trece prin minte, am cu ce să te fac înţelegătoare. Foarte docilă.

Sarah dădu din cap, abia îndrăznind să-şi creadă urechilor.

— Eşti un monstru, şopti ea înspăimântată, nu te poţi gândi serios să te căsătoreşti cu mine cu forţa. Nu este posibil…!

— Oh, ba da, este posibil! afirmă Chase încet. Ţin la moştenirea aceasta, înţelegi? Nu mă voi da în lături de la nimic pentru a o avea. Casa pe care unchiul meu mi-a lăsat-o este casa copilăriei mele. Tatăl meu era ofiţer în armata britanică şi noi l-am urmat în toate deplasările lui. Dar ştiam că la întoarcere vom găsi Bamwell Manor şi asta ne ajuta să înfruntăm orice exil. Apoi părinţii mei au fost omorâţi în Cipru de o bombă. Aveam nouă ani. Sora mea şi cu mine am revenit în Anglia şi ne-a crescut unchiul meu. Bamwell Manor a devenit atunci singurul nostru cămin. Sunt foarte legat de el.

— Şi n-ai impresia că trădezi memoria unchiului tău, luându-mă de soţie doar pentru a avea dreptul să moşteneşti?

— Nu voi autoriza niciodată pe nimeni să-mi dicteze purtarea, nici chiar unui unchi mort. Şi apoi cine ştie? poate voi sfârşi prin a prinde gust de căsătoria noastră! Asta depinde mult de tine, Sarah!

— N-am acceptat încă, îţi spun din nou!

— Este adevărat, dar nu este decât o problemă de timp. N-ai de ales. Doar dacă nu eşti gata să sacrifici cariera tatălui tău. Căci te previn, Sarah, dacă refuzi, voi publica aceste clişee. Nu este doar o simplă ameninţare… Nu voi ezita nicio secundă.

Sarah nu se îndoia, din păcate. Un sentiment imens de neputinţă o învălui deodată. Era prinsă în capcană. Sau se căsătorea cu acest bărbat constrânsă, sau ruina cariera tatălui său şi propria ei reputaţie.

— Trebuie să mă gândesc, murmură ea foarte abătută.

— Îţi dau douăzeci şi patru de ore, niciuna în plus. Dacă mâine la această oră n-am răspunsul, comunic conţinutul acestui plic presei.

Umerii tinerei femei se lăsară încet în jos.

— Chase, începu ea pe un ton rugător.

— Douăzeci şi patru de ore, Sarah, nu uita, reluă el întovărăşind-o până la uşa de la intrare. Şi de data asta nu încerca să fugi. Asta nu va servi la nimic, iar fotografiile tale se vor etala oricum pe pagina întâi a tuturor ziarelor poimâine.

Cu totul zdrobită, Sarah reveni acasă, în două ore toată viaţa ei fusese dată peste cap şi nu putea să facă nimic. Viitorul ei şi al tatălui ei erau în prezent în mâinile unui bărbat pe care abia îl cunoştea. Alternativa pe care Chase i-o propunea era de neacceptat, dar nu avea altă ieşire. Era încolţită.

Abia dacă atinse mâncarea pe care doamna McLeod o pregătise pentru ea şi tatăl ei. Acesta din urmă, reîntors mai devreme de la reuniune, nu întârzie să observe acest lucru.

— Eşti bolnavă, draga mea? se nelinişti el imediat.

— Oh, nu, mă doare pur şi simplu capul, pretinse Sarah. Nimic grav, în orice caz. Cum s-a desfăşurat întrevederea ta cu Şeicul Najur Ben Zayad?

— Foarte bine, răspunse tatăl ei cu o satisfacţie intensă. Este un om încântător şi trebuie să spun că a părut foarte impresionat de reputaţia ta. Mi-a încredinţat chiar că speră că vei avea o bună influenţă asupra uneia din fiicele lui care, aparent, îl îngrijorează.

Sarah deveni lividă. Imediat Duncan MacDonald îşi puse afectuos mâna peste a ei.

— Nu prea ai aerul să fii în formă, scumpa mea. Eşti sigură că nu eşti bolnavă?

— Da, nu este decât o simplă durere de cap. Îmi va trece. Dar cred că mă voi lungi puţin.

— În locul tău, m-aş culca devreme în seara asta. Lucrezi prea mult. Te vei epuiza.

Sarah se sculă şi-l sărută pe tâmplă pe tatăl ei.

— Nu te nelinişti, tată. Noapte bună.

— Noapte bună, draga mea.

Sarah urmă sfatul tatălui ei, dar îi fu imposibil să adoarmă. Toată noaptea se răsuci în patul ei, în căutarea unei soluţii inexistente, care ar apăra în acelaşi timp cariera tatălui său şi onoarea familiei MacDonald, fără s-o arunce în braţele lui Chase Lorimer. Dar bineînţeles că nu exista niciuna. Chase se gândise la tot şi capcana pe care i-o întinsese era de neatacat. Era într-un adevărat impas.

Dimineaţa, hotărârea era luată; era singura cale de altfel acceptabilă… Se va căsători cu Chase oricât ar costa-o şi într-un an “îşi va recuceri libertatea. Greşeala din tinereţe era scump plătită, dar mai puţin totuşi decât etalarea fotografiilor în presă.

Îndată ce se sculă, scrise o scurtă scrisoare lui Chase, în care îi cerea ca această căsătorie să fie

una neconsumată. De data aceasta nu-i va da ocazia s-o respingă. Era o slabă consolare, dar trebuia să se mulţumească cu ea. Se duse şi puse răspunsul în cutia poştală a lui Chase. Reveni acasă exact pentru micul dejun. Tatăl ei era foarte radios.

— Îi voi telefona lui Peter Ferris să-l invit astă-seară la masă, spuse el vesel.

Sarah aprobă cu un surâs. Peter Ferris, care ocupa postul de Secretar General la Sefton Oil era şi naşul ei şi avea o mare afecţiune pentru el.

— Te poţi ocupa de menu cu doamna McLeod? o întrebă tatăl ei. Şi mi-ar place să te îmbraci mai…

El îşi lăsă fraza în suspensie şi dădu din cap.

— Vei avea tot timpul să porţi taioare severe când vom fi la Qu'Hoor. În seara asta vreau să fii strălucitoare.

Sarah aprobă în tăcere. Ar fi preferat să se bage în fundul patului, cu capul sub pernă şi să plângă. Dar ştia că asta nu va schimba cu nimic drama pe care o trăia din ajun şi oricum asta nu era posibil. Acum trebuia să găsească un mijloc prin care să-şi anunţe căsătoria subită tatălui ei, fără a-i trezi bănuielile şi evitându-i un şoc prea mare.

Respectând dorinţa tatălui ei, ea alese din garderobă o rochie pe care i-o oferise chiar el cu ocazia aniversării şi pe care o purtase puţin. Era vorba de o rochie de catifea neagră, foarte cuminte în aparenţă cât o priveai din faţă, dar în spate se deschidea într-un decolteu vertiginos, care se termina la talie. Era fără îndoială foarte atrăgătoare, dar cumpărând-o, Duncan MacDonald nu-şi dăduse seama că nu corespundea deloc imaginii pe care Sarah voia s-o

impună. De altfel Sarah n-ar fi îndrăznit s-o pună în faţa altui bărbat decât Peter Ferris. Acesta într-adevăr avea aproape vârsta tatălui ei şi sentimentele pe care le avea pentru fina lui erau aproape părinteşti. El vedea în ea de fapt fetiţa care fusese şi nu femeia care devenise şi nu era niciun risc ca această rochie să deştepte în el cel mai mic gând echivoc…

Îşi adună părul într-un coc jos pe ceafă şi-şi puse în urechi cerceii cu diamante pe care tatăl ei îi oferise de asemenea cu câţiva ani în urmă.

Când îşi făcu apariţia în salon, Duncan MacDonald nu-şi putu reţine o exclamaţie admirativă.

— Crede-mă, draga mea, trebuie să recunosc că mi-ai urmat sfaturile întocmai! Eşti absolut splendidă.

Abia îşi terminase fraza că se auzi soneria uşii de la intrare. Surprins, el îşi consultă ceasul.

— Au venit mai devreme, constată el îndreptându-se către vestibul. Este abia ora şapte.

Cu un gest larg deschise uşa şi în spatele lui, Sarah deveni brusc palidă.

— Bună seara, domnule, salută Chase Lorimer cu politeţe. Dragă Sarah, ştiu foarte bine că mi-ai interzis să vin la tine, dar nu mai este posibil. Nu pot accepta să te las să pleci aşa. Trebuie să vorbesc cu tatăl tău. Sarah, în câteva secunde trecu de la culoarea albă la roşie şi confuzia ei se mări mai mult când îl văzu pe tatăl ei că se întoarce spre ea şi-i aruncă o privire de totală neînţelegere.

— Sarah? începu el cu o voce uşor ezitantă.

— Sarah a promis să mă ia de bărbat, Sir

Duncan, îl întrerupse Chase surâzând. N-a avut timpul să vă anunţe, căci am luat această hotărâre de curând, îndată ce candidatura dumneavoastră pentru postul de ambasador la Qu'Hoor era pe drumul bun. Sarah dorea totuşi să vă însoţească acolo, în orice caz cel puţin pentru şase luni. Am acceptat. Dar mi-am dat seama că nu mă puteam despărţi de ea atâta timp. Atunci m-am gândit că poate veţi înţelege... Vreau să mă căsătoresc cu Sarah, Sir Duncan, şi vreau să mă căsătoresc cu ea imediat, înaintea plecării dumneavoastră.

— Sarah... Este adevărat?

Duncan MacDonald părea complet uluit şi puţin amărât. Sarah aruncă o privire furibundă spre Chase. Cum îl putea minţi cu atâta siguranţă pe tatăl ei? Dorea să nege totul şi să explice adevărul tatălui ei. Din nenorocire era imposibil. Încet, ea dădu din cap afirmativ.

— Dar, în sfârşit, de ce nu mi-ai spus că eşti îndrăgostită? îi reproşă el cu blândeţe. Nu ţi-aş fi cerut niciodată să vii cu mine dacă aş fi ştiut... Nu sunt un căpcăun Sarah, puteai să-mi vorbeşti.

— Nu i-o reproşaţi prea mult, Sir Duncan, interveni Chase. Eram de acord ca să aştept încă puţin, dar eu am fost cel care n-am putut suporta ideea să mă despart de ea, când mi-am dat seama ce însemna acest lucru. Vedeţi, este multă vreme de când o iubesc. M-am îndrăgostit de ea de la prima noastră întâlnire, acum cinci ani la Jersey. Dar ea era încă prea tânără, i-a fost teamă şi a fugit fără să lase vreo adresă. Ne-am regăsit din întâmplare acum câteva luni.

— Şi de data asta ea n-a mai fugit, conchise Sir Duncan cu un surâs complice.

— Mai bine spus, de data asta nu i-am lăsat posibilitatea, îl corectă Chase. Sarah, poate că ne poţi servi la toţi trei un aperitiv, în timp ce încerc să-l conving pe tatăl tău că voi şti să am grijă de tine.

— Aşteptăm musafiri, Chase, îl informă Sarah sec.

Era furioasă. Acţionând astfel Chase căutase probabil s-o împiedice definitiv să revină asupra angajamentului ei, cu riscul de a răni amorul-propriu al tatălui ei. Acesta într-adevăr nu putea înţelege de ce nu-l ţinuse la curent cu proiectele ei. Totuşi, părea să admită că Chase cucerise deja stima lui Sir Duncan în ciuda şocului pe care i-l produsese noutatea. Nu ştia încă dacă trebuia să se bucure sau să regrete.

— Este vorba de fapt de naşul lui Sarah şi de soţia lui, preciză Sir Duncan. Dacă-mi pot permite, mi-ar place să rămâi cu noi în această seară, domnule… domnule…

— Lorimer, Chase Lorimer, completă acesta înclinându-se uşor.

— Chase Lorimer… Desigur! exclamă tatăl lui Sarah surâzând. Directorul canalului particular al televiziunii West, nu-i aşa? Am urmărit cu interes progresul financiar al canalului dumneavoastră, domnule Lorimer. Trebuie să vă mărturisesc că aţi făcut o treabă remarcabilă… Vreţi să treceţi în biroul meu, adăugă el, invitându-l cu un gest pe Lorimer să-l precedeze. Vom fi mai liniştiţi să stăm de vorbă.

Chase o porni înainte, dar când ajunse lângă Sarah făcu o pauză. Fără ca ea să aibă timpul să ghicească ce voia, se aplecă şi o sărută uşor pe

buze. Sarah tresări violent şi se simţi roşind.

— Sunt mâhnit, o asigură Chase, dar nu mai puteam rezista.

Ea se întoarse spre tatăl ei, care observase toată scena amuzat, şi-i surâse cu un aer lamentabil.

— De atâta vreme n-am văzut-o…!

— Exact douăzeci şi patru de ore, remarcă Sarah aruncându-i o privire rece.

— Mai precis 1440 de secunde, adăugă Chase pe un ton teatral. Şi este deja mai mult decât pot suporta.

CAPITOLUL 5

— Deci, pe când această căsătorie? se interesă Moira Ferris, cu o excitare evidentă.

Toţi musafirii erau în prezent strânşi în salon, unde îşi luau cafeaua discutând vesel în grupuri mici. Sarah stătea pe aceeaşi canapea cu Moira şi se căznea cât putea mai bine, părând entuziasmată, să satisfacă curiozitatea interlocutoarei ei.

— Oh, eu… începu ea căutând cu toată viteza un răspuns plauzibil.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, răspunse Chase în locul ei.

Sarah tresări nervos şi era gata să-şi verse ceaşca de cafea. Nu-l auzise apropiindu-se. Chase o privi surâzând. În mod spontan Moira se ridică.

— Cred că doriţi să fiţi puţin împreună amândoi, spuse ea cu maliţiozitate, îndepărtându-se.

Sarah o privi îndreptându-se spre soţul ei, care discuta cu Sir Duncan lângă fereastră şi suspină uşor. Niciodată nu-şi imaginase că această seară

va fi atât de penibilă pentru ea. În permanenţă îi fu teamă că va dezvălui involuntar o parte din adevăr în focul conversaţiei. De aceea, rămăsese relativ tăcută, având mereu grijă ca tatăl ei să nu observe. Trebuise să înfrunte întrebările unuia şi altuia şi să pară că ia parte la veselia generală când în fundul sufletului era furioasă la culme şi nenorocită încât îi venea să urle.

Când Chase se aşeză lângă ea, nu-şi putu reţine o mişcare de retragere.

— Hai, Sarah… Se presupune că suntem îndrăgostiţi unul de celălalt, să nu uiţi, o certă el încetişor.

— De ce ai venit în seara asta? îl întrebă ea încet. Doream să anunţ eu vestea tatălui meu.

— Într-adevăr? ironiză Chase.

Nu prea avea aerul să creadă. Aceasta o scoase din fire pe Sarah.

— Da… adevărat! Pentru că te-ai impus la noi în seara asta…

— Nu m-am impus, o corectă el. Tatăl tău m-a invitat.

— Ah, te rog! Nu te juca cu cuvintele! se înfurie Sarah. Aş vrea cel puţin să-mi confirmi că această căsătorie va rămâne neconsumată.

— Oh, sunt cu totul convins că nu-mi va fi greau să-mi înfrâng instinctele, afirmă el liniştit… Dar în ceea ce te priveşte în schimb…

Făcu o pauză care puse nervii Sarei la supliciu.

— Da?

— Nu sunt sigur că ţi le vei putea reţine pe ale tale… termină Chase cu dezinvoltură.

Ochii lui Sarah sclipiră de furie, dar înainte de a putea reacţiona, degetele de oţel ale lui Chase se

închiseră peste pumnul ei, atrăgându-i atenţia să tacă. Peter şi Moira Ferris se pregăteau să plece şi se îndreptau spre canapea ca să-şi ia rămas bun de la Chase şi Sarah. Amândoi se ridicară. Chase strânse mâna pe care Peter Ferris i-o întindea, apoi la cererea Moirei o sărută pe aceasta pe obraz. Sarah şi tatăl ei îi conduseră apoi până la uşa.

— Sunt atât de fericită pentru tine… şopti Moira strângând-o în braţe pe tânăra femeie. Este genul de bărbat care-ţi trebuie.

De îndată ce uşa se închise în urma invitaţilor lor, Duncan MacDonald puse o mână afectuoasă pe umerii fetei lui.

— Moira are dreptate, draga mea. Chase este perfect pentru tine. Dacă te-ai fi îndrăgostit de o fiinţă slabă, aş fi fost nenorocit, ştii, căci mai devreme sau mai târziu ai fi sfârşit prin a-l dispreţui şi ai fi fost foarte nenorocită. Dar Chase este un bărbat pe care-l poţi respecta şi deci pe care-l vei iubi toată viaţa. N-ai fi putut alege mai bine.

Un bărbat pe care-l putea respecta… Sarah îşi înăbuşi furia în fundul sufletului. Dacă tatăl ei ar fi ştiut!…

— Îmi este foarte simpatic, continuă Sir Duncan. Singurul lucru pe care ţi l-aş reproşa, este faptul că nu mi-ai vorbit mai devreme. De ce ţi-a fost teamă?

— Nu eram sigură încă de sentimentul lui Chase, pretinse Sarah întorcându-şi privirea.

— Totuşi pare evident că este nebun după tine… Nu te nelinişti pentru mine, draga mea, adăugă el, înşelându-se asupra tăcerii întristate a fiicei lui.

Guvernul îmi va găsi o secretară particulară pentru a te înlocui. Apoi nu sunt sigur c-ai fi fost fericită la Qu'Hoor. Crede-mă este mai bine aşa.

În salon, Chase nu se mişcase de la locul lui şi aştepta cu răbdare sorbind coniacul pe care Sir Duncan i-l servise după cafea, Intrând, acesta îşi luă propriul lui pahar care rămăsese pe o măsuţă lângă fereastră şi-l ridică.

— Beau pentru fericirea voastră, declară el în timp ce-i privea când pe unul când pe celălalt. Vă doresc să vă fie căsătoria tot atât de fericită cum a fost a mea.

Îşi goli paharul dintr-odată şi-l puse pe masă.

— Şi acum mă duc să mă culc. Îmi imaginez că aveţi multe lucruri să vă spuneţi… Vă las pe amândoi. La revedere, Chase. Sunt într-adevăr încântat că te-am cunoscut.

— Mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc, îi asigură Chase, strângându-i călduros mâna.

După ce Sir Duncan a închis uşa, o tăcere încordată se instală în cameră. Nervoasă, Sarah îi propuse lui Chase un ultim pahar de coniac.

— Nu, mulţumesc, îi răspunse acesta. N-am intenţia să stau mai mult. N-am rămas decât pentru că tatăl tău ar fi fost surprins dacă plecam. Probabil îşi imaginează că stăm înlănţuiţi tandru pe canapea, pe cale să ne schimbăm impresiile asupra acestei plăcute seri… adăugă el pe un ton sarcastic. În privinţa asta, va trebui de-acum încolo să te arăţi mai cooperantă. N-ai prea avut aerul unei îndrăgostite în seara asta.

— N-am talentul tău pentru comedie, sunt dezolată, adăugă ea repede.

— O să te învăţ, promise Chase încetişor…

— N-am niciun chef să mă înveţi nimic.

— Ah, bine. Acum cinci am avut impresia din contră, c-ai fi vrut să fii eleva mea!

— Taci! M-am săturat să-mi arunci mereu în faţă acest eveniment regretabil.

Chase dădu din umeri. Cu un gest dezinvolt îşi băgă mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă pe care o întinse Sarei.

— Este pentru tine.

Sarah se uită la cutiuţă cu mirare. Pe capac, cu litere aurite, era gravat numele unui celebru bijutier londonez. Cu un deget, Chase apăsă pe sistemul de deschidere. Sarah rămase cu gura căscată. În cutiuţa de catifea neagră strălucea un minunat inel încrustat cu diamante şi safire.

— Inelul tău de logodnă, Sarah, comentă Chase sobru. Dă-mi mâna ta stângă.

Sarah ezită, dar deja mâna lui Chase o apucă pe a ei. Încet, Chase îi puse inelul pe inelar, apoi se aplecă uşor şi-i sărută vârful degetelor. Sarah se încordă. Jucând această parodie a dragostei, Chase distrugea tot în ceea ce crezuse ea până acum. Era de o răutate de neimaginat.

— Te urăsc… murmură ea, cu maxilarele strânse de furie. Te urăsc, Chase!

— Altădată, totuşi, ai vrut să te iubesc, îi aduse el aminte necruţător. Ai vrut să-ţi pierzi fecioria în braţele mele. Ţi-aduci aminte, nu? Dar nu eu eram cel pe care-l doreai. Era un bărbat, indiferent care. Erai gata să te oferi primului venit…

— Ieşi de aici, imediat… îţi ordon să ieşi! strigă ea ascunzându-şi faţa în mâini.

Doar auzind uşa de la intrare închizându-se, realiză că el a plecat. Cu groază, contemplă inelul

ce-i împodobea mâna stângă. Era simbolul puterii pe care Chase o avea asupra ei, dovada că-i era prizonieră şi că el era învingătorul. De-acum înainte îi aparţinea. Şi toate astea, pentru că o dată în viaţă, ea avusese naivitatea şi făcuse prostia să aibă încredere într-un bărbat… Ei bine, în prezent înţelesese. Niciodată nu va mai avea încredere, oricine ar fi el.

Spre marea surpriză a Sarei, Chase optase pentru o căsătorie religioasă, ceea ce pentru ea însemna o adevărată trădare a tuturor visurilor ei cele mai secrete. În afară de asta, lista invitaţilor se lungea din zi în zi până când ajunsese la vreo cincizeci de nume. Şi aceasta în ciuda dorinţei pe care Sarah o formulase de la început, să se mărite în cea mai strictă intimitate. Din fericire nu trebuia să închirieze sala, căci casa lui Sir Duncan era suficient de mare pentru a-i primi pe toţi. Aceasta n-o împiedicase pe Sarah să fie furioasă de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. Avea impresia că mariajul ei nu era altceva decât o mare mascaradă dorită şi organizată de un bărbat pe care nu-l iubea. Fu chiar obligată să-şi dea avizul asupra menu-ului şi asupra culorilor florilor care vor împodobi biserica şi casa, când, de fapt, aceste lucruri n-o interesau deloc. Şi cel mai rău era că trebuia să joace fără încetare comedia fericirii când totul în ea nu era decât lacrimi şi suferinţă.

Dar nu era încă la capătul necazurilor. Nu căsătoria în sine fu cea mai grea de suportat. Ca într-un coşmar se lăsă îmbrăcată de doamna McLeod şi Moira Ferris, apoi se urcă în maşina tatălui ei pentru a se duce la biserică. I se păru

apoi că ceremonia nu se mai sfârșea şi de mai multe ori era gata să plângă. În fine, ieşi afară pe peronul bisericii, înconjurată de zeci de persoane vesele şi surâzătoare, bombardată de flash-urile fotografilor, alături de cel care îi era de-acum soţ. Abia atunci realiză complet ceea ce însemna acest lucru. Şi se simţi îngheţată de spaimă până în măduva oaselor. Măritată... Era măritată cu un bărbat pe care-l detesta şi care-i răspundea cu aceeaşi monedă. Căsătorită doar din interes... Oh, Dumnezeule, cum a putut ajunge aici?

— Sarah, visezi? îi murmură Chase la ureche. Voiam să ţi-o prezint pe sora mea, spuse el, întorcându-se către o tânără femeie care-i semăna ciudat de mult... Sarah... Helene...

Cele două femei îşi surâseră.

— Sunt încântată să te cunosc, declară Helene cu căldură. Fratele meu a ascuns cu grijă existenţa ta şi cred că ghicesc pentru ce anume. Nu i-ai spus nimic, nu-i aşa? i se adresă lui Chase.

— În legătură cu ce subiect? întrebă impulsiv Chase.

— Priveşte-mă, Sarah. Nu remarci nimic?

Sarah o privi şi deodată totul se lumină în mintea ei...

— Sunteţi gemeni!

— Exact, şi se pare că ne transmitem această particularitate din generaţie în generaţie. Eram sigură că nu ţi-a vorbit de asta. Trebuie să mărturisesc că asta poate să pună pe gânduri pe oricine. Părinţii noştri au avut înţelepciunea să se oprească aici şi să nu aibă decât o pereche de gemeni. Dar soţul meu şi cu mine am crezut că vom putea scăpa de la această regulă. Ca urmare

am avut două perechi de gemeni. În total patru băieţi…Preferi să ai fete sau băieţi, Sarah?

— Helene, interveni Chase sec. Deabia ne-am căsătorit, îţi reamintesc. Nu găseşti că conversaţia ta este puţin deplasată?

Helene izbucni în râs.

— Deplasată? repetă cu veselie. De când eşti aşa de tipicar asupra moralei? Mi se pare totuşi că nu-i aşa de mult…

— Helene! o întrerupse Chase pe un ton tăios.

— Bine, tac. Când aveţi intenţia să veniţi să ne vedeţi? adăugă ea imediat. Copiii te reclamă, ştii Chase…

— O să vedem asta când vom reveni din voiajul de nuntă.

— Şi când te gândeşti să te muţi la Bamwell?

— De îndată ce lucrările vor fi terminate.

— Te-a dus deja acolo? continuă Helene la adresa Sarei.

— Nu, mărturisi aceasta.

— Nu va întârzia s-o facă… Este o casă foarte frumoasă, dar are nevoie să fie puţin renovată… Sunt sigură că-ţi va plăcea. Dar mă gândesc… Lucrezi, poate?

— Da, redactez programe de informatică pentru întreprinderi. Dar nu este o problemă, nu am nevoie să fiu la Londra în permanenţă. Efectuez majoritatea lucrului la mine acasă.

Chase îi aruncă o privire reprobatoare, ceea ce nu scăpă ochiului vigilent al Helenei.

— Ah, ah, asta n-are aerul să te încânte, Chase! Ţi-ar place ca soţia ta să nu mai lucreze pentru a-ţi prepara de-a lungul zilei mici feluri de mâncare pe care le vei mânca seara când te întorci. Nu-i aşa?

Nu eşti decât tot un bărbat. Să nu te laşi, Sarah! De când eram mici el dorea să conducă totul sub pretextul că se născuse cu zece minute înaintea mea, afirmă ea pe un ton maliţios.

— John, te implor, ia-ţi nevasta înainte să se întâmple vreun omor… replică Chase întorcându-se spre cumnatul lui care venea spre ei.

— Să nu-mi uiţi sfatul Sarah, căci altfel te va transforma într-o sclavă domestică, continuă Helene netulburată.

— John, te asigur că o voi sugruma, preveni Chase râzând pe jumătate.

Puţin după aceea, invitaţii se adunară la Sir Duncan, unde fusese aranjat un bufet imens şi somptuos. Masa se derulă într-o ambianţă extrem de călduroasă şi relaxantă, dar în ciuda eforturilor ei, Sarah fu incapabilă să participe la veselia generală. Sarah simţi o adevărată uşurare când Chase veni să-i spună că pentru ei sosise timpul să dispară, după ce tortul a fost împărţit între invitaţi.

— Unde mergem? se interesă ea îndreptându-se spre camera ei ca să-şi scoată rochia de mireasă.

— Este o surpriză… Doamna McLeod cred că ţi-a pregătit o valiză, căci ea era la curent.

Într-adevăr valiza era gata, Sarah se schimbă repede, apoi coborî să-şi ia rămas bun de la tatăl ei şi de la invitaţii lor. În acest timp Chase îi puse valiza în maşină, un Mercedes gri metalizat. Plecară aproape imediat.

Văzându-l pe tatăl ei agitând mâna în semn de la revedere, Sarah avu o strângere de inimă. Era prima oară că-l părăsea într-adevăr, ştiind că de-acum înainte nu va mai locui la el, ci la un om pe

care abia îl cunoştea şi cu care se căsătorise cu forţa. Sir Duncan va părăsi şi el în curând locuinţa londoneză, deoarece pleca la Qu'Hoor la sfârşitul lunii. Sarah avea impresia că o epocă se terminase, epoca copilăriei şi chiar a tinereţii. În prezent aparţinea lumii adulţilor, la bine şi mai ales la rău.

Ajunseră la aeroportul Heathrow în mai puţin de-o jumătate de oră. Chase îşi gară maşina în parking şi-şi conduse soţia spre sala de îmbarcare. Fără să ezite, se îndreptă spre un ghişeu şi-şi înregistră biletele. Maşinal, Sarah îşi ridică ochii către tabloul de afişaj. În fundul sufletului nu dădea nicio importanţă destinaţiei alese de Chase. Oriunde ar merge, oricum va fi cu el, şi asta-i va fi suficient ca să strice totul.

Totuşi groaza o ţintui pe loc. Nu, nu era posibil, n-a putut face aşa ceva. Îl apucă de braţ cu nervozitate.

— Jersey? Mergem la Jersey? întrebă ea cu o voce strangulată.

— Da, m-am gândit că asta va fi romantic.

Romantic? Era o glumă? Chase n-o ducea la Jersey din romantism. O ducea acolo pentru ca s-o umilească mai bine, ca să-i reamintească acel trecut pe care căutase să-l uite, pentru a-şi asigura puterea asupra ei. Totul era calculat cu grijă. Ah, cât îl ura!

Tot timpul drumului rămaseră complet tăcuţi. Chase citea o revistă pe care i-o dăduse stewardesa, iar în ceea ce o privea pe Sarah, ea se forţa să-şi recapete sângele rece. Jersey… Asta va fi o încercare teribilă. Dar trebuia s-o depăşească, măcar ca să-şi dovedească ei însăşi că era

capabilă.

La aeroportul din Jersey îi aştepta o maşină, pe care Chase o închinase la Londra. Aranjă bagajele în portbagaj şi se instală la volan.

— Şi acum? Ce hotel ai ales? întrebă Sarah pe un ton neutru.

— După părerea ta?

— Heritage?

— Bineînţeles. Singura diferenţă este că de data asta vom împărţi aceeaşi cameră. Altfel va fi tot ca acum cinci ani. Ne putem întoarce chiar pe acea mică plajă.

— Taci, Chase, îl întrerupse Sarah pălind brusc.

— De ce? Amintirea primei noastre întâlniri îţi este dezagreabilă? ironiză Chase fără milă. Sau altceva te jenează? La genunchii câtor bărbaţi te-ai târât înainte de a găsi vreunul care să facă dragoste cu tine?

Nici dacă ar fi pălmuit-o, n-ar fi jignit-o mai mult.

— Eşti un mizerabil! urlă ea căutând mânerul uşii.

Chase frână atât de brusc, încât maşina se roti în jurul ei. O mână de fier se aşeză pe umărul Sarei.

— Eşti nebună sau ce? strigă el turbat de furie. Voiai să te sinucizi, nu-i aşa?

— Şi ce dacă!? răspunse Sarah urlând la rândul ei. De fapt ţi-aş face un serviciu! Nu va trebui să mai aştepţi un an până să-ţi reiei libertatea!

Chase îi dădu drumul şi-şi trecu nervos mâna prin păr.

— Totul este stupid, murmură el. Nu putem continua să ne certăm în felul acesta.

— N-aveai decât să nu mă provoci.

— Nu sunt singurul responsabil, Sarah, fii cinstită… Erai gata să sari, cu toate ghearele în afară, la prima ocazie.

Se făcu tăcere, apoi Chase reluă cu duioşie:

— Nu uita că suntem consideraţi a fi în voiaj de nuntă. Ar trebui să stabilim un fel de pace între noi, dacă nu, viaţa va deveni repede insuportabilă.

— Ai explicat la hotel că noi…? întrebă ea nu fără jenă.

— Că suntem tineri căsătoriţi? termină Chase întrebarea.

— Nu. Am reţinut un apartament cu două camere şi două săli de baie. Vezi… nu rişti nimic, adăugă el cu ironie.

Sarah nu răspunse la remarcă. Hermitage… Oare Andrew mai lucra acolo? Şi Judith? Oh, nu Judith! Nu dorea să-i vadă surâsul ironic, nici să-i audă insinuările neplăcute.

— Sarah? spuse încet Chase, întrerupându-i şirul gândurilor.

Ea îşi întoarse capul spre el şi într-o clipă înţelese ce se va întâmpla. Instinctiv dorea să se dea înapoi, dar mâna lui Chase îi cuprinsese deja ceafa, interzicându-i orice mişcare. Încet, se aplecă spre ea şi gura lui o atinse uşor pe a ei.

— Nu… protestă Sarah slab. Am convenit că… că noi… nu va fi…

— Şi ce? i-o tăie Chase privind-o adânc în ochi. Îndrăzneşte să spui că n-ai chef…

Sarah îşi adună tot curajul. Nu voia să recunoască că Chase exercita asupra ei cea mai mare atracţie. Trebuia să-şi amintească că o forţase să se căsătorească cu el în urma unui

şantaj odios, pentru infame interese financiare. Adevăratul Chase era acesta, nu cel în ai cărui ochi sclipea o flacără pasionată şi pe care ea murea de poftă să-l îmbrăţişeze…

— Nu vreau să mă atingi, Chase, nici să mă săruţi, nici să…

Chase accentuă presiunea mâinii pe ceafă şi atrăgând-o spre el, îi închise gura cu un sărut. Sarah se încordă, căznindu-se să nu răspundă la mângâierea buzelor lui. Dorea să-i dovedească doar că el era stăpânul şi s-o umilească şi mai mult din nou, să-l lase să-şi dea seama cât era de vulnerabilă.

Când Chase se îndepărtă de ea în sfârşit, citi în ochii Sarei o determinare sălbatică, plină de agresivitate. Nu se putu împiedica să nu surâdă.

— Atenţie, Sarah… Deşi am încheiat un acord, dacă din nenorocire încerci să mă pălmuieşti, vei avea mult de regretat.

— Un bărbat demn de acest nume, n-ar lovi niciodată o femeie, declară ea cu mândrie.

— Cine a vorbit de lovire? Cunosc un mijloc mult mai eficace să te pedepsesc… Cu atât mai mult cu cât suntem căsătoriţi, nu? îi readuse el aminte pe un ton cu subînţelesuri.

Sarah tremură şi se grăbi să-şi întoarcă faţa. Cu toată dorinţa pe care o avea, nu trebuia să-i dea ocazia lui Chase să facă dragoste cu ea. Risca într-adevăr să-şi bată din nou joc de ea, descoperind că după atâta vreme ea era încă fecioară şi asta ştia că n-ar mai putea-o suporta.

Capitolul 6

Apropiindu-se de biroul recepţiei, Sarah constată că nu cunoştea pe niciunul dintre funcţionarii prezenţi şi răsuflă uşurată. Fusese ridicolă să-şi imagineze că Andrew şi Judith puteau lucra încă la Hermitage. Amândoi probabil că luaseră de mult drumul Caraibelor, cum dorea atâta Andrew... Erau încă amanţi? Sau poate Judith îl părăsise de îndată ce înţelesese că averea lui MacDonald era pierdută pentru ei?

— Sarah?

Tresări. Chase se uita la ea atent, cu sprâncenele încruntate.

— Sper că nu te gândeşti la el? o întrebă el sec... Doar dacă... Poate că cu el tu ţi-ai pierdut în final virginitatea...

Sarah se înroşi uşor.

— Mi-ar place să laşi trecutul acolo unde este, replică ea cu fermitate.

Nu vedea de ce să-i mărturisească faptul că acum cinci ani fugise de la Jersey fără măcar să-l revadă pe Andrew.

— Şi de ce n-am putea vorbi despre el? insistă Chase. Te încăpăţânezi oare să-i iubeşti amintirea aşa cum face o adolescentă care îşi idolatrizează vedeta preferată?

Tonul ironic al lui Chase o revoltă pe tânăra femeie. Cu ce drept îşi permitea el să-i judece sentimentele?

— Şi ce m-ar împiedica? ripostă ea ridicând spre el o privire provocatoare. Se spune că o femeie păstrează întotdeauna o tandreţe particulară pentru primul său amant. De ce-aş fi eu altfel?

— Îţi interzic să te gândeşti la el, declară Chase pe un ton care nu admitea nicio replică.

Sarah se mulţumi să dea din umeri, renunţând să-i înţeleagă reacţia.

Apartamentul care le fusese rezervat era foarte somptuos. Un salon imens separa cele două camere, totul era mobilat luxos. Uşa salonului se deschidea spre o terasă umbrită, pe care fusese aranjată o masă, scaune de grădină şi două şezlonguri. În depărtare se întindea marea, de un albastru limpede, care-ţi dădea o poftă irezistibilă să faci baie.

— Vrei puţin alcool ca să-ţi revii după emoţiile zilei? sugeră Chase îndreptându-se către barul amenajat într-un colţ al salonului.

Sarah ezită, apoi dădu negativ din cap.

— Nu, mulţumesc. Cred mai curând că voi face un duş şi mă voi odihni puţin.

— Foarte bine. Alege-ţi camera pe care o vrei. Probabil că sunt identice şi chiar dacă nu este aşa, asta n-are nicio importanţă pentru mine.

Sarah deschise uşa care se găsea cel mai aproape de ea. Camera decorată într-o gamă de tonuri care mergeau de la portocaliu palid la maron deschis, era foarte agreabilă. Scoţându-şi vesta, Sarah o aruncă pe patul dublu şi se duse la baie. Cada imensă, rotundă, încastrată în podeaua acoperită de un caroiaj roz, o lăsă fără glas. Era pur şi simplu minunată.

După ce făcu o baie, Sarah se lungi pe pat, în speranţa să doarmă o oră înaintea mesei. În camera vecină nu se auzea niciun zgomot. Chase probabil că ieşise. În mod curios, Sarah simţi un fel de ciudă. Avea aproape impresia că fusese părăsită. Fără îndoială oboseala o făcea şi mai vulnerabilă ca de obicei. După o jumătate de oră,

ea nu reuşise încă să adoarmă. Exasperată se sculă, îşi îmbrăcă un jeans şi un maieu şi părăsi camera. Ajungând în holul hotelului nu se putu împiedica să nu-l caute din ochi pe Chase. Dar acesta nu era nicăieri. Şi era mai bine aşa, întrucât n-avea intenţia să-şi petreacă cu el mai mult timp decât era necesar.

— Sarah! exclamă o voce masculină, chiar în spatele ei. Se întoarse brusc şi ochii ei se măriră de stupefacţie, când îl recunoscu pe Andrew.

— Andrew! strigă la rândul ei. Niciodată n-aş fi crezut că mai lucrezi aici!

— Ah da? Dar atunci de ce eşti aici?

Lui Sarah îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă ce însemna această întrebare. În mod vizibil Andrew îşi imagina că se întorsese pentru el.

— Sunt în vacanţă, răspunse ea încurcată.

— Singură…?

— Nu, răspunse ea, căznindu-se să surâdă. De fapt am venit cu soţul meu.

Faţa lui Andrew se întunecă şi Sarah simţi o satisfacţie imensă. Fără îndoială că acum regreta că o lăsase altădată să plece… Cu atât mai bine! Era mulţumită că-i dădea o lecţie. Cu atât mai mult cu cât ea însăşi nu regreta nimic. În cinci ani, Andrew îmbătrânise considerabil. Se îngrăşase şi începuse chiar să chelească. Aproape că-i mulţumea chiar Judithei Barnes că-i împiedicase căsătoria.

— Aşa deci, eşti măritată, murmură Andrew, dând din cap. Dacă nu m-aş fi purtat ca un imbecil, eu aş fi fost soţul tău acum. Ştii, Sarah, nu mi-am iertat niciodată răul pe care ţi l-am făcut

în acea zi…

— Era preferabil ca să se termine aşa Andrew, afirmă ea pe un ton degajat.

Dacă aş fi descoperit existenţa Judithei după căsătoria noastră, aş fi suferit mai mult.

— Nu era totuşi decât o neînţelegere, continuă el cu tristeţe. Nu era adevărat tot ce-i povestisem lui Judith. Doream doar să fiu liniştit şi ea nu mai sfârşea să…

— Andrew, îl întrerupse Sarah cu o voce batjocoritoare. Nu mai am optsprezece ani şi nici nu mai sunt atât de naivă ca odinioară. Este inutil să mă minţi.

— Ah, te-am căutat pretutindeni, draga mea!

Sarah îşi înăbuşi o tresărire, auzind vocea lui Chase în spatele ei. Cu un gest posesiv îşi puse un braţ în jurul taliei ei şi o atrase către el.

— Ai putea să ne prezinţi, nu? propuse el examinându-l pe Andrew din cap până-n picioare.

— Bănuiesc că este soţul tău…? interveni acesta din urmă. Sunt mulţumit c-ai reuşit în sfârşit să te măriţi, Sarah… Mi-era teamă că atitudinea mea te-a rănit pentru totdeauna. Sarah şi cu mine am fost logodiţi, adăugă el cu perfidie în glas la adresa lui Chase. Fără îndoială că încerca să iste zâzanie între ei. Dar Chase rămase de piatră.

— Da, ştiu. Parcă mi-a spus.

Andrew îi aruncă o privire ucigătoare şi instinctiv Sarah se încordă. Dar nu se întâmplă nimic. Chase se făcu că uită prezenţa lui Andrew şi o privi.

— Credeam că vrei să te odihneşti… îi aduse aminte aproape pe un ton de reproş.

— Eu… nu reuşeam să adorm, se bâlbâi Sarah.

Mă întrebam unde eşti.

Un surâs radios lumină figura lui Chase.

— Ţi-am lipsit? murmură el, strângând-o mai tare lângă el. Dacă aş fi ştiut nu m-aş fi dus să mă plimb.

Sarah îl privi pe furiş pe Andrew. Acesta era roşu de furie. Nemairăbdând se scuză şi plecă. Chase îl urmări cu o privire ironică.

— El este deci... Nu mi-l imaginasem astfel, comentă Chase. Ştiai că mai lucrează încă aici?

— Nu...

— Dar sperai, nu? Prefer să te previn, Sarah. Atâta vreme cât suntem căsătoriţi, îţi interzic să-l frecventezi. Nici pe el, nici pe alt bărbat. Fie că-ţi place sau nu, îmi datorezi credinţă. Şi dacă într-adevăr nu te poţi lipsi de dragoste, ei bine, eu…

— Pot foarte bine să trăiesc fără asta, spuse Sarah sec.

Se îndreptară în tăcere spre apartament şi de îndată ce uşa se închise în urma lor, Sarah alergă să se închidă în camera ei. Îi era de ajuns autoritatea lui Chase şi certurile lor nesfârșite. Şi aşa era destul de penibil să fie măritată contra voinţei ei cu un bărbat care n-o iubea, pentru a mai avea chef să se şi certe cu el toată ziua. În afară de asta era destul de conştientă c-ar fi vrut să aibă alte raporturi cu el, mai tandre şi mai ales mai intime. Deşi căuta să se apere în sinea ei, nu se putea împiedica să nu-l dorească din tot sufletul de îndată ce-o atingea şi chiar privirea lui oprită asupra ei era ca o mângâiere aproape de netolerat. Ar fi dat oricât ca să facă dragoste cu el, dar pe de-o parte ştia că Chase nu avea nici cea mai mică dorinţă şi pe de altă parte îi era frică să

nu-şi bată joc de ea. Dacă acest lucru n-ar fi fost atât de tragic, situaţia ei ar fi fost de râs… Căci în final Chase întrebuinţase şantajul pentru a o obliga să-l ia de bărbat, în timp ce ea îl iubea şi el n-o iubea. Totul era absurd.

Când se deşteptă a doua zi dimineaţă, Chase îşi părăsise deja camera. Se sculă cu lenevie şi-şi luă micul dejun pe terasă la soare. Apoi făcu un duş şi se îmbrăcă. Era aproape gata când cineva bătu la uşă. Spre marea ei surpriză era Andrew.

— Am văzut că soţul tău a plecat să joace golf devreme dimineaţa şi cum acum sunt în concediu, m-am gândit că vom putea poate să mergem să ne plimbăm împreună, îi explică acesta cu un surâs ispititor.

Sarah se gândi o clipă la avertismentul pe care i-l dăduse Chase în ajun, dar aproape imediat o bruscă dorinţă de revoltă puse stăpânire pe ea. De fapt nu avea de ce să-i dea socoteală, având în vedere baza pe care se căsătoriseră.

Şi în niciun caz nu făcea un păcat dacă accepta invitaţia lui Andrew. N-avea deloc intenţia să aibă cu acesta alte relaţii decât cele amicale, şi întrucât Chase plecase fără să-i pese de ea, se socotea liberă să-şi ocupe timpul cum credea de cuviinţă.

— De ce nu? răspunse ea vesel.

— Ia-ţi un costum de baie, o sfătui el, uitându-se la ea cu o admiraţie abia ascunsă.

— Am deja unul pe mine. Nu trebuie să-mi iau decât sacoşa de plajă, un prosop şi sunt gata.

— Atunci haidem, conchise Andrew surâzând.

Intrară amândoi în ascensor, apoi traversară holul pustiu şi coborâră cele câteva trepte ale

peronului. Maşina lui Andrew era garată la capătul parkingului, la umbra unui copac. Sarah deschise uşa şi se instală pe locul pasagerului. Aplecându-se pentru a pune sacul pe podeaua maşinii, agăţă involuntar cu cureaua sistemul de închidere de la buzunarul maşinii. Imediat acesta se deschise lăsând să se vadă o trusă de machiaj şi un fular de mătase. Bineînţeles că asta nu dovedea nimic, dar Sarah avu imediat intuiţia că Andrew avea o legătură permanentă.

— Toate astea aparţin Judithei, preciză acesta nervos, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. M-am căsătorit cu ea puţin timp după ruptura noastră. Oh, este desigur cea mai mare prostie a vieţii mele… Dar ea era însărcinată şi afirma că copilul nu putea fi decât al meu.

Desigur Andrew nu se schimbase. Era la fel de laş şi continua să arunce sistematic asupra celorlalţi răspunderea greşelilor lui.

O duse pe o mică plajă pe care nu o cunoştea, unde petrecură o foarte agreabilă zi. Andrew încercă de două sau trei ori să împingă mai departe relaţia lor, dar Sarah îl puse la locul lui cu siguranţă şi acesta sfârşi prin a înţelege că era mai bine să nu insiste. Când reveniră la hotel era aproape ora 17. Continuând să vorbească, Andrew o întovărăşi până la uşa apartamentului, pe care o deschise cu un gest nonşalant. Dar amândoi rămaseră împietriţi pe prag. În cameră se găsea Chase cu Judith şi fiecare era furios în felul lui.

— Vezi că aveam dreptate! strigă Judith rupând tăcerea încordată care se lăsase. Nu voiai să mă crezi… Dar eram sigură! De îndată ce-am ştiut că s-a întors, am înţeles ce se va întâmpla. Deja de

acum cinci ani alerga după el. Şi nimic nu s-a schimbat, îl vrea pentru ea!

— Judith… interveni Andrew încurcat. Sarah este o prietenă veche… Nu există nimic între noi.

— Dacă aveţi intenţia să vă certaţi, vă sfătuiesc să ieşiţi de aici, sugeră Chase cu o voce glacială.

Andrew îi aruncă lui Sarah o privire dezolată dar şi curios de mulţumită, ca şi cum în final ar fi fost fericit că declanşase o scenă între ea şi Chase. Apoi se întoarse şi ieşi cu Judith în urma lui.

— Ei bine, n-ai pierdut timpul, remarcă Chase de îndată ce uşa fu închisă. Abia m-am întors cu spatele, că tu şi alergi să-l întâlneşti… Bravo!

— Chase, te rog ascultă-mă… începu ea.

Dar Chase nu-i lăsă timp să continue.

— La ce bun? Este suficient de limpede, nu? exclamă el – cu asprime. Te avertizasem totuşi, Sarah… Dar probabil că este ceva ce te depăşeşte. De îndată ce vezi un bărbat trebuie să te arunci în braţele lui. Tu nu ai nicio morală. Nici chiar bărbaţii însuraţi nu sunt la adăpost de lăcomia ta. Dar nu pierzi nimic să aştepţi… Deoarece îţi trebuie cu orice preţ un bărbat, mă voi devota şi încă imediat!

— Nu, Chase! strigă ea, dându-se înapoi spre uşă. Nu, opreşte-te!

Fără să dea nici cea mai mică atenție rugăminţilor ei, Chase se îndreptă spre ea, o luă de talie şi o ridică de la pământ. Traversă salonul, deschise cu o lovitură de picior uşa camerei şi o aruncă fără menajamente pe pat. Apoi se lăsă să cadă peste ea şi îi smulse hainele cu nervozitate. Sarah închise ochii cuprinsă de un val de emoţii pe cât de puternice pe atât de contradictorii. Ar fi

vrut să-i reziste pentru ca el să nu-şi dea seama că este încă fecioară. Dar trupul ei nu asculta ceea ce-i dicta raţiunea şi fără să vrea se simţea reacţionând cu ardoare la fiecare din mângâierile pe care le primea de la Chase.

Mâinile şi buzele lui Chase o făcură să treacă peste ultimele scrupule. Renunţând să mai lupte, ea se abandonă în întregime plăcerii vertiginoase pe care o simţea crescând în ea. Pe pipăite ea îi deschise cămaşa şi-şi înfipse cu plăcere degetele în părul buclat şi moale care-i împodobea pieptul. Chase scoase un geamăt surd şi o strânse mai tare lângă el.

— Oh, Sarah, Sarah! Spune-mi că mă doreşti… Spune-mi, te rog, murmură el, cu gura lângă a ei.

— Te doresc Chase, oh, da, te doresc…

Pasiunea lui Chase păru deodată că se dezlănţuie. Buzele lui fierbinţi explorară minuţios corpul tinerei femei, mângâindu-i fiecare centimetru şi desenând la infinit arabescuri de plăcere pe pielea ei. Beată de fericire, Sarah tremura sub sărutările lui, se cambra sub mângâierile lui cele mai intime, agăţându-se instinctiv de el când dorinţa devenea prea intensă. Ea vibra în mâinile lui ca un instrument muzical, respirând în ritmul voluptăţii pe care ştiuse s-o trezească în ea, arzând cu o flacără interioară pe care doar el era capabil s-o stingă. Chase se depărtă uşor şi se dezbrăcă rapid. Printre genele pe jumătate închise, Sarah îl observa şi dorinţa devenea mai arzătoare. Întinzând braţele către el, ea se oferi cu toată candoarea feminităţii ei arzătoare. Dar deodată simţind corpul gol al lui Chase peste al ei, îi fu frică. Fecioară, era fecioară

şi el nu ştia! în câteva minute va avea de suferit o înfrângere mai teribilă decât ceea ce suferise până acum. În câteva secunde poate, Chase va izbucni în râs, îşi va bate joc de ea şi de fecioria ei încă intactă. Ea nu putea, nu trebuia!

Sprijinindu-şi mâinile în el, îl respinse cu toată forţa.

— Nu, gemu ea gata să plângă. Te rog Chase, nu ăsta!

— Nu? repetă el neîncrezător. Nu mai vrei?

Se ridică pe jumătate şi o privi cu o bruscă asprime.

— Ar fi prea simplu, Sarah… Acum c-ai simţit plăcerea, ai vrea să mă opreşti şi să mă laşi cu pofta nesatisfăcută.'.. În felul acesta poate te comporţi cu ceilalţi bărbaţi, dar nu cu mine, eu nu mă las astfel manipulat!

— Chase… protestă ea cu disperare. Nu înţelegi, nu este deloc asta! dar eu…

Fără s-o asculte, Chase se lăsă cu toată greutatea peste ea, în timp ce-şi vârî cu forţa genunchiul între picioarele ei. O suferinţă de neînţeles o rupse, smulgându-i un strigăt unic întretăiat de hohote nervoase.

— Sarah!…

Abia dacă-i recunoscu vocea. Părea consternat. Cât mai încet posibil, Chase se desprinse de ea, apoi se aşează pe marginea patului, şi-şi luă capul în mâini.

— Sarah, murmură el. Eu nu…

— Taci, Chase! îl rugă Sarah. Nu vreau să vorbesc.

— Dar, în sfârşit, de ce nu mi-ai spus că eşti fecioară?

— De ce ar fi trebuit? replică ea. Ne înţelesesem să avem o căsătorie neconsumată şi atât.

Chase suspină.

— Sarah, sunt mâhnit. Dar mai e ceva ce n-am înţeles. Cum se face că tu… n-ai făcut niciodată…?

— Asta nu te priveşte, Chase.

Nu era să-i spună că era din cauza lui, din cauză c-o respinsese, ea refuzase întotdeauna propunerile altor bărbaţi, din mândrie dar şi din teamă…

— Trebuia să bănuiesc. Eşti încă îndrăgostită de Hollister, nu-i aşa?

După ce a trecut prima clipă de surpriză, Sarah era gata să-i spună că se înşală. Apoi se răzgândi. Dacă ea îi spunea nu, Chase îi va pune "desigur o altă întrebare. Apoi o alta şi încă o alta. Şi va sfârşi prin a descoperi adevărul. Mai bine era să-l lase să creadă că-l iubea pe Andrew.

Capitolul 7

Sarah se aşează în faţa toaletei şi cu o mână tremurândă începu să-şi pună puţin rimei pe genele-i lungi şi întoarse. Dormise prost şi noua umilire pe care Chase i-o provocase în ajun seara, era încă dureroasă în mintea ei. Încă o dată o refuzase, aşa cum se temuse. Şi privirea plină de furie pe care i-o aruncase trântind uşa pentru a se duce să doarmă în cealaltă cameră nu lăsa niciun dubiu asupra celor ce gândea.

Când s-a trezit, cu o oră în urmă, Chase era plecat. Timp îndelungat, rămase întinsă în linişte, apoi se ridicase şi-şi comandase micul dejun. Dar fusese absolut incapabilă să înghită ceva. Şi se tot

întreba unde era Chase şi când va reveni.

Tocmai îşi terminase machiajul când auzi uşa apartamentului deschizându-se şi închizându-se. Înarmându-se cu tot curajul, ieşi din cameră. Chase stătea într-un fotoliu în salon şi era adâncit în citirea ziarului din acea zi. La intrarea ei el ridică ochii şi o privi îndelung.

— N-o să am prostul gust să te întreb dacă ai dormit bine, spuse el cu un aer sumbru. Sarah, aş vrea să ştii că… Atunci când ne-am căsătorit, nu credeam într-adevăr că… că tu…

Sarah ghici imediat ce voia să spună şi se înroşi toată Era exact ceea ce nu dorea să audă… îl întrerupse repede.

— Chase, te rog. Prefer să nu vorbesc. Sunt mâhnită că ţi-am impus asta… înţeleg că-mi porţi pică, dar acum s-a terminat, şi nu ţin să revin asupra acestui subiect.

— Terminat? repetă Chase cu un scepticism evident. Poţi într-adevăr să-mi promiţi că asta nu se va mai repeta?

Sarah se gândi o clipă. Ce însemna oare întrebarea lui?

Îi reproşa în vreun fel că nu-l respinsese cu tărie şi nu dorea să-şi ia răspunderea că o astfel de rătăcire nu va mai avea niciodată loc?

— Tăcerea ta este o mărturisire, Sarah şi deduc că răspunsul tău este negativ. Deoarece este aşa, vom reveni la Londra chiar în această după-amiază. Aici tentaţia este desigur prea puternică.

Sarah păli uşor, dărâmată de tonul dispreţuitor cu care el se exprimase. Chase observă imediat şi râse sarcastic.

— Dacă cineva se miră, n-ai decât să le explici

că au nevoie de mine la studio, reluă el. Nu este cu totul fals, de altfel. Suntem pe cale să cumpărăm drepturile unei emisiuni televizate americane şi contractul este greu de negociat. Este mai bine să mă ocup eu. Ai vreo obiecţie de formulat? Poate ai fi preferat să rămâi aici, nu? Cine ştie dacă în final n-ai fi reuşit să legi din nou anumite relaţii…?

— Oricum, dacă as refuza să mă întorc cu tine, îmi închipui că vei întrebuinţa din nou şantajul pentru ca să mă obligi să te ascult, replică Sarah cu vioiciune.

— Oh, nu este sigur… N-am avut nevoie să recurg la şantaj pentru a te aduce în patul meu mi se pare, remarcă el cu cinism.

Simţind că se înroşeşte, Sarah se întoarse brusc şi se duse în camera ei. Acordul pe care-l încheiaseră în ajun, era rupt definitiv. Durase doar câteva ore. Cum vor putea să se suporte timp de un an?

Sarah contemplă cu tristeţe valizele şi cutiile care umpleau camera,

— Hi bine, cred c-am terminat, doamnă McLeod, suspină ea.

De când se întorsese de la Jersey, Sarah se aranjase astfel ca să-şi petreacă majoritatea timpului la tatăl său, invocând mutarea iminentă a acestuia. Constatase de altfel că Chase, departe de a vedea în acest fapt cel mai mic inconvenient, părea, din contră, să se acomodeze foarte bine cu această situaţie. El însuşi venea foarte târziu seara, şi Sarah mânca în general singură. Întrucât aveau camere separate, abia dacă se vedeau.

— Era şi timpul! exclamă doamna McLeod

surâzând. Nu mă îndoiesc că soţul tău este foarte înţelegător, dar oricât! Nu eşti aproape niciodată cu el! Probabil că doreşte să fiţi mai mult timp împreună, nu?

— Oh, Chase înţelege perfect că-l ajut pe papa să-şi pregătească mutarea, afirmă Sarah ascunzând pe cât posibil o oarecare jenă.

— Bah, în orice caz nu mai avem, decât vreo două zile, nu-i aşa?

Sarah aprobă dând din cap. Două zile… Peste două zile nu va mai avea niciun alibi ca să lipsească toată ziua de acasă. Peste două zile va trebui să se reîntoarcă la căminul conjugal. Cu ce îşi va ocupa timpul când tatăl ei va fi plecat? Şi mai ales cum îşi va putea găsi somnul seara când nu va mai exista oboseala fizică a zilei care o ajuta să adoarmă? Nopţile de insomnie petrecute aşteptând întoarcerea lui Chase, ascultându-i paşii în camera vecină şi rugându-se încet ca acesta să deschidă uşa de comunicare între camerele lor şi! să vină la patul ei erau deja prea numeroase.

— Ar trebui să pleci acum, dacă nu vrei să întârzii în seara asta, o sfătui doamna McLeod, întrerupându-i fără să ştie firul gândurilor.

— Da, ai dreptate, aprobă Sarah punându-şi jacheta.

Tatăl ei îi invitase pe Chase şi pe ea să cineze într-un restaurant dansant în centrul Londrei, cu scopul de a serba plecarea. Această perspectivă. N-o bucura decât foarte puţin pe tânăra femeie, dar bineînţeles îi era imposibil să refuze.

Când ajunse la ea acasă, Chase venise deja. Observându-i maşina garată în faţa casei, ea îşi simţi inima bătându-i mai repede. Agasată, se

certă în sinea ei. Nu pentru că Chase, întâmplător, se întorsese mai devreme acasă trebuia să se emoţioneze. Nu pentru ea făcuse el acest efort şi acest lucru nu trebuia să-l uite.

Chase tocmai îşi turna un whisky când intră ea în salon. Ridică capul şi o privi cu un aer indiferent.

— Bună seara, murmură ea pe un ton cât se poate de indiferent.

— Bună seara.

Sarah îşi reţinu un suspin. Conversaţia lor era aceea a doi străini, pe care nişte condiţii deosebite îi obligau să locuiască împreună. Nu aveau nimic în comun, nimic să împartă, nimic să-şi spună. Locuiau sub acelaşi acoperiş, dar fără să-şi amestece vieţile. Pentru Sarah această situaţie era cu atât mai de nesuportat cu cât ea îl iubea pe Chase. Nu putea să se mai înşele în prezent: în orice clipă dorea să alerge spre el şi să i se arunce în braţe. Ar fi dat orice ca să aibă dreptul să-şi bage mâinile sub cămaşă şi să-i mângâie la infinit pielea caldă şi fină, să-şi bage faţa în scobitura gâtului lui, să-l sărute până i se taie răsuflarea.

— Sarah! încetează să te gândeşti la el! ordonă Chase, cu o voce aspră. Asta nu serveşte la nimic.

— Dar eu nu… începu ea înroşindu-se tare.

— Inutil să minţi, o întrerupse el cu autoritate. Când o femeie se gândeşte la bărbatul pe care-l iubeşte, asta se vede de la o poştă. Ar trebui mai bine să te duci să te pregăteşti pentru seara asta. Altfel vei fi în întârziere.

Fără a rosti vreun cuvânt, Sarah îl ascultă. Nu-i oferise nici măcar un pahar… Era clar că nu dorea să petreacă niciun minut în plus în compania ei.

Sarah nu ştia ce sperase din această căsătorie forţată, dar în orice caz nu se aşteptase la această singurătate totală, nici la ostilitatea abia voalată pe care i-o arăta Chase.

Intrând în cameră, primul lucru pe care-l observă fu cutia pusă pe pat. Încruntându-se, se apropie şi o examină cu curiozitate. Purta marca unui luxos magazin de îmbrăcăminte pe care Sarah îl cunoştea numai din reputaţie. Intrigată, deschise cutia şi dădu la o parte hârtia de mătase. Stupefacţia îi tăie răsuflarea. Scoase cu precauţie rochia din cutie şi contemplă o clipă decolteul îndrăzneţ, mânecile bufante încântătoare, pliurile elegante şi delicate. Nu şi-ar fi cumpărat niciodată această rochie… Nu era stilul ei. Cine oare i-a trimis-o?

În spatele ei uşa care comunica se deschise şi Chase apăru pe prag.

— De ce nu o încerci? sugeră el cu dezinvoltură.

Sarah se întoarse şi cu un gest neglijent aruncă rochia pe pat.

— Trebuie să fie o greşeală, declară ea pe un ton mândru. Eu n-am comandat aşa ceva.

— Tu nu, dar eu da… Pune-o Sarah, vreau să văd dacă-ţi vine.

— Tu ai cumpărat-o?

— Da. Este normal, nu? Eşti totuşi soţia mea. Toţi bărbaţii oferă haine soţiilor lor. De ce nu şi eu?

— N-o vreau. Nu-mi place.

— Nu are nicio importanţă, dacă mie îmi place.

— N-am nevoie de o rochie nouă de seară. Am destule.

— Dacă vrei să vorbim despre rochiile tale, sunt

gata! exclamă Chase. Ele sunt una mai ponosită decât cealaltă. Poate erau bune pentru fiica lui Duncan MacDonald, dar ele nu sunt demne de soţia mea.

— Atunci te sfătuiesc să-ţi schimbi rapid soţia, căci în ceea ce mă priveşte este exclus să-mi pun această rochie.

— Te înşeli, Sarah. O vei purta pentru că ţi-o cer eu. Du-te să te schimbi ca să văd dacă este sau nu măsura ta!

Reţinându-şi cu greutate mânia, Sarah luă rochia de pe pat şi se îndreptă spre baie, a cărei uşă o trânti cu toată puterea. Apoi se dezbrăcă şi-şi puse rochia cumpărată de Chase. O privire în oglindă îi confirmă ceea ce bănuia. Rochia îi venea de minune şi felul în care-i învăluia formele feminine era foarte sugestiv. În locul ei majoritatea femeilor ar fi profitat de ocazie pentru a-l seduce pe bărbatul pe care-l iubeau, mai ales dacă acesta era propriul lor soţ şi şi-ar fi dat toată osteneala pentru a transforma legătura lor forţată într-o veritabilă căsătorie. Dar Sarah era incapabilă. Nu putea lua iniţiativa atunci când Chase o respinsese de două ori. Nu voia să rişte un al treilea eşec.

Câteva minute mai târziu ieşi din baie, cu ochii în pământ pentru a nu întâlni privirea lui Chase. Acesta începu s-o examineze din cap până-n picioare în tăcere, apoi se apropie încet de ea, în timp ce cu o mână căuta în buzunarul hainei.

— Nu-i deloc rău, dar îţi lipseşte încă ceva esenţial.

Se opri la câţiva centimetri de ea şi-o apucă de talie pentru a o atrage spre el. Sarah se încordă.

Prin haine simţi căldura ce emana din corpul lui Chase şi asta o tulbură nespus. Puţin îi lipsea să nu-şi înnoade mâinile în jurul lui. În loc de asta ea se forţă să rămână imobilă, oricât de greu îi era.

Chase ridică o mână la înălţimea feţei. Între degetele lui strălucea un cercel încrustat cu safire şi cu diamante. Cu un gest aproape tandru, el dădu la o parte părul lung al Sarei, apoi fixă cu grijă bijuteria pe lobul urechii.

— Chase… protestă slab Sarah, cuprinsă de sentimente contradictorii: stupoare, plăcere şi emoţie.

Se degajă repede din strânsoarea lui şi se dădu înapoi cu un pas. Nu mai putea suporta să-l simtă atât de aproape. Era o reală tortură, mai ales după blândeţea de care dăduse dovadă.

— Mulţumesc!… murmură ea cu o voce slabă.

Îşi drese glasul şi reluă cu mai multă fermitate:

— Bineînţeles, îţi voi da înapoi toate acestea… când vom divorţa…

Faţa lui Chase se posomorî.

— Ai grijă, Sarah, o ameninţă el în surdină. Ştiu că-ţi provoc repulsie şi că nu vrei nimic de la mine, dar am totuşi mândria mea, nu uita.

Asprimea tonului şi a privirii o lăsă pe Sarah fără glas. Chase puse cel de-al doilea cercel pe o măsuţă, apoi se duse în camera lui.

Uşa comunicantă fu trântită cu violenţă, făcând-o pe Sarah să tresară. Dumnezeule, ce greşeală făcuse pentru a fi condamnată la un astfel de supliciu…?

Mâhnită, ea se întoarse în sala de baie pentru a termina să se îmbrace. Se machie uşor, în special pentru a-şi ascunde cearcănele şi paloarea

tenului, apoi îşi adună părul într-un coc punându-și astfel în valoare noii cercei. Apoi îşi încălţă o pereche de pantofi cu tocuri înalte şi coborî la parter unde Chase o aştepta bând un al doilea pahar de whisky. Sarah se încruntă, fără să îndrăznească totuşi să-i facă cel mai mic reproş.

— Nu te nelinişti, sunt încă perfect lucid şi am intenţia să rămân, o asigură el pe un ton ironic, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Ce păcat că prietenul tău Hollister nu te poate vedea acum…! Pariez c-ar divorţa imediat. Dar poate că regretă deja că s-a căsătorit cu Judith…? Ce crezi, Sarah?

— Oricine poate comite o greşeală, remarcă ea cu răceală,

— O greşeală? Tu numeşti asta o greşeală? în acest caz trebuie ca lucrurile să fie clare între noi. Atâta vreme cât vei fi soţia mea, îţi interzic să-i ierţi această greşeală, cum spui tu. M-ai înţeles?

— Chase, tu ai poate obiceiul să minţi şi să înşeli, pentru a-ţi ajunge scopurile în viaţă, dar eu nu, replică ea, ridicându-şi bărbia în chip de sfidare.

De data asta părea să fi avut ea ultimul cuvânt, căci Chase nu răspunse nimic.

Seara fu penibilă pentru Sarah. De fapt nu şi-o imaginase. Masa se prelungi şi ea nu scoase aproape niciun cuvânt în tot timpul cinei. Chase şi Duncan duseră în schimb o conversaţie foarte animată. Uitaseră parcă amândoi de existenţa tinerei femei… şi trecu destul timp fără ca niciunul dintre ei să-i adreseze cuvântul.

— Şi tu, Sarah? o interpelă deodată tatăl ei, atunci când nici nu se aştepta. Care sunt proiectele tale? Ai intenţia să-ţi păstrezi slujba sau

Chase are alte idei în cap... spuse el cu maliţiozitate.

— Ţin ca Sarah să continue să-şi exerseze meseria atâta timp cât va dori, răspunse Chase înainte chiar ca ea să poată deschide gura. Cunosc prea multe femei tinere, inteligente, ale căror talente au fost pe nedrept sacrificate în profitul unei vieţi de familie care nu le prea convenea. Nu doresc să-i impun asta lui Sarah... Ea este acea care alege, şi-i voi respecta alegerea, în afară de asta are norocul că poate lucra acasă, ceea ce înseamnă, că poate chiar, dacă o doreşte, să-şi îmbine viaţa profesională şi cea familială fără prea multe greutăţi.

Sir Duncan dădu din cap, cu un aer vizibil surprins.

— Punctul dumitale de vedere este probabil destul de original, chiar pentru epoca de acum, constată el. Vei înţelege deci că pentru mine, un astfel de raţionament este practic o mică revoluţie! Când eram tânăr singura carieră admisă pentru o femeie era cea de mamă de familie.

— Da, tată. Dar timpurile au evoluat, Sarah. Acum femeile pot alege.

— Anumite femei doar, rectifică Chase. Pentru multe dintre ele într-adevăr, nu educaţia copiilor este o obligaţie, ci munca în afară, şi asta pentru motive financiare. Majoritatea ar fi încântate dacă li s-ar propune să-şi schimbe locul din uzină, cu cel de gospodină acasă. Ele n-au din nenorocire această alternativă.

— Da, este adevărat, admise Sarah gânditoare. Trebuie să fie teribil pentru o mamă să fie obligată să-şi părăsească copilaşul în mâinile unei doici

pentru a se duce să câştige cu ce să-l hrănească.

De fapt atunci când se vorbeşte despre eliberarea femeilor prin muncă, se uită cu totul că marea majoritate a muncilor sunt plictisitoare şi fără mare interes; şi că o femeie, chiar dacă a ales să lucreze, se va învinui întotdeauna în fundul sufletului ei că nu se ocupă ea singură de copil. Şi dacă ea nu se învinuieşte, anturajul ei va face totul pentru a deştepta în ea acest sentiment de vinovăţie.

— Ai dori deci să fii o mamă care stă acasă? se interesă Chase privind-o cu atenție.

— Da, cred. Cel puţin anii care preced vârsta şcolară.

— Ia spuneţi-mi voi doi, îi întrerupse Sir Duncan. Oare din întâmplare…?

— Nu, răspunse Chase foarte natural. Vreau s-o păstrez pe Sarah doar pentru mine timp de câţiva ani. Pe urmă vom mai vedea…

Sarah îl privi stupefiată. Cum putea minţi cu un asemenea aplomb când ştia prea bine că mariajul lor nu va dura decât un an?

Tocmai terminau desertul când orchestra începu să cânte. Imediat perechile se ridicară de la masă şi se îndreptară spre pista de dans. Muzica era foarte romantică şi vederea dansatorilor înlănţuiţi îi strânse inima lui Sarah.

— De ce nu vă duceţi şi voi să dansaţi? sugeră Sir Duncan surâzând.

Sarah se grăbi să protesteze, dar tatăl ei îi tăie vorba cu autoritate.

— Nu o asculta, Chase. Moare de poftă, adăugă el. N-o vezi cum observă pista de dans de cinci minute?

Chase se ridică şi o apucă pe Sarah de cot, invitând-o să-l urmeze pe pista de dans. Când ajunseră în mijlocul celorlalţi dansatori, el o înlănţui. În ciuda ei, Sarah se încordă. Presiunea mâinilor lui Chase se accentuă atunci pe talie, în timp ce-o lipea forţat de el.

— Tatăl tău ne priveşte, îi şopti el la ureche, Nu uita că suntem tineri căsătoriţi amorezaţi nebuneşte unul de altul.

Sarah se înroşi. Contactul trapului lui Chase era în acelaşi timp delicios şi intolerabil.

Dansând, acesta începu să-i mângâie încet spatele, umerii, gâtul, producându-i fiori de plăcere. Apoi îşi aplecă încet capul şi fără să o lase pe Sarah să realizeze ce se petrecea, îi fură un sărut. Uimită, Sarah deschise gura pentru a protesta, dar buzele lui Chase îi înăbuşiră sunetul vocii.

Instinctiv ea răspunse strânsorii lui şi-şi înnodă braţele în jurul lui. Dintr-odată nu mai exista decât dragostea ce o simţea pentru el şi tandreţea de care avea atâta nevoie. Îşi uitase tatăl, celelalte perechi care evoluau în jurul lor, muzica şi chiar faptul că Chase n-o iubea şi n-o va iubi niciodată.

— Credeam c-am contractat o căsătorie în alb, îi şopti Chase revenindu-şi.

Cuvintele lui avură asupra lui Sarah efectul unui duş rece. Depărtându-se brusc de el încercă să-i înfrunte privirea cu tot sângele rece de care era capabilă.

— Vreau să ne întoarcem la masă, îi spuse. Ea pe un ton ce părea liniştit. Sunt obosită.

Chase o privi cu o ironie abia mascată, dar se abţinu de la orice comentariu, spre uşurarea

tinerei femei. În tăcere, el o conduse la masă. Sir Duncan îi privi apropiindu-se, surâzând uşor. Părea foarte satisfăcut de perechea pe? care o formau fiica şi ginerele său… Dac-ar şti, se gândi cu tristeţe Sarah.

— Doar dacă n-aveţi poftă să rămâneţi, eu vă propun să ne întoarcem acasă, anunţă el cu un surâs. Încep să mă simt obosit. Ultimele săptămâni au fost foarte agitate şi n-am obiceiul să mă culc târziu.

Chase aprobă dând din cap. Sarah îşi luă geanta de pe masă şi toţi trei se îndreptară spre ieşire.

Puţin mai târziu, atunci când ea se demachia în faţa oglinzii, Sarah nu-şi putu imagina cum s-ar fi terminat seara dacă Chase şi cu ea ar fi fost într-adevăr îndrăgostiţi. În acest caz, acesta n-ar fi părăsit-o în hol, pretinzând că avea de lucru. Ar fi urcat amândoi într-un dormitor pe care l-ar, fi împărţit şi Chase ar fi dezbrăcat-o imediat. Apoi ar fi lungit-o pe pat şi… Sarah îşi închise ochii, pradă unei mari emoţii. Cum nu-şi dădea oare seama de pasiunea pe care i-o insufla? Era orb sau din contră, se amuza torturând-o, refuzându-i-se.

Era culcată de mult timp când auzi în sfârşit paşii lui Chase pe scară. Pentru un moment inima îi bătu mai tare. Şi dacă printr-o minune Chase deschidea această uşă? Oh, poate că…

Uşa camerei vecine se închise şi Sarah se simţi cuprinsă de o imensă decepţie. Un reflex aproape copilăresc o făcu să-şi bage capul sub pernă, pentru a nu mai auzi zgomotele înăbuşite care-i parveneau. Nu dorea să ştie că Chase este alături, chiar de cealaltă parte a peretelui, şi că ea nu avea dreptul să se ducă la el, oricât de puternică i-

ar fi dorinţa.

Capitolul 8

Soneria telefonului se auzi exact în clipa în care Sarah închidea uşa de la intrare. Dezbrăcându-se în grabă de haină alergă să răspundă. Tocmai se reîntorsese de la aeroportul Heathrow, unde îşi întovărăşise tatăl ce plecase spre Qu'Hoor.

— Sarah?

Mâna tinerei femei se crispă pe receptor, în timp ce se căznea să-şi păstreze calmul.

— Sarah! repetă Chase. Eşti acolo?

— Da… eu… Am intrat chiar acum. Cărui motiv îi datorez onoarea acestui telefon? Credeai că profit de plecarea tatălui meu ca să fug?

— Am părăsit casa repede azi dimineaţă, explică Chase fără a observa remarca.

La tonul vocii sale Sarah înţelese că nu era singur.

— Şi mi-am uitat pe birou un dosar de care am absolută nevoie. Poţi să mi-l aduci tu la birou, te rog? Te-aş fi invitat apoi la dejun ca să-ţi mulţumesc, dar din nenorocire sunt deja prins.

Sarah acceptă fără să ezite să-i facă acest serviciu, în ciuda unei lucrări urgente pe care trebuia s-o dea unui client la începutul săptămânii următoare şi pe care nu avusese încă timpul s-o înceapă. Chase începu atunci să-i explice unde se găsea exact acest dosar, apoi Sarah puse receptorul în furcă. Sarah nu avu nevoie de mai mult de câteva minute pentru a descoperi dosarul respectiv, în biroul lui Chase. Îl luă imediat, verifică dacă avea cheile maşinii în geantă şi ieşi.

Studiourile de televiziune erau situate într-un imobil de mari proporţii. Sarah îşi gară maşina chiar în faţă şi cu un pas hotărât se îndreptă spre intrare. Un portar în livrea se repezi imediat ca să-i deschidă uşa şi se înclină uşor la trecerea ei Sarah traversă holul şi ajunse la recepţie. Surâzând, ea spuse cine este. Şi, în mod curios, i se păru că recepţionera se simţea prost, ca şi cum vizita ei era cu totul inoportună. Imediat Sarah se încordă. Şi dacă Chase era cu o femeie? De fapt, avusese timp îndelungat o mulţime de amante şi viaţa de călugăr pe care o ducea cu Sarah nu era desigur pe gustul lui. Şi cum de altfel nici n-o iubea, n-avea de ce să-i rămână credincios. Nu fusese niciodată geloasă până acum pe cineva, dar de data asta era. Nu putea suporta ideea că alte femei aveau dreptul să-l iubească pe Chase, când ea nu-i putea avea.

Recepţionera ridică receptorul şi formă un număr, întorcându-i spatele lui Sarah, pentru ca aceasta să nu-i audă conversaţia. Totuşi, în ciuda precauţiilor ea nu putu să-şi împiedice corespondenta de la celălalt capăt al firului să exclame zgomotos şi Sarah, la pândă, nu pierdu nimic din răspunsul ei.

— Doamna Lorimer? Eşti sigură?... pentru că Clancy Williams este în biroul lui şi cred că sunt pe cale de a se împăca. Nu îndrăznesc să-i deranjez.

— Sigur, înţeleg... şopti recepţionera.

— Clancy Williams? Sarah se propti discret pe birou pentru a nu cădea. Îşi amintea perfect de legătura pe care Chase o avusese cu această actriţă la modă şi care în acea epocă alimentase

cronica mondenă a tuturor” ziarelor de senzaţii. Relaţiile lor încetaseră cu un an în urmă, după căsătoria lui Clancy Williams cu un alt pretendent al ei. În mod vizibil asta n-o împiedica să revină la fosta ei dragoste când avea chef.

— Domnişoară, interveni Sarah, simţind că nu va putea să mai suporte. Soţul meu mi-a telefonat adineauri ca să-i aduc anumite documente pe care le-a uitat acasă. Dacă este ocupat pot foarte bine să le las secretarei. Ea i le va da de îndată ce va putea, presupun.

— Oh, da, desigur, se grăbi să confirme recepţionera, ascunzându-şi cu greu o mare uşurare.

Părăsindu-şi o clipă biroul, ea o conduse pe Sarah spre ascensor şi-i arătă drumul. Apoi o părăsi şi se întoarse la lucrul ei.

Sarah profită că era singură în ascensor pentru a-şi recăpăta sângele rece. Poate că înţelesese greşit şi în orice caz, trebuia să se obişnuiască cu ideea că, mai devreme sau mai târziu, Chase va avea o amantă. Era inevitabil, date fiind relaţiile lor sau mai exact lipsa lor de relaţii. Secretara lui Chase, o tânără femeie brună de vreo treizeci de ani, o primi cu un surâs cam stingherit.

— Bună ziua, doamnă Lorimer…

Sunt destul de jenată, căci soţul dumneavoastră mi-a cerut să vă introduc în biroul lui de îndată ce sosiţi, dar mi-e teamă că mi-e imposibil s-o fac imediat. Este… foarte ocupat.

— Venisem doar să-i aduc un dosar de care avea nevoie. În fond nu este necesar să-l văd.

— Este, pentru că… Domnul Lorimer va fi foarte nemulţumit dacă află că nu v-am lăsat să intraţi…

Se întrerupse, neştiind ce să facă. Cu un gest hotărât, Sarah puse documentele pe birou. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă. N-avea niciun chef să-i surprindă pe Chase şi Clancy Williams, aşa că preferă să plece imediat, oricât de laş ar fi fost acest gest…

Dar n-avu timp să iasă. În spatele ei, uşa care separa biroul lui Chase de cel al secretarei lui se deschise brusc, lăsându-i să apară pe Chase şi pe fosta lui amantă. Instinctiv secretara se ridică şi făcu un pas pentru a se aşeza între ei şi Sarah, care se întorsese.

— Domnule Lorimer… Soţia dumneavoastră… începu ea bâlbâindu-se lamentabil.

— Soţia ta? repetă Clancy Williams cu o ironie rea. E soţia ta? Dumnezeule! Dar ce-ţi veni să te însori? Nu este deloc genul tău, dragul meu!

Sarah se abţinu să nu reacţioneze. Dar în sinea ei era şi furioasă, şi întristată. Furioasă pentru că Clancy Williams îşi permitea s-o insulte liniştită în public şi întristată pentru că lui Chase nici nu-i trecea prin gând s-o pană la punct. Din contră, avu chiar impresia că acesta din urmă îi aruncă o privire agasată, rezervându-i lui Clancy unul din acele surâsuri devastatoare al căror secret îi avea.

Sarah trebuia totuşi să admită că rivala ei avea dreptate. Aceasta corespundea într-adevăr mult mai bine tipului de femeie susceptibilă să placă unui bărbat ca Chase. Era atât de drăguţă, atât de sigură pe farmecele ei… Era evident că avea de altfel o mare experienţă a vieţii şi acest lucru ar fi fost suficient s-o facă să fie dorită de oricare bărbat normal construit. În faţa ei Sarah se simţea strivită. Clancy Williams era exact ceea ce dorea

să fie... Era drăguţă, plină de siguranţă şi mai ales era amanta lui Chase sau fusese cel puţin...

— Când am aflat că Chase s-a însurat, continuă actriţa fără milă, nu mi-am crezut urechilor... Cunoscându-l, acest lucru părea atât de neverosimil! Altfel i-aş fi trimis un cadou, nu-i aşa... Eram de altfel gata să-i cumpăr o pijama de mătase, absolut minunată, dar m-am răzgândit. Pe de o parte nu avusesem confirmarea veştii şi pe de altă parte mi-am amintit că nu purta niciodată.

Sarah nu putu decât să remarce privirea complice pe care Chase şi Clancy o schimbară pe furiş şi imediat simţi cea mai crudă muşcătură a geloziei! Dacă ar fi putut i-ar fi omorât pe amândoi. Mai întâi pe Clancy, apoi pe Chase încet, pentru a-i produce o suferinţă cel puţin echivalentă cu cea pe care o simţea ea în acest moment.

— În sfârşit, Chase, n-aveai mintea întreagă când te-ai hotărât să te însori cu ea! reluă Clancy pe un ton aproape mângâietor. Doar dacă n-ai luat în mod deliberat această hotărâre să te răzbuni pe mine. Mărturisesc că nu ştiu cum ai putut ajunge aici. Este păcat că n-ai putut răbda, suspină ea cu o mică strâmbătură, prea încântătoare, pentru a nu fi fost savant studiată mai înainte. Acum că sunt pe cale să divorţez, nu mai eşti tu liber.

— Ne rămâne prietenia, Clancy, i-o întoarse Chase cu căldură.

— Prietenia, nu la asta mă gândeam când ţi-am telefonat azi dimineaţă, dragul meu. Dar vom avea tot timpul să mai vorbim despre asta în timpul dejunului, adăugă ea, învăluindu-l într-o privire de îndrăgostită.

Sarah îşi strânse pumnii de furie şi de nerăbdare. Deci pretinsa lui masă de afaceri nu era în realitate decât un dejun cu Clancy Williams… Şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, aveau timpul să discute deschis despre evoluţia viitoare a relaţiilor lor în faţa ei, prefăcându-se că ignoră complet prezenţa ei, cu toate că era totuşi soţia personajului principal, chiar dacă asta-i displăcea rivalei ei.

— Mă duc s-o însoţesc pe Sarah până la ascensor îi spuse el lui Clancy. N-ai decât să mă aştepţi în biroul meu. Revin imediat.

Clancy aprobă cu un semn din cap şi o privi pe Sarah cu un aer triumfător, care reuşi s-o enerveze. Fără un cuvânt totuşi, ea îl urmă pe Chase pe culoar.

— Îţi mulţumesc că te-ai deranjat, declară acesta de îndată ce fură singuri.

— Te rog, toată plăcerea a fost de partea mea, ironiză Sarah. Sunt totuşi dezolată că ţi-am întrerupt regăsirile înduioşătoare.

O clipă Sarah crezu că vede în ochii lui Chase o lucire de satisfacţie, dar fu o impresie trecătoare. Aproape imediat faţa soţului ei se închise şi privirea îi deveni de nepătruns.

— Clancy şi cu mine suntem prieteni de multă vreme, afirmă el pe un ton neutru. A venit la Londra ca să negocieze un contract cu biroul nostru.

— Şi ca să te informeze că este pe cale să divorţeze, bănuiesc, completă Sarah, abţinându-se cu greutate. M-ai fi luat în căsătorie, Chase, dacă ai fi ştiut-o mai devreme?

Chase dădu din umeri cu dezinvoltură.

— În orice caz n-o ştiam, nu-i aşa? replică el, evitând întrebarea. În plus relaţiile care există între noi n-au nicio legătură cu cele pe care le întreţin cu Clancy…

Sarah păli brusc, atinsă de cuvintele lui.

— Evident… Eu sunt doar soţia ta.. Pe când ea… ea…

— Suntem prieteni de foarte mult timp, ţi-am spus-o, o întrerupse sec Chase. În prezent traversează o perioadă dificilă şi cred că este de datoria mea s-o ajut, asta-i tot.

— Şi cunoaşte adevăratul motiv al căsătoriei noastre? se interesă Sarah, evitând cu grijă să-l privească în faţă.

Era foarte sigură că întrebarea ei îi va aduce pe buze un surâs ironic, chiar dispreţuitor… Nu avea curajul să înfrunte acest lucru.

— Nu, şi are puţine şanse ca să-l descopere, căci nu cred că va mai reveni supra acestui subiect. Avem multe alte lucruri de discutat împreună, să ştii!

Sarah nu se îndoia din păcate! Clancy dorea să-l recucerească pe Chase şi acesta din urmă era vizibil gata să se lase sedus. Probabil că era încă îndrăgostit de ea…

Intră în ascensor fără să-i arunce o privire şi doar după ce uşile se închiseră în spatele ei, consimţi să se întoarcă.

Geloasă… Era pur şi simplu bolnavă de gelozie. Şi violenţa propriilor ei sentimente o speria. Niciodată nu simţise acest lucru. Suferise deja din cauza lui Andrew mai întâi, apoi din cauza lui Chase. Dar nu era nimic în comparaţie de ceea ce simţea în prezent.

Fără să ştie cum, se urcă în maşina ei cu ochii înlăcrimaţi de furie şi disperare. Timp de câteva minute se căzni să-şi reia calmul, amintindu-şi odiosul şantaj pe care Chase îl exersase asupra ei şi indiferenţa pe care o manifestase întotdeauna faţă de ea. Nu putea totuşi să fie amorezată de acest bărbat! Era absurd… Şi totuşi…

Apoi făcu contactul şi demară. Traficul se intensificase uşor şi avu nevoie de un timp mai lung decât la plecare pentru a se întoarce acasă, cu atât mai mult cu cât nu era prea concentrată asupra conducerii maşinii. Imaginea lui Chase o obseda ca şi gândul că el se afla în acest moment singur cu Clancy. Încercase să şi-l alunge din minte. Dar parcă devenise subit incapabilă să se gândească la altceva.

Abia îşi garase maşina în faţa casei, că un taxi se opri la câţiva metri. Maşinal Sarah privi bărbatul care coborî şi inima îi tresări. Imposibil să nu recunoşti acest păr blond şi buclat şi această siluetă puţin îngrăşată. Era Andrew. Acesta se precipită în direcţia ei.

— Sarah! strigi el bucuros.

Înainte de a-l putea împiedica, el îi luă mâinile într-ale lui şi o atrase spre el.

— Oh, Sarah… repetă el privind-o cu intensitate.

— Andrew! Dar ce faci aici? îl întrebă Sarah, încă surprinsă.

— Nu ghiceşti? răspunse el. Oh, Sarah! De când te-am revăzut n-am încetat să mă gândesc la tine. Şi cum mai aveam câteva zile de concediu, am profitat. Nu puteam suporta să te ştiu departe de mine, draga mea!

— Nu sunt draga ta! protestă Sarah vehement.

Şi eu…

— Te rog, Sarah. Am venit de la Jersey ca să te văd şi ca să-ţi vorbesc. Nu-mi lua această plăcere! Mergem să mâncăm în oraş? De acord?

O înlănţui tandru pe Sarah şi o conduse spre taxiul care încă aştepta.

— De unde ai avut adresa mea? se miră Sarah, urmându-l aproape fără voia ei.

— Consultând registrul hotelului, simplu. Dacă aş fi avut ocazia ţi-aş fi cerut-o direct, dar nu mă aşteptam să plecaţi aşa repede.

— Chase avea de lucru. Trebuia neapărat să se întoarcă la Londra.

Luară loc în taxiul care porni imediat. Faptul că Andrew a venit în mod special de la Jersey pentru a o vedea, o lăsa indiferentă pe Sarah. Din contră, simţea un fel de dispreţ pentru el la gândul că-şi părăsise nevasta şi copilul pentru a veni la ea. Doar dacă o minţea. Ar fi putut foarte bine să vină la Londra pentru afaceri şi să profite de sejurul în capitală pentru a-i face o vizită, pretinzând c-a făcut călătoria doar pentru ea. Andrew era un oportunist şi minţea tot timpul…

— Andrew, este ridicol, declară ea deodată. Eşti căsătorit şi eu de asemenea.

— Şi ce dacă? Asta nu ne va împiedica să fim fericiţi împreună! Oh, Sarah, dac-ai şti cum te iubesc… suspină el cu emfază.

— Oare nu banii tatălui meu te interesează? îl întrebă ea sec. Fii atent,

Andrew, m-am schimbat. Nu mai sunt tot atât de stupidă ca altădată.

— Nu sunt convins, dragă Sarah, căci trebuie să fi fost într-adevăr stupidă să te măriţi cu un bărbat

ca Lorimer, replică el cu bruscheţe. Ca toată lumea şi eu citesc ziarele, Sarah, şi ştiu cât iubeşte femeile. Toate femeile, insistă el cu răutate şi de preferinţă cele mai drăguţe…

— Insinuezi oare că nu sunt în măsură să lupt împotriva lor? Ei bine, eşti încântător Andrew, şi-ţi mulţumesc foarte mult.

Se aplecă uşor înainte şi dădu ordin şoferului să se întoarcă imediat. Andrew deschise gura ca să protesteze, dar păru că se răzgândeşte şi în final rămase tăcut.

Câteva minute mai târziu taxiul se opri încă o dată în faţa casei lui Sarah. Fără niciun cuvânt, aceasta deschise portiera şi ieşi. În sinea ei ea o plângea din toată inima pe Judith. Nu era prea nostim în fiecare zi să fii măritată cu Andrew.

Acesta sări la rândul lui din maşină şi o prinse pe Sarah de braţ în momentul când se pregătea să traverseze strada.

— Sarah… Sarah, te implor, ascultă-mă.

— Nu cred că mai e ceva de adăugat, răspunse rece Sarah.

Deodată tresări. La colţul străzii apăru maşina lui Chase. Instinctiv, ea îşi consultă ceasul. Nu se putea să fi terminat de mâncat! în afară de asta nu era în obiceiul lui să se întoarcă acasă în cursul zilei. Avea deci un motiv cert s-o facă! Dar care?

Şi Andrew îl văzuse sosind pe Chase. El aşteptă ca acesta să parcheze în spatele taxiului, apoi brusc se întoarse spre Sarah, şi-o luă în braţe. Profitând de efectul de surpriză astfel creat, el o sărută pe gură cu ardoare. Trecură câteva secunde până când Sarah îşi dădu seama ce se întâmplă. Şi când în sfârşit îşi reveni şi vru să-i

reziste, el îi dădu drumul în mod natural, luându-i astfel orice posibilitate să-i dovedească lui Chase că nu fusese de acord. Apoi se grăbi spre taxi, se sui şi plecă.

— Nu este prea galant din partea lui să te lase singură să înfrunţi mânia mea legitimă, ironiză Chase apropiindu-se de ea. Privirile li se încrucişară şi Sarah nu-şi putu reţine un tremur de frică. Ochii lui Chase reflectau o duritate pe care ea nu o mai văzuse până atunci. Spontan, îi veniră în minte o serie întreagă de explicaţii plauzibile, dar gâtul ei parcă sugrumat nu lăsă să scape niciun sunet. În orice caz, se gândi ea pentru a se linişti, nu-i datora nicio explicaţie. Îi dăduse el vreuna că să-şi justifice relaţiile cu Clancy Williams?

— Am impresia că sosirea mea neprevăzută te-a împiedicat să te duci la hotelul lui cum prevăzuseşi, reluă Chase. Regret, dar este doar din cauza ta. Dacă te gândeai mai puţin la el când îţi vorbeam la telefon, nu te-ai fi înşelat în privinţa dosarului, adăugă el dând din umeri. Sunt aici doar pentru că nu mi-ai adus hârtiile de care aveam nevoie. Vezi, te înşeli dacă-ţi imaginezi că poţi să alergi la amantul tău de îndată ce-ţi întorc spatele. Sunt întotdeauna imprevizibil. Ai dovada!

— Andrew nu este amantul meu…

— Nu? Şi de ce? Pentru ce motiv nu este amantul tău? Chiar tu mi-ai spus că-l iubeşti şi el părea gata să te satisfacă. Atunci? în cinci ani aveai destul timp să fii a lui. În loc de asta ai rămas virgină. De ce, Sarah?

Vorbind, el o apucă cu fermitate de cot şi o trase în urma lui în casă.

— De ce? repetă ea cu o voce tremurândă. Îndrăzneşti să mă întrebi de ce? Din cauza ta, Chase, numai din cauza ta! Acum cinci ani am dorit să mă iubeşti, dar ai refuzat. Tu numărai la activul tău zeci de amante, dar pe mine m-ai refuzat! Cum credeai că după această ofensă voi mai avea curajul să mă ofer unui alt bărbat?

— Şi din cauza asta n-ari avut niciodată un amant?… murmură Chase, cu totul uimit.

— Da! înţelegi acum?

Timp de câteva secunde se priviră în tăcere.

Instinctiv, Sarah bătu în retragere. Niciodată nu-l văzuse pe Chase în starea asta. Ochii lui scânteiau de furie şi deveni subit livid. Trăsăturile lui se aspriseră. În faţa ei se afla deodată un străin.

— Şi în ciuda dragostei pe care o simţi pentru Hollister, n-ai încercat niciodată să devii amanta lui? reluă el cu o voce surdă…

— Nu… Nu puteam să risc să fiu din nou respinsă şi umilită de el cum fusesem de tine. Şi cum puteam oferi omului pe care-l iubeam ceea ce tu refuzaseşi în mod deschis?

— Sarah, spuse Chase, atingându-i obrazul cu un deget.

Sarah tresări violent, ca şi cum ar fi primit o descărcare electrică.

— Nu mă atinge, Chase! strigă ea, dându-se înapoi cu un pas. În special nu mă atinge şi pleacă! Nu vreau să te mai văd!

Întorcându-se rapid, fugi şi se refugie în camera ei, orbită de lacrimi. Ce i se întâmplase? Niciodată nu avusese intenţia să-i mărturisească totul lui Chase! Dumnezeule, ce proastă fusese… în

prezent probabil ghicise că ea îl iubea, că-l iubise întotdeauna şi asta-i dădea o armă extraordinară împotriva ei. Prin imprudenţa ei, i se predase cu totul. Oh, dacă măcar ar fi putut şterge ce spusese!

După-amiaza fu lungă. Chase plecase imediat după cearta lor şi de atunci nu mai ştia nimic de el. Sarah, incapabilă să lucreze, se mulţumi să rătăcească toată ziua dintr-o cameră în alta, rumegându-şi suferinţa, ruşinea, disperarea şi regretele. Către ora douăzeci şi treizeci, văzând că Chase nu revenea, se hotărî să cineze singură. Dar n-avea poftă şi ea putu, forţându-se, să înghită doar o bucată de brânză şi un fruct.

La ora douăzeci şi două se duse să se culce. Unde era Chase? Şi mai ales cu cine? Dar mai era necesar să-şi pună asemenea întrebare când răspunsul era atât de evident? Chase nu era bărbatul care să refuze ocaziile care i se ofereau, iar Clancy Williams arătase clar că era dispusă să-i ţină companie…

Se trezi brusc fără să ştie din ce cauză. Afară era încă noapte şi totul era tăcut, în cameră nu mişca nimic în afara perdelelor de la geamul deschis, pe care o adiere uşoară le agita.

Totuşi Sarah îşi dădu seama că nu era singură. Imediat se gândi la un hoţ care pătrunsese în casă şi se sculă brusc, de data asta trezită complet. Atunci observă că uşa care separa camera ei de cea lui Chase era întredeschisă. Dar n-avu timp să tragă nici cea mai mică concluzie. Uşa se deschise complet şi Chase apăru îmbrăcat doar cu un halat.

— Chase? murmură Sarah cu o voce ezitantă.

Fără să-i răspundă, acesta avansă spre ea. Cu

un gest apucă cuvertura şi o aruncă la piciorul patului. Apoi se dezbrăcă de halat şi veni să se lungească lângă tânăra femeie.

— Chase! protestă aceasta mai ferm.

— M-am decis să repar o greşeală pe care am făcut-o acum cinci ani, Sarah, explică el apucând: o cu un braţ de talie, în acea zi te-am respins şi n-ai îndrăznit din cauza mea niciodată să te oferi altui bărbat. Dar în seara aceasta, dacă unul din noi va trebui să-l respingă pe celălalt, tu eşti aceea care vei lua iniţiativa.

Vocea lui era caldă şi Sarah închise ochii, totodată subjugată, ruşinată şi neliniştită.

— Chase… este trecutul, şi…

— Este posibil, dar tu nu ai încetat să suferi din cauza acestui trecut timp de cinci ani. Este timpul să te vindeci. Am venit pentru asta. Să uităm tot, Sarah şi să revenim cu cinci ani în urmă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca şi cum ar fi fost prima dată, şopti el atrăgând-o către el.

Gura lui atinse tâmplele lui Sarah, obrajii, bărbia, apoi se aşeză pe buze cu o tandreţă nesfârşită. Pe loc, Sarah se simţi răspunzând sărutului lui cu o ardoare pe care nu credea s-o aibă. Şi nici nu protestă când Chase desfăcu cu o mână bretelele cămăşii de noapte din dantela.

De îndată ce o dezbrăcă, o luă în braţe şi o strânse cu toată forţa la pieptul lui. În ciuda ei, Sarah tremura de emoţie. Contactul trupului lui Chase pe al ei era atât de agreabil, atât de minunat… Era exact ce visase zile întregi. Totuşi, în sinea ei rămânea o vagă nelinişte. Şi dacă nu era decât un joc pentru el? Dacă, ca acum cinci ani, el o va părăsi în mijlocul actului de dragoste?

Cum va putea suporta ea această încercare? Unde-şi va găsi curajul?

Mâinile lui Chase îi arătară însă contrariul, şi Sarah nu întârzie să se ofere fără restricţie plăcerii intense pe care i-o procurau mângâierile lui. Încetul cu încetul îndrăzni şi ea să-l atingă, timid la început, apoi cu mai multă siguranţă, văzând că Chase reacţiona la mângâierile ei.

Când dorinţa lor deveni intolerabilă, Chase se lăsă pe-o parte şi se lungi pe spate, imobil.

— Sarah, vreau să mă priveşti şi să vezi în ce măsură te doresc. Sunt tot atât de vulnerabil ca şi tine şi dacă tu mă respingi acum îmi va fi tot atât de greu să-mi revin. Dar ai dreptul, dacă o doreşti. Tu trebuie să alegi. Oricum îţi voi respecta voinţa, chiar dacă aş suferi.

Sarah contemplă o clipă părul lui brun zburlit, ochii verzi arzând de febră, corpul minunat şi teribil de viril…Reţinându-şi respiraţia, ea întinse o mână tremurătoare către el şi-i mângâie cu un deget pieptul muşchiulos. Incapabil să se ţină mai mult, Chase îi apucă încheietura mâinii şi o aşează peste el. Picioarele lor se înlănţuiră şi alunecară împreună în mijlocul patului.

— Oh, Sarah, murmură Chase cu o voce alterată de dorinţă. Sarah, vreau să fac dragoste cu tine, înţelegi? Mă înnebuneşti. Niciodată n-am dorit o femeie cum te doresc acum pe tine. Dar poţi să refuzi. Ar fi echitabil.

În mod vizibil făcu un efort ca să spună aceste cuvinte. Cu o privire temătoare scrută faţa lui Sarah. Era ca şi cum viaţa lui întreagă era deodată suspendată pe buzele tinerei femei.

Sarah închise ochii şi se strânse cu lăcomie

lângă el.

— Vino… şopti ea oferindu-se lui din tot sufletul.

Corpurile lor se topiră într-unul singur, în timp ce infinita voluptate a dragostei îi ducea dincolo de ea însăşi, departe de lumea terestră şi de grijile ei, în inima unui univers magic, plin de mii de stele multicolore…

Când deschise ochii în dimineaţa următoare, nu realiză imediat ce era neobişnuit, dar confuz simţi că ceva se schimbase în viaţa ei. Puţin câte puţin îşi aduse aminte ce se întâmplase în noaptea trecută, şi la acest gând nu se putu opri să nu roşească de jenă şi plăcere în acelaşi timp. În acel moment Chase se mişcă lângă ea şi cu un braţ o înlănţui cu tandreţe.

— De-acum nu mai poţi pretinde niciodată că nu eşti dorită, şopti el mângâindu-i lobul urechii.

— Chase… protestă ea, căutând să se degajeze din îmbrăţişarea lui… N-ar fi trebuit să…

— De ce? pentru că nu sunt Hollister? întrebă el cu o bruscheţe subită. Dar eu sunt cel care te-am respins altădată şi din cauza mea ai rămas atâta timp virgină. Era deci cazul ca eu să repar această greşeală, nu el.

— Şi acum am fost debarasată de complexele mele, graţie ţie şi simţului, tău pronunţat al datoriei! ironiză ea, forţându-se să-şi ascundă amărăciunea,

Presupun că trebuie să-ţi fiu recunoscătoare, nu?

Nu putea suporta ideea că Chase făcuse dragoste cu ea din milă şi ca să se elibereze de un sentiment de vinovăţie faţă de ea.

— Ei bine, bucură-te, urmă ea cu o voce uşor

tremurând de furie. Andrew va fi desigur foarte satisfăcut de progresul pe care l-am realizat în braţele tale.

Chase îi dădu drumul cu brutalitate. Faţa lui se întunecase şi privirea lui trăda o furie greu de reţinut.

— Nu va avea ocazia. Părăsim Londra la sfârşitul săptămânii. Vom trăi la Bamwell, o anunţă el pe un ton glacial. Casa unchiului meu nu este încă locuibilă, dar sora mea mi-a propus să ne găzduiască până când va fi gata.

— Bamwell? se miră Sarah. Dar nu mi-ai spus niciodată c-ai de gând să te muţi?

— Este posibil, dar nu ţi-am spus nici că voi accepta să te împart cu Hollister. Tatăl tău mi-a spus că ai talent pentru decoraţiuni interioare. Este acum momentul să mi-o dovedeşti.

— Îmi imaginez că în ochii tăi este singurul talent pe care-l am, adăugă Sarah cu tristeţe.

— În locul tău nu m-aş aventura atât de repede, remarcă Chase cu un uşor surâs ironic. Este adevărat că celelalte talente merită să fie perfecţionate, dar cred că vei fi o foarte bună elevă. În orice caz materia primă există.

Sarah se înroşi.

— Vorbeşte-mi puţin despre Bamwell, îi sugeră Sarah, schimbând repede subiectul conversaţiei.

— Vei vedea singură. Este o casă foarte frumoasă, dar care are nevoie să fie aranjată, nimic mai mult. Se întinse şi aruncă o privire în direcţia ferestrei. Se făcuse ziuă şi în copacii din jur păsările ciripeau, vesele. Ziua se anunţa splendidă.

— Este încă foarte devreme, constată Chase,

consultând ceasul deşteptător de pe noptieră. Am putea profita.

Sarah înţelese imediat aluzia şi era gata să dea din cap afirmativ. Dorea într-adevăr să facă dragoste cu el. Dar numai din dragoste. Nu avea nevoie de mila lui. Or, ştia că acesta era singurul sentiment pe care era capabilă să-l trezească în el. Chase n-o iubea şi n-o va iubi niciodată. În aceste condiţii nu ţinea să-i împărtăşească intimitatea. Cu atât mai mult cu cât exista şi Clancy Williams în viaţa lui, cu care desigur făcea dragoste şi cu care nu se putea compara.

— Trebuie să mă scol, afirmă ea fără convingere. Am un program de terminat. Ar fi trebuit să mă ocup ieri, dar n-am avut timp.

— Evident, nu puteai să te concretizezi asupra lucrului, ştiind că Hollister era aici! exclamă Chase cu dispreţ.

— Nu ştiam că Andrew era la Londra, îl asigură Sarah cu calm.

— Ah, într-adevăr?

Cu un gest dădu la o parte cuverturile şi sări din pat. Uşa de comunicaţie se trânti în urma lui şi câteva secunde mai târziu Sarah auzi zgomotul apei care curgea în baie. Încet, se ridică la rândul ei. Bamwell... Desigur, făcuse deja lucrări de decoraţie pentru tatăl ei şi sarcina nu o speria. Dar nu era sigură că va avea chef să decoreze casa unui străin. În ciuda ei, un surâs ironic îi apăru pe buze. Un străin? Putea să califice de străin pe singurul bărbat care-i cunoştea până şi reacţiile intime? Şi totuşi Chase era oare pentru ea altceva decât un străin?

Chase se întoarse foarte târziu în seara aceea.

Sarah a trebuit să cineze singură ca de obicei, apoi se aşează să lucreze la programul comandat.’ Dar îi era foarte greu să-şi fixeze atenţia şi în final chiar renunţase. Se aşează în salon ca să răsfoiască o revistă, aşteptând să se facă ora culcării. Aici ele altfel o descoperi Chase când se întoarse acasă.

Primul lucru care o frapă pe Sarah văzându-l, fu lucirea de satisfacţie care-i strălucea în ochi şi fără să ştie de ce acest lucru îi declanşă imediat mânia.

— Sunt mâhnit că vin aşa târziu, declară Chase pe un ton obişnuit. Dar am fost reţinut. Ceva neaşteptat. Din fericire am reuşit să rezolv totul în timpul dineului.

— Şi acest ceva neaşteptat nu s-a numit oare Clancy Williams? îi sugeră ea cu un aer înţepat.

Nu se putea abţine să nu fie geloasă. Această constatare aproape umilitoare pentru ea o agasă şi mai mult.

— Nu ţi se poate ascunde nimic, îi răspunse Chase surâzând. Clancy era în formă şi am petrecut o seară încântătoare, adăugă el cu perfidie.

— Nu mă îndoiesc. Ei bine, mă duc să mă culc, anunţă ea, aruncând nervos revista pe masa joasă. Sunt destul de obosită.

— Helene ţi-a telefonat? se interesă el, desfăcându-şi cu o mână nodul cravatei.

— Da, îmi va trimite fotografii de la Bamwell şi măsurile principale. Asta-mi va permite să mă gândesc la aranjarea casei.

— Perfect. Noapte bună, Sarah.

— Noapte bună.

În momentul când se îndrepta spre dormitor,

sună telefonul. Ea ridică receptorul maşinal. Şi inima i se strânse dureros când recunoscu vocea lui Clancy Williams.

— Este pentru tine, Chase, spuse ea, întinzându-i receptorul.

— Alo?… Da… Fără îndoială, a căzut probabil Undeva în maşină, răspunse Chase la ceea ce-i spunea interlocutoarea lui. Nu, nu mă deranjezi, ce idee! adăugă el aruncând o privire amuzată spre Sarah. De acord. Promit. Dacă-l găsesc ţi-l aduc imediat.

Puse receptorul la loc şi aruncă neglijent cravata pe spătarul unui scaun.

— Era Clancy, explică el lui Sarah. Şi-a pierdut unul din cercei şi crede că se află în maşina mea.

Sarah nu răspunse nimic. Beată de furie şi de gelozie, se întoarse şi urcă în camera ei.

Chase reveni doar spre ora două dimineaţa. Reţinându-şi respiraţia, Sarah îl ascultă plimbându-se în camera vecină, întrebându-se încă o dată dacă făcuse dragoste cu Clancy. Imaginea corpurilor lor înlănţuite o obsedase de când îl auzise plecând. Acest lucru îi cauza o suferinţă cumplită, dar nu putea face nimic. De îndată ce închidea ochii, îi vedea pe amândoi.

Adormi târziu şi somnul îi fu tulburat de coşmaruri îngrozitoare. Când se trezi a doua zi către ora 10 dimineaţa, constată că locuinţa era goală deja şi ea din nou, foarte singură.

Capitolul 9

— Aproape c-am ajuns, îi spuse Chase. Erau primele cuvinte pe care le pronunţa de când

părăsiseră autostrada, acum o jumătate de oră. Legănaţi de zumzetul legănat al motorului, Sarah dormitase tot drumul, şi vocea lui Chase o trezi din somnolenţă. Deschizând ochii, îşi înăbuşi un căscat şi-şi aruncă o privire încă grea de somn peste peisajul care se derula în faţa ei. Drumul pe care-l parcurgeau şerpuia între câmpie şi pădure şi pretutindeni în jur se aflau coline verzi care invitau la calm şi destindere.

— Iată Bamwell, anunţă Chase arătând cu mâna un orăşel care se ivise în faţa lor după un viraj. Şi asta este casa unchiului meu, adăugă el, încetinind în faţa unei vaste construcţii în stil victorian.

Sarah abia avu timp s-o zărească printre arborii măreţi ai parcului care o înconjura.

— Să ne oprim o secundă, Chase! exclamă ea spontan. Aş vrea s-o văd imediat.

Chase întoarse capul spre ea şi privirile li se întâlniră. Când plecase, hotărâse să se ducă direct la Helene, estimând că Sarah va avea destul timp după aceea să se ducă să viziteze proprietatea din fira-n-păr. Şi Sarah era cel puţin atât de mirată ca Chase, auzindu-se formulând această cerere. Nu prea avea obiceiul să tulbure un plan stabilit dinainte. Dar văzând casa, simţi brusc dorinţa să descopere imediat locul unde Chase îşi petrecuse copilăria. Acesta, abţinându-se din fericire de la orice comentariu, se mulţumi să frâneze. Apoi intrară în parc, ale cărui porţi erau larg deschise.

Urcară încet aleea bordată de rododendroni până la casă şi se opriră în faţa peronului. Chase tăia contactul imediat şi liniştea se lăsă din nou în jurul lor tulburată doar de cântecul păsărelelor şi

murmurul brizei în frunze. Sarah privi trandafirii agăţători care împodobeau zidurile albe ale faţadei, jaluzelele lăsate, stâlpii din marmură albă şi gri, care se ridicau de fiecare parte a impozantei uşi de la intrare.

— Este splendid! murmură ea. Şi mai ales este atâta linişte!…

— Nu este întotdeauna, remarcă Chase pe un ton neutru. Când Helene şi copiii ei se instalează aici, este mai bine să-ţi cauţi liniştea în altă parte. Şi îmi închipui că ea şi cu mine am tulburat şi noi liniştea locurilor când eram copii. Unchiul meu ne adora şi închidea ochii la majoritatea prostiilor noastre. El considera că există în viaţă lucruri mai importante de învăţat şi că trebuie oricum să-ți trăieşti tinerețea. Îi datorez mult. El este cel care m-a iniţiat în arta fotografiei. În acea epocă părinţii mei încă trăiau, dar Helene şi cu mine locuiam întotdeauna la el, în timpul vacantelor. Era un om minunat… Eu…

Chase se întrerupse cu vocea sugrumată de emoţie. Sarah simţi lacrimile invadându-i ochii la această evocare a trecutului. Totuşi ceva o mira şi ea nu se putu abţine să nu-i spună lui Chase:

— Credeam că-l urăști. Felul în care te-a forţat să te însori pentru a-i obţine moştenirea, nu…

— Era deja foarte bătrân când şi-a redactat testamentul, i-o tăie Chase cu brutalitate. Vrei să vizitezi casa acum?

Sarah ar fi vrut, dar avea impresia că Chase nu voia ca ea să fie aici. Fără îndoială c-ar fi vrut să fie singur pentru a reînnoda legătura cu casa copilăriei lui. Acest gând o sfâşie, dar se căzni să nu arate nimic.

— Nu, nu este urgent, răspunse ea cu dezinvoltură şi dacă mai întârziem Helene se va nelinişti.

Chase o aprobă cu un semn din cap. Demară fără un cuvânt şi întoarse.

Helene şi familia ei locuiau de partea cealaltă a orăşelului, într-o casă, care, fără să fie tot atât de mare ca aceea a lui Chase, era totuşi destul de mare pentru a adăposti fără probleme şase persoane şi un câine. Cei doi copii mai mari, Dan şi Chris, erau amândoi în vacanţă în Franţa, doar cei mici se precipitară spre Chase şi Sarah, când maşina lor se opri în faţa grădinii.

— Mama a ars mâncarea, anunţă Ben repede, ca şi cum era singura noutate demnă de interes. Ea dorea să prepare tăiţei cu carne, dar în final nu veţi mânca decât o salată.

— Benjamin Bailey, nu eşti decât un mic turnător, îl certă Helene ieşind din casă la rândul ei. Dacă ai fi tăcut, invitaţii noştri n-ar fi ghicit.

— Ba da, ar fi ghicit, interveni Robin, luând apărarea geamănului lui. Pentru că miroase a ars în toată casa şi pentru că o salată nu se arde.

— Cred că sunt o bucătăreasă proastă, mărturisi Helene, însoţindu-i pe Chase şi Sarah în interiorul casei. Totuşi, totul începuse bine! Dar am fost deranjată şi-am uitat c-am pus tăiţeii la cuptor. Când mi-am adus aminte, era din păcate prea târziu. Nu vă uitaţi la dezordine, adăugă ea sărind peste o roată de bicicletă. Robin s-a hotărât să-şi repare bicicleta în dimineaţa asta şi n-a găsit ceva mai bun decât să-şi instaleze atelierul în hol, cum puteţi constata.

— Din cauza ta, protestă Robin. Nu trebuia să ne

interzici să ne ducem să ne jucăm afară ca să nu ne murdărim.

— Cât timp rămâneţi cu noi? urmă el întorcându-se spre Sarah.

— Ei bine, eu… ezită tânăra femeie.

— Pentru că mama ne-a prevenit că nu-ţi plac băieţii mici murdari şi gălăgioşi, şi că va trebui să fim cuminţi în timpul sejurului nostru, explică copilul cu o mutră de martir.

— Helene, întrebă Chase ridicând ochii spre cer, nu există niciun mijloc ca aceşti şnapani să ne lase puţin liniştiţi?

— Aşteaptă să ai copii şi vom vorbi atunci! replică Helene râzând.

— O să ai un bebe? întrebă Robin măsurând-o pe Sarah cu un interes crescând.

— Robin, nu te amesteca în ceea ce nu te priveşte, îl certă mama lui. Duceţi-vă mai bine să vă spălaţi pe mâini amândoi, vom trece la masă în câteva minute. Vino după mine, Sarah, o să-ţi arăt camera voastră.

Sarah sări la rândul ei peste bicicleta dezmembrată şi o urmă pe cumnata ei.

— Iată camera prietenilor, spuse aceasta deschizând o uşă şi sala de baie este alături. Un moment m-am gândit să vă dau camera băieţilor mei mai mari, pentru că este mai spaţioasă şi mai. Bine orientată. Dar nu erau decât paturi de-o persoană, bineînţeles, şi John a considerat pe drept cuvânt că nu este un mod de a caza noii căsătoriţi. Cred că nu lipseşte nimic, comentă ea făcând o inspecţie rapidă a sălii de baie. Dar dacă aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să-mi cereţi.

La parter sună telefonul. Helene se scuză şi

coborî repede scara pentru a răspunde.

— Gemenii sunt absolut incapabili să noteze corect un mesaj. Uită mereu jumătate din ce Îi se spune! Este preferabil să cobor eu însămi, explică ea înainte de a dispărea.

Rămasă singură, Sarah contemplă gânditoare patul dublu care trona în mijlocul camerei. Niciun moment nu bănuise că-şi va împărţi camera cu

Chase. Era totuşi previzibil. Cum era totuşi Helene să-şi imagineze că fratele şi cumnata ei nu dormeau împreună?

Se auziră paşi pe scară şi Chase intră cu o valiză în fiecare mână. Le puse într-un colţ şi se apropie de Sarah.

— Obiecţii? întrebă el încruntând sprâncenele.

— Nu… Helene nu cunoaşte condiţiile în care noi ne-am căsătorit şi n-am avut curajul s-o decepţionez spunându-i adevărul. Ea ne-a rezervat această cameră pentru ca să nu ne separe, adăugă Sarah cu amărăciune.

— Ar fi trebuit să presupunem că este un adevărat supliciu pentru tine să împărţim acelaşi pat, râse Chase. Îmi pare rău.

— La masă! strigă Robin deja din hol, întrerupându-le discuţia.

Masa fu foarte animată, chiar obositoare pentru Sarah, care n-avea obiceiul să mănânce într-un asemenea vacarm. Apoi, după ce au băut cafeaua, Chase îi propuse să meargă să viziteze casa unchiului său. Gemenii îşi exprimară dorinţa să-i întovărăşească cu strigăte şi exclamaţii şi obţinură permisiunea fără prea mare dificultate. Chase protestă puţin de formă, dar era clar că în fundul sufletului era încântat să-şi aibă nepoţii cu el.

Sarah şi cu el îşi petrecură o bună parte din după-amiază vizitând casa în toate sensurile, în timp ce gemenii se jucau în parc. Pe măsură ce se plimbau prin camere, Sarah îşi imagina perfect felul în care le va amenaja. Îşi imagina chiar şi familia care ar fi trăit aici într-o zi, cu o droaie de copii care vor avea părul lui Chase, ochii lui Chase şi a căror mamă ar fi ea. Ştia totuși că n-avea niciun viitor cu el şi că niciodată nu vor avea copii împreună. Nu putea să conceapă această casă fără să se gândească la familia pe care i-ar fi plăcut s-o fondeze cu Chase, în tandreţe, înţelegere şi dragoste. Această familie la care visa atât şi care din nenorocire nu se va închega niciodată.

— Ce crezi? se interesă Chase când terminară vizita.

— Se poate face ceva minunat, afirmă Sarah. Totul depinde de bugetul de care dispui.

Chase se gândi câteva secunde, apoi enunţă o cifră care-o lăsă pe Sarah mută de uimire.

— Am intrat în posesia moştenirii mele când ne-am căsătorit, adăugă Chase drept explicaţie. N-ai nicio grijă pe plan financiar. Ţin mult la această casă şi sunt gata să investesc o sumă considerabilă pentru a o face agreabilă de locuit.

— Dar nu poţi locui aici şi lucra la Londra! obiectă Sarah.

— Poate că nu imediat, admise el, dar mai târziu de ce nu? Am intenţia să mă retrag progresiv de la conducerea televiziunii West pentru a nu-mi asuma decât un rol de gestiune la distanţă. Astfel voi avea mult timp pentru mine. În orice caz această casă are nevoie să revină la viaţă. Ea a fost întotdeauna o casă de familie şi este foarte

trist s-o vezi neocupată.

— Dar tu n-ai familie! exclamă Sarah maşinal.

— Nu, dar am deja o nevastă! Există un început în toate, nu-i aşa?

Sosirea zgomotoasă şi intempestivă a gemenilor o împiedică pe Sarah să răspundă. Toţi patru porniră să exploreze parcul. Mergând, Chase le explică ce transformări se gândea să facă, şi obţinu un succes imens pe lângă cei doi băieţi când le anunţă că se gândea să construiască o piscină nu departe de terasă.

John Bailey se întorsese deja de la lucru, când reveniră din această plimbare. Un miros delicios venea de la bucătărie, dovedind cu uşurinţă celui care se îndoia că Helene ştia totuşi să gătească mai bine decât pretindea. Totul era gata. Se aşezară la masă aproape imediat. Sarah se delectă cu toate felurile de mâncare. Puiul cu curry pe care-l pregătise Helene era delicios şi mergea foarte bine cu vinul pe care-l alesese John în onoarea lor. În afară de asta ambianţa era foarte veselă şi chiar Chase părea perfect destins. Pentru prima oară de la căsătorie, Sarah se simţea bine, ca şi cum făcuse întotdeauna parte din această familie unită şi fericită.

După dejun, Chase şi John dispărură în bucătărie pentru a spăla vasele, în timp ce cele două femei se instalară în salon pentru a-şi bea cafeaua discutând.

Cu toată plăcerea pe care o simţea să fie alături de cumnata ei, lui Sarah îi fu aproape imposibil să-şi ţină ochii deschişi.

— Sunt dezolată, dar pic de somn. Cred că mă voi duce să mă culc. Îmi pare rău, se scuză ea,

puţin încurcată.

— Nu te nelinişti, şi pe mine călătoriile mă obosesc mult. Şi apoi cred c-ai parcurs kilometri în această după-amiază, fără să-ţi dai seama. Nimic de mirare că eşti epuizată…!

Sarah se despărţi de gazda ei şi urcă în cameră. Îşi desfăcu leneş valiza, îşi aruncă hainele în dulap şi se duse în baie. Deschizând larg robinetele căzii, se dezbrăcă, vărsă un pumn de săruri de baie în apă, apoi se băgă în cadă cu plăcere. Cu ochii închişi, îşi lăsă gândul să vagabondeze, savurând din plin minunata destindere pe care i-o procura apa caldă şi parfumată.

— Doar n-ai intenţia să dormi aici, glumi Chase intrând în cameră…

Sarah se încordă imediat şi deschise ochii. Farmecul se destrămase.

— Ce faci aici? se răsti Sarah, căznindu-se să-şi ascundă goliciunea.

Era o întrebare stupidă şi surâsul ironic al lui Chase i-o confirmă.

— Este şi camera mea şi se întâmplă că am şi eu chef să fac o baie. Dacă nu vrei să vin şi eu în cadă, te sfătuiesc să ieşi cât mai repede.

Luă un prosop gros pe care Helene îl puse la dispoziţia lor şi i-l întinse. Sarah avu o ezitare imperceptibilă. I-ar fi cerut cu plăcere să părăsească camera, dar nu îndrăznea. Îi era prea teamă că-şi va bate joc de pudoarea ei, cu atât mai mult cu cât nu era prima oară că o vedea complet dezbrăcată. Adunându-şi tot curajul, Sarah se ridică şi ieşi din apă, apucând în trecere prosopul pe care Chase îl ţinea în continuare şi se înveli repede în el.

— Nici nu poate fi vorba să fiu pentru tine dublura lui Clancy Williams, Chase, îl preveni ea deodată, mai mult ca să-şi dea importanţă decât dintr-o necesitate reală.

— Oh, nu este niciun risc! replică Chase pe un ton caustic. Clancy este o tânără femeie experimentată, nu o fetiţă mică stângace, pe care chiar cuvântul de sexualitate o terorizează.

Sarah îşi întoarse privirea pentru ca Chase să nu poată descifra în ochii ei suferinţa pe care i-o producea. Cu aceste câteva cuvinte brutale o readuse cu picioarele pe pământ. Nu era capabilă să lupte contra lui Clancy Williams, nici contra oricărei unei alte femei demnă de acest nume. Nu avea nimic ca să seducă bărbaţii şi nimic pentru a-i reţine. Era complet lipsită de experienţă şi sensibilitatea ei constituia un handicap important. Atâta timp cât ea nu îndrăznea să se arate goală în faţa celui care până acum era singurul bărbat cu care făcuse dragoste, putea să se considere un caz disperat…

Când Chase ieşi din sala de baie, ea era deja culcată, dar nu dormea. Fără să vrea îl privi apropiindu-se de pat, desfăcându-şi cordonul halatului şi lăsându-l să cadă neglijent pe jos. Apoi se aplecă înainte şi ridică pătura pentru a se băga dedesubt. Instinctiv, Sarah se retrase la marginea patului…

— Tu… tu nu ţi-ai adus pijama? se bâlbâi ea.

— Fii fără grijă, Sarah, nu te voi atinge. Poţi dormi liniştită şi să visezi la farmecul care face ravagii al prietenului tău Hollister, adăugă el ironic. Noapte bună.

Se întinse cât era de lung lângă ea, apoi îi

întoarse hotărât spatele. Puţin timp după aceea, îi auzi respiraţia regulată, semn că dormea. Abia atunci reuşi să se destindă puţin.

Rămaseră patru zile la John şi Helene. În fiecare seară Sarah se culcase sperând că în cursul nopţii Chase o va lua în braţe, c-o va îmbrăţişa şi că… Dar aceasta, bineînţeles, nu se întâmplă. Părea perfect capabil să trăiască cu ea ziua şi noaptea fără să simtă cea mai mică dorinţă pentru ea. Sarah, din nenorocire, nu putea spune acelaşi lucru despre ea. Ea se consuma literalmente de dragoste şi de dorinţă pentru el şi îi venea din ce în ce mai greu să lupte contra sentimentelor sale. Nu avea totuşi ce face şi trebuia să continue să se prefacă indiferentă.

Sarah avea idei din ce în ce mai precise despre ceea ce dorea pentru casa din Bamwell, dar când încercă să-i vorbească lui Chase, acesta se mulţimii să-i răspundă că ea era cea care hotăra.

— Ai mâna liberă, ştii bine.

— În acest caz trebuie să mă duc la Londra pentru a alege materialele şi covoarele la care m-am gândit, declară ea, şi a-mi face toate comenzile.

— Ei bine, n-ai decât să mergi mâine cu mine, conchise Chase.

Sarah se sili să-şi ascundă bucuria, pentru ca Chase să nu-şi mai imagineze că perspectiva de a-l vedea pe Andrew o făcea fericită. De altfel cum şi-ar fi putut Chase imagina că ea se întristase doar la gândul să-l vadă plecat a doua zi, în timp ce ea rămânea la Bamwell? Cum ar fi putut el să creadă că se bucura doar din cauza lui să-l însoţească la Londra? Din instinct bănuia c-ar fi refuzat desigur

să se gândească la o altă ipoteză dacă ar fi avut cea mai mică bănuială. Prudenţa îi comanda deci să-şi modereze reacţiile.

A doua zi în zori plecară la Londra. Chase o lăsă la domiciliul lor, apoi se duse imediat la studiouri.

Sarah consultă rapid corespondenţa care o aştepta pe birou. Constatând că nu are nimic important, hotărî, fără remuşcări, că putea să-şi petreacă ziua explorând marile magazine de mobile, înainte de a pleca totuşi, îşi pregăti o cafea cu lapte cu câteva tartine care să-i dea puteri. Către ora zece în sfârşit, îşi scoase maşina şi părăsi casa.

Când reveni, la sfârşitul după-amiezii, era foarte satisfăcută de cumpărăturile făcute. Găsise exact ce căutase şi i se promisese că va primi ceea ce comandase în cel mai scurt timp. Totul era perfect.

Deoarece la ora opt seara Chase nu-i dăduse niciun semn, ea se resemnă să mănânce singură. Îşi pregăti o omletă pe care o mâncă în faţa televizorului. Era ora ştirilor. Ascultându-l pe prezentator cu o ureche distrată, se gândi la casa din Bamwell şi la ce alesese pentru fiecare cameră, întrebându-se dacă vor fi pe gustul lui Chase.

Deodată împietri şi fu cât pe ce să-i scape din mână farfuria pe jumătate plină. Prezentatorul anunţă că o insurecţie avea loc la Qu’Hoor, dar că pentru moment nu avea informaţii suplimentare, despre ce se petrecea acolo. Tot ce se ştia era că Ambasada Marii Britanii fusese atacată de rebeli, la fel ca şi sediul Guvernului şi Palatul regal. Nu se cunoştea numărul morţilor şi răniţilor, dar

armata era pe picior de război şi se presupunea că luptele erau de o rara violentă.

Sarah se repezi imediat la telefon şi chemă Ministerul Afacerilor Externe. Dar bineînţeles, nu obţinu niciun răspuns. Trebuia totuşi să ştie! Dar pe cine să contacteze? Cine ar putea avea noutăţi?

Dacă măcar Chase ar fi fost aici! El ar avea desigur o idee. Şi cel puţin ar linişti-o, n-ar mai fi singură ca să înfrunte acest moment teribil de îngrijorare.

Cu o mână tremurândă ea compuse numărul particular al lui Chase la TV West. Acesta răspunse aproape imediat.

— Chase?

— Sarah! Nu te îngrijora, dragă Sarah… Sunt la curent, dar pentru moment nu există niciun mijloc de a obţine cea mai mică informaţie. Dacă vrei vin imediat!

— Oh, da! aprobă ea izbucnind în hohote de plâns. În mai puţin de o jumătate de oră, Chase era acolo. Între timp Sarah reuşi să-şi recapete calmul, dar ochii ei roşii arătau că plânsese.

— Voi încerca să obţin informaţii, îi explică el instalându-se pe canapea, cu telefonul pe genunchi. Ar trebui să te duci să te culci, adăugă el cu căldură. Riscă să dureze şi nu sunt nici măcar sigur că voi avea un rezultat. Ai aerul atât de epuizat.

— Şi tu, îi spuse Sarah. Şi în orice caz aş fi incapabilă să dorm.

În timpul orelor care urmară ea îl privi telefonând fără încetare în toată lumea, în căutarea cuiva care ar şti mai multe. Din nenorocire, totul fu în zadar. Guvernul din

Qu'Hoor refuza să dea ştiri precise asupra evenimentelor care se desfăşurau în ţară şi chiar Ministerul Afacerilor Externe la Londra nu reuşea să obţină detalii asupra celor întâmplate.

La ora două dimineaţa Chase se ridică şi bău un pahar plin cu whisky.

— Du-te să te culci, Sarah, ordonă el cu o voce obosită. Este ridicol să stai trează. Mai am de dat câteva telefoane, la două sau trei posturi de televiziune americane care au poate corespondenţi sau trimişi acolo. Dar nu am nicio speranţă! Vom vedea fără îndoială mai limpede mâine dimineaţă, adică în curând, se corectă el schiţând un surâs uşor.

— Nu mi-e somn.

Chase scoase un al doilea pahar în care turnă puţin brandy.

— Bea asta. Sunt sigur că după aceea vei dormi foarte bine.

— Asta m-ar mira, protestă Sarah.

Totuşi îi ascultă şi bău paharul dintr-o înghiţitură. Apoi, fără tragere de inimă, urcă să se culce.

Trecuseră două ore şi ea încă nu dormea. Lungită pe pat, cu ochii larg deschişi, era toată încordată, pândind soneria telefonului şi vocea lui Chase. La ora patru dimineaţa, nemairăbdând, ea se ridică şi se duse în salon.

Chase nu se mişcase. Avea trăsăturile trase din cauza oboselii şi era foarte palid. Când intră în cameră el era încă ia telefon şi vorbea cu cineva. Trecuseră câteva secunde. O eternitate pentru Sarah. În sfârşit închise.

— Totul este bine, Sarah. Tatăl tău este sănătos.

Nu era în capitală când a izbucnit insurecţia şi a reuşit să se refugieze în Arabia Saudită. I-a fost totuşi imposibil să transmită mai repede vesti.

Sarah, la capătul forţelor, izbucni în lacrimi.

— Nu plânge, Sarah, murmură el ridicându-se şi luând-o în braţe. Gata, s-a sfârşit. Vino acum să te culci. Trebuie totuşi să dormi puţin.

Cu tandreţe, Chase o duse în cameră şi o ajută să se culce. Rămase cu ea un moment cât s-o calmeze complet, apoi se duse să se dezbrace şi să facă un duş.

Sarah dormea în sfârşit când Chase reveni în cameră pentru a-i stinge veioza. Un moment îi contemplă faţa mică, obosită şi nu putu rezista dorinţei să-i mângâie cu un deget buzele întredeschise.

În somnul ei, Sarah probabil că-l simţise, căci instinctiv întinse mâna către el, murmurându-i numele. Chase avu o uşoară ezitare. Apoi îşi scoase halatul şi se băgă în pat lângă ea. Imediat Sarah veni să se cuibărească lângă el. Chase o înlănţui atunci cu dragoste şi închise ochii, fericit cum nu mai fusese niciodată.

Capitolul 10

Sarah se trezi încet, refuzând să reia contactul cu realitatea prea brutal şi să destrame în acelaşi timp visul minunat pe care-l avusese; Timp de câteva ore într-adevăr, ea visase că dormea în braţele lui Chase, lângă pieptul lui. Din păcate nu fusese decât un vis şi nimic altceva. Ar fi dat totuşi orice pentru ca el să se materializeze.

— Sarah! deschide ochii, ştiu că nu mai dormi.

Tresărind violent ea îl ascultă şi-i zări faţa aplecată asupra ei. Dar… atunci… era adevărat! Dormise într-adevăr în braţele lui Chase!

Cu o mână, acesta dădu la o parte cearşaful, descoperindu-i parţial trupul. Apoi îi mângâie încetişor unul din sâni, în timp ce-o sărută pe gură.

— Te doresc, Sarah, murmură el încet.

În mod natural, Sarah îi înlănţui gâtul cu braţele şi-l atrase către ea. Era ca şi cum visul ei devenise realitate sau mai degrabă ca şi cum se trezise cu adevărat. Fiecare din mişcările lor era impregnată de o tandreţe infinită, dar în ochii lor ardea o pasiune sălbatică care cerea să fie satisfăcută. Pentru prima oară inimile lor băteau la unison şi corpurile lor vibrau împreună cu aceeaşi dorinţă.

Făcură dragoste cu un amestec de tandreţe şi violenţă, oferindu-se unul. Altuia fără nicio reţinere şi antrenându-se unul pe altul într-un fel de furtună de emoţii din ce în ce mai tari. Apoi un val de senzaţii ameţitoare îi cuprinse, ducându-i împreună spre limitele extreme ale voluptăţii şi respiraţiile lor se amestecau într-un strigăt de pasiune şi fericire, în timp ce trupurile lor se topeau într-o plăcere de o intensitate extraordinară.

Sarah alunecă fără să-şi dea seama din moleşeala amoroasă în somn şi când deschise din nou ochii, avu surpriza să constate că era amiază. Chase nu mai era lângă ea şi casa era liniştită. Fără îndoială că plecase… Ridicându-se rapid, se duse în baie, făcu un duş, şi se îmbrăcă în grabă. Apoi coborî în bucătărie pentru a-şi pregăti o gustare.

Pe masă Chase îi lăsase o scrisoare. Sarah luă cu febrilitate bileţelul şi inima îi tresări în piept când îl citi.

„Trebuie să mă duc la studio, dar în seara asta voi fi cu totul al tău. O zi bună.“

Puţin îi lipsea să nu înceapă să cânte ca nebuna. Lucrul nesperat era pe cale să se producă? Oare Chase simţise în sfârşit altceva decât indiferenţă pentru ea?

Deodată se auzi soneria de la intrare. Cu un pas uşor se duse să deschidă. Imediat bucuria îi dispăru. Era Clancy Williams.

— Deoarece treceam din întâmplare prin faţa casei voastre n-am gândit c-aş putea să te previn că Chase se va întoarce târziu acasă în seara asta… dacă va veni! declară actriţa cu o satisfacţie vizibilă. Cinăm împreună, înţelegi…

— Da, ştiu, minţi Sarah, Chase mi-a telefonat deja ca să mă anunţe.

— Ştii, de asemenea, că dacă n-aş fi plecat în Statele Unite cu un alt bărbat, s-ar fi căsătorit cu mine? continuă Clancy fără milă.

— Este posibil, dar lucrurile nu s-au petrecut astfel. Şi acum, la revedere, îi spuse Sarah închizând uşa în nasul rivalei sale.

Cu inima bătându-i nebuneşte se duse în bucătărie şi se lasă să cadă pe un scaun. Ştia că reușise să facă față relativ bine răutăţii feroce a lui Clancy Williams, dar în sinea ei era plină de amărăciune. Totul se prăbuşise, ca un castel de cărţi de joc.

Soneria telefonului răsună în liniştea casei. Adunându-şi tot curajul, se duse să răspundă.

— Sarah?

Chase. Totul în ea înlemni.

— Sarah, sunt mâhnit, dar mi-e teamă că trebuie să anulăm seara noastră.

Mâna lui Sarah se crispă pe receptor.

— Avem o problemă de ultimă clipă în negocierile pe care le ducem de câteva săptămâni şi sper s-o pot regla cu ocazia unui dineu bun. Aş fi preferat să fiu cu tine, dar n-am de ales.

Pe Sarah o apucă o furie teribilă. L-ar fi strâns de gât dacă ar fi fost lângă ea. Cum îndrăznea s-o mintă în halul ăsta?

— Nu face nimic, reuşi ea să spună pe un ton glacial. Aveam oricum intenţia să mă duc la Bamwell pentru a explica decoratorului ce doresc exact. Voi rămâne acolo, asta-i tot.

— Şi când vei reveni?

— Oh, nu ştiu. Peste câteva zile, fără îndoială.

— Sunt sincer mâhnit, Sarah.

— Nu te nelinişti, înţeleg foarte bine. Succes! adăugă ea cu o ironie amară.

Închise cu nervozitate. De ce nu s-ar duce la Bamwell? Poate lucrul şi singurătatea vor reuşi să-i şteargă din minte ideea că Chase era pe cale să facă dragoste cu Clancy Williams, singura femeie pe care a iubit-o vreodată.

Timp de două zile Sarah trăi claustrată la Bamwell, lăsând deliberat să sune telefonul în vid şi evitând să se arate în orăşel. Şi abia a treia zi primi vizita Helenei Bailey.

— Chase m-a anunţat că eşti aici, explică aceasta. A încercat să te prindă de câteva ori, dar telefonul probabil că e deranjat. Începuse să fie neliniştit! Cum te simţi? Şi tatăl tău? Aţi avut ştiri?

— Da. Chiar am vorbit la telefon cu el înainte de-

a veni aici. Este tot în Arabia Saudită şi se simte bine. Din fericire, Chase a fost acasă în seara aceea… continua ea maşinal. A fost… formidabil.

— Asta nu mă miră. În momente grele este de multe ori mai solid ca o stâncă. Totuşi asta nu-l împiedică să aibă şi el momente de slăbiciune. Moartea unchiului nostru a fost pentru el un soc destul de dur. Se adorau amândoi. De fapt pentru asta unchiul nostru i-a lăsat moştenire totul. Sau mai exact, i-a lăsat ceea ce nu-i dăduse. Înţelegi, pentru a evita problemele de moştenire a făcut în aşa fel încât să-i transmită lui Chase majoritatea averii lui sub formă de donaţii, cu câţiva ani înainte de a muri. Ceea ce l-a făcut pe Chase să-şi abandoneze meseria de fotograf şi să creeze TV West. Sarah trebuia să facă apel la tot sângele ei rece pentru a nu reacţiona. Dar în sinea ei era atât de tulburată, încât nu mai ştia dacă trebuie să râdă sau să plângă. Dacă ceea ce spunea Helene era adevărat, de ce Chase a pretins că era obligat să se însoare pentru a lua moştenirea? De ce a mers până la şantaj pentru a o constrânge să se căsătorească cu el? Ce însemnau toate astea?

— Şi lucrările? continuă Helene, schimbând subiectul. Progresează?

— Da, dar nu suntem decât la început.

— Cred că eşti nerăbdătoare să vă instalați aici amândoi. Iar în ceea ce mă priveşte, sunt încântată să-ţi fiu vecină. Mai ales dacă ne faci nişte nepoţele drăguţe, adăugă ea cu maliţiozitate. Poate mă înşel, dar am impresia că ceva în tine s-a schimbat, nu cumva din întâmplare…?

Sarah deschise gura ca să protesteze, dar deodată totul se lumină în mintea ei. Oboseala pe

care o resimţea de câtva timp de dimineaţă, era oare asta…?

— Fabulos, strigă Helene, în faţa tăcerii interlocutoarei ei.

— Chase ştie?

Sarah dădu din cap că nu.

— Oh, o să fie nebun de bucurie! afirmă cumnata ei cu entuziasm.

Cu condiţia ca ea să se decidă să-l informeze, se gândi Sarah cu tristeţe. Oh, Dumnezeule! un copil… Aştepta un copil de la el. Cum va reacţiona el oare? Desigur că asta nu va intra în planurile lui, oricare ar fi ele.

În acea noapte Sarah dormi agitată, un somn întretăiat de coşmaruri îngrozitoare. La ora patru dimineaţa se deşteptă brusc, cu toate simţurile în alertă. Cineva urca scările. Cu inima bătându-i speriată în piept, se ridică în pat şi ascultă. Paşii se opriră în faţa uşii. Şi, ca în cele mai proaste filme de groază, aceasta se deschise încetişor, cu un scârţâit sinistru. Sarah îşi reţinu răsuflarea şi fixă întunericul, cu ochii măriţi de groază.

— Sarah…? şopti Chase intrând.

— Chase! strigă tânăra femeie cu nu glas aproape isteric. Emoţia fusese prea puternică pentru ea. Ea simţi deodată cum totul se învârteşte în jurul ei şi căzu brusc inconştientă. Când îşi reveni, era în braţele lui Chase.

— Gata, e mai bine acum, s-a terminat, murmură acesta mângâindu-i fruntea.

Sarah îşi reaminti progresiv evenimentele care marcaseră ultimele zile şi deodată îi reveni în minte imaginea lui Clancy Williams. Imediat se încordă, pradă, unui adevărat acces de gelozie.

— Ce se întâmplă, Chase? Te vrea doar pentru ea şi ai venit să-mi ceri să divorţez?

— Ea? repetă Chase fără să înţeleagă.

— Ştii foarte bine despre cine vorbesc. Prietena ta, Clancy Williams. Mi-a făcut o vizită acum câteva zile ca să mă înştiinţeze că luai masa cu ea în acea seară şi că n-o să te întorci probabil toată noaptea.

— Şi tu ai crezut-o? După ceea ce avusese loc între noi chiar în acea dimineaţă?

— Şi ce? Nu eram desigur nici prima şi nici ultima care a cunoscut extazul în braţele taie!

— Oh, Sarah… Te rog, draga mea. Să încetăm să ne certăm… Eu…

— Nu înainte de a-mi explica de ce m-ai minţit, i-o reteză scurt Sarah. N-aveai nevoie să mă iei în căsătorie pentru a moşteni! Atunci de ce m-ai forţat să mă mărit cu tine? De ce?

— N-ai înţeles deci… Pur şi simplu pentru că te iubeam, Sarah! M-am îndrăgostit de tine de îndată ce te-am văzut, dar tu, tot ce aşteptai atunci, era să te debarasezi de virginitatea ta. Nu-ţi poţi imagina ce-am simţit atunci când am descoperit că te-ai fi aruncat în brațele oricărui alt bărbat. A fost oribil. Aş fi vrut atât de mult ca şi tu să mă iubeşti şi să mi te oferi din dragoste! De aceea nu am făcut dragoste cu tine în acea zi. Eram prea nenorocit.

Se întrerupse o clipă şi dădu din cap cu tristeţe.

— Speram ca cel puţin să reuşesc să te seduc. Dar tu nu mi-ai lăsat timp. Chiar în acea seară ai dispărut. Te-am căutat cu disperare. În zadar. Am întrebat tot personalul hotelului. Nimeni nu te cunoştea. Nici Judith, recepţionera hotelului, nu-şi

amintea de tine. Te pierdusem înainte de-a putea să-ţi câştig dragostea. De aceea, când ţi-am văzut fotografiile în ziare, cu ocazia numirii tatălui tău, am crezut că visez. Era un adevărat semn al destinului! Am luat atunci hotărârea să te cuceresc cu orice preţ. Dar de data asta nu mai putea fi vorba să scapi din nou. Am pregătit deci cu grijă planul, astfel ca tu să n-ai altă soluţie decât să te căsătoreşti cu mine. Nu a fost frumos, mărturisesc, dar n-aveam de ales.

— Oh, Chase... murmură Sarah, cu ochii plini de lacrimi. Dar de ce nu mi-ai spus nimic?

— La ce-ar fi putut servi? suspină el. Eram atât de convins că-l iubeai pe Hollister... Nu ştiu de altfel nici acum ce simţi pentru el, spuse el privind-o atent în faţă.

— Dar tu eşti acela pe care-l iubesc şi nimeni altul! afirmă Sarah cu forţă. Andrew n-a fost decât o greşeală din tinereţe. Nici nu sunt sigură că l-am iubit într-adevăr. Dar... continuă ea pe un ton ezitant. Şi Clancy... ce amestec are în toate acestea?

— Oh, este o poveste lungă. Am avut de mult o legătură cu ea şi de atunci crede că are drepturi asupra mea. Asta începuse să mă agaseze. Apoi brusc mi-am dat seama că erai geloasă pe ea. Nu înţelegeam de ce, pentru că te credeam îndrăgostită de Hollister. Dar m-am gândit că, în ciuda acestui lucru, poate voi începe să te interesez. Atunci m-am decis să-mi joc ultima carte. M-am servit de Clancy ca să-ţi aţâţ gelozia, sperând că fiind geloasă o să ajungi să mă iubeşti.

— Numai că eu te iubeam deja, spuse cu veselie Sarah. Dar aş vrea totuşi să-ţi pun o întrebare: Ai

cinat sau nu cu Clancy în toate serile când te întorceai aşa de târziu?

— Nu, nu în toate serile, numai în anumite seri. Dar nu eram singuri, Sarah. Era şi impresarul şi producătorul unui serial american în care deţine rolul principal şi pe care TV West ar dori să-l cumpere. Contractul a fost foarte dificil de negociat, dar în final l-am semnat ieri seară. Vezi, erau într-adevăr dineuri de afaceri. În ceea ce-o priveşte pe Clancy, este posibil să n-o mai văd pentru mult timp. Şi acum că afacerea s-a încheiat, se reîntoarce în Statele Unite. În orice caz nu aveai de ce să te temi, draga mea. De când ne-am despărţit, am devenit cu totul insensibil la farmecul ei.

— Şi la al meu? şopti Sarah, cu un aer strengăresc.

— În niciun caz! spuse el strâmbându-şi buzele în formă de sărut.

Sarah îl privi cu intensitate şi dădu din cap afirmativ.

— Mmmmm… Cu plăcere, spuse ea cu o voce deja sugrumată de plăcere.

Când s-a trezit, puţin mai târziu, era deja ziuă.

— Mă mai iubeşti? murmură Chase, strângând-o cu dragoste pe Sarah în braţele lui.

— Mai mult ca oricând! Şi chiar cred că te voi iubi mai mult dacă vei avea amabilitatea să pregăteşti cafeaua pentru amândoi…

Sarah se întrerupse brusc şi închise ochii, pradă unei greţi de nesuportat. Imediat Chase se ridică într-un cot şi o privi cu teamă.

— Sarah? ce s-a întâmplat. Eşti bolnavă?

Cu tot răul, tânăra femeie avu un surâs slab.

— Tu care ai avut deja patru nepoţi, nu ştii să recunoşti primele simptome? glumi ea închizând din ochii.

Figura lui Chase se destinse.

— Un copil… Aştepţi un copil… Copilul nostru! Oh, Sarah!… E minunat!

— „Un“ copil, repetă ea cu un aer ştrengăresc. Am înţeles că în familia ta trebuie prevăzute două leagăne!

— Ei, domnule Ambasador, ce spuneţi despre nepoţelele dumneavoastră? întrebă Chase cu o mândrie greu de ascuns.

Sarah surâse. Gemenele aveau deja trei luni, şi fuseseră botezate chiar în acea dimineaţă. Acum amândouă gângureau în braţele tatălui lor, care afişa un surâs mai luminos ca oricând. Bamwell îşi găsise în fine vocaţia de casă familială, se gândea Sarah cu bucurie. Un soţ, copii, nimic nu-i lipsea, nici măcar piesele de la bicicletă împrăştiate peste tot în garaj.

De fapt, Ben îşi încredinţase bicicleta lui Chase, acum şase săptămâni, pentru a i-o repara, dar acesta nu avusese încă timp să se ocupe de ea şi de atunci bicicleta zăcea vrednică de milă pe solul garajului.

— Sarah…! o strigă încet Chase. Unde ai fost plecată? Eşti foarte gânditoare.

— Ei bine, mă gândeam că va trebui să-ţi amenajezi un atelier de reparat biciclete. Nu se ştie niciodată, dacă în viitor vom avea băieţi?…

Chase încruntă sprâncenele.

— Nu, nu încă! răspunse ea râzând. Dar cred că n-ar fi rău să încercăm.

— De fapt mi-ar place să încerc din nou,

mărturisi Chase cu pasiune.

— Chiar acum? Dar este imposibil, Chase! Avem invitaţi, îi aminti ea arătându-i cu bărbia pe Sir Duncan şi Helene, care discutau nu departe de ei.

— Ai din nefericire dreptate, suspină Chase. Dar te previn că vei găsi ce-ai căutat!

— Te ador, Sarah.

— Şi eu la fel, dragul meu.

Şi în privirile pe care le schimbară, se oglindeau toate promisiunile din lume…

SFÂRŞIT

Sarah, fiica unui bogat industriaș, întoarsă de curând de la pension, sătulă de-a fi tratată ca o fetiță neexperimentată, se decide să se căsătorească cu Andrew, director al unui hotel din Jersey, în ciuda faptului că tatăl său nu este prea încântat de acest lucru, ea rămânând pentru el încă o fetiță.

Din păcate însă, ea își dă în curând seama că Andrew n-o iubește; el nu aspiră decât la banii tatălui ei.

Jignită, Sarah caută să se răzbune...

Fără să răspundă, Chase îi descheie încet partea de sus a bikini-ului. Apoi cu o mână îndepărtă materialul, dezgolindu-i încetul cu încetul sânii.

—Iată... sunt sigur că-ți este mai puțin frig, afirmă el închizând unul dintre sâni în căușul palmei.

THE BEST

I.S.B.N.-973-96672-4-4

Preț 1400 lei